

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

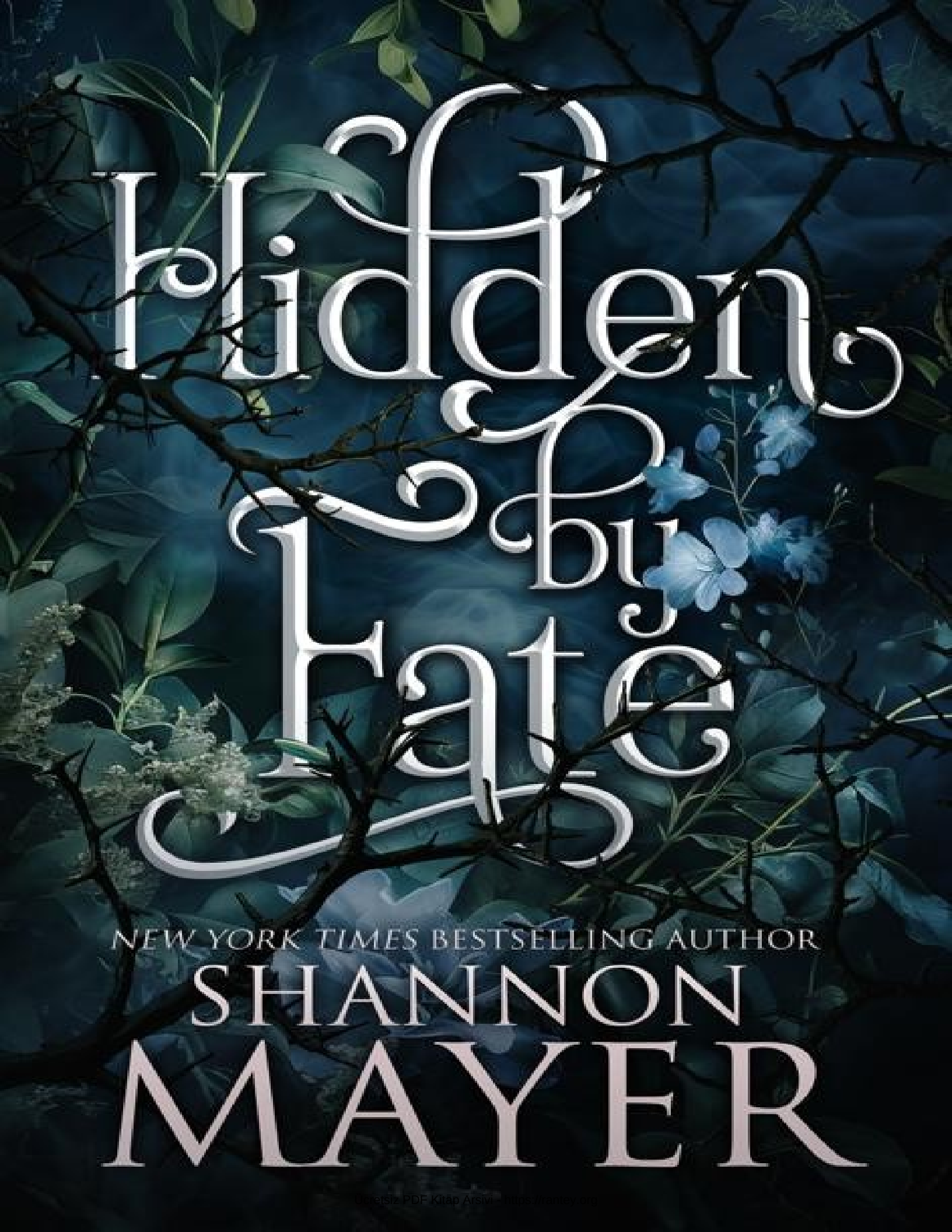
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Hidden by Fate

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR

SHANNON
MAYER

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

Hidden by Fate

NEW YORK TIMES BESTSELLING YAZAR

SHAN NON
MAYER

Telif Hakkı © Shannon Mayer 2024, Hidden by Fate

Tüm hakları saklıdır

HiJinks Mürekkep

Yayıncılık

www.shannonmayer.com

Tüm hakları saklıdır. Yukarıda saklı tutulan telif hakkı kapsamındaki hakları sınırlamaksızın, bu yayının hiçbir bölümü, hem telif hakkı sahibinin hem de yukarıdaki yayıncıların önceden yazılı izni olmaksızın çoğaltılamaz, bir veri tabanında veya erişim sisteminde saklanamaz veya tanıtılamaz veya herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla (elektronik, mekanik, fotokopi veya başka bir şekilde) iletilemez.

Lütfen yazarın haklarını ihlal ederek telif hakkıyla korunan materyallerin korsanlığına katılmayın veya teşvik etmeyin. Yalnızca izin verilen baskıları satın alın.

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal olarak kullanılmıştır ve yaşayan veya ölmüş gerçek kişiler, ticari kuruluşlar, olaylar veya yerlerle herhangi bir benzerlik tamamen tesadüfidir.

Mayer, Shannon

Kaderin Sakladığı, Alfa Bölgeleri, 5. Kitap

OceanofPDF.com

Contents

[Blurb](#)

[Hoşgeldin](#)

[iz](#)

[Hiçbir Yayını Kaçırmayın!](#)

1. [Diana](#)
2. [Diana](#)
3. [Diana](#)
4. [Kuzgun](#)
5. [Diana](#)
6. [Kuzgun](#)
7. [Diana](#)
8. [Kuzgun](#)
9. [Diana](#)
10. [Diana](#)
11. [Kuzgun](#)
12. [Diana](#)
13. [Kuzgun](#)
14. [Diana](#)
15. [Kuzgun](#)
16. [Diana](#)
17. [Kuzgun](#)
18. [Diana](#)
19. [Kuzgun](#)
20. [Kuzgun](#)
21. [Diana](#)
22. [Kuzgun](#)
23. [Diana](#)
24. [Kuzgun](#)
25. [Diana](#)

[Hiçbir Yayını Kaçırmayın!](#)

[Consumed by Fate](#)

[Benimle Bağlan](#)

[*OceanofPDF.com*](http://OceanofPDF.com)

Blurb

Bir kehaneti, tüm sorunlarımı çözecek denizler ötesi bir yolculuğu haber veriyordu. Ama şimdi, aramızdakileri yeniden alevlendirmek isteyen eski bir aşk ve izin verilse diğerinin kellesini alacak kıskanç bir vampir arasında sıkışıp kaldım. Hepimizi öldürmeye niyetli, her hareketimizi takip eden psikopat tanrıça Lilis'ten bahsetmiş miydim?

Yaşadığımız sıkıntılara rağmen, başarısızlığa mahkum bir grup olarak başlayan bu süreç sonunda zorlukların üstesinden gelmeye başlıyor. Aradığımız "mücevherin" izini sürüyoruz - Jade adında bir kız, Peçe'yi restore etmenin bir sonraki anahtarı.

Eğer Raven'ın Maverick'in başını kesmesini engelleyebilirsem ve ikisinin de aşk için beni aptal yerine koymasına izin vermezsem -yine- bir savaş şansımız olabilir.

OceanofPDF.com

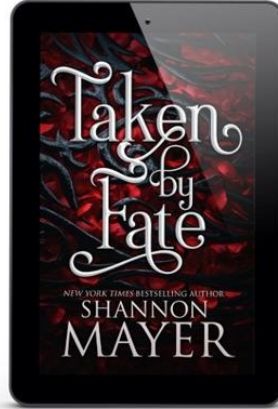
Hoş geldiniz

Alfa Bölgelerine hoş geldiniz.

Eğer bu ilk ziyaretinizse korkmayın, Kaderin Sakladığı, Kaderin Kafesi'nden SONRA okunabilir, ancak The Territories'e bir giriş noktası değildir.

Diana'nın hikayesine geçmeden önce Vampir Tahtı Savaşı (Dom ve Sienna'nın hikayesi) ile başlamak isterseniz [BURADA](#) bulabilirsiniz

Kurtadam Kraliçeniz yardım çağrısı gönderdi. Onu bekletmeyin.

OceanofPDF.com

Never Miss A Release!

* * *

[HABER BÜLTENİME KATILIN](#)

her zaman bültenlerimden haberdar

olmak için. (Kendi kişisel Oracle'ınıza sahip
olmak gibi.)

[OceanofPDF.com](#)

Diana

T Dalgalar teknenin kenarlarını tokatlıyor, neredeyse sessiz olan motorun tam kapasite çalışmasının yanında sürekli bir *acele, acele, acele* sesi çıkarıyordu. Baş küpeşteyi kavradım, Vanator'un gemisini bir an olsun görebilmek umuduyla kuzeye bakıyordum. Myrr, Nicholas ve benim yeni ama sadık cehennem köpeğim Kevin'in zarar görmemiş olmasını umuyordum. Nicholas ve Myrr'in kaçırıldığını ilk fark ettiğimizde, Kevin'in de kaçırıldığından haberimiz yoktu. En azından ben öyle umuyordum. Onun da kaçırıldığını ve öldürüldü.

Gecenin karanlığında gözlerim ne kadar iyi olursa olsun, okyanusun uzak ufkunda hiçbir şey göremiyordum.

Üzerimizdeki ay dolunayın yarısından biraz fazlaydı ve bulutlardaki yarıklardan gelen ışık bana aşağıdaki denizde daha fazla şey görmemi sağladı.

Koyu yeşil ve gri pullar parladı ve nabzım bir kademe yükseldi. "Sal?"

Bakakaldım, gördüğüm şeyi gerçekten gördüğümden emin değildim. Maverick'i kurtardığımız ejderha Saldraenaen, dağdaki ininin lavla patlaması sonucu okyanusa atlamıştı. Hayatta kaldığından emin değildik.

Yine de buradaydı, üzerinde görebildiğim kadarıyla tek bir iz bile yoktu. Bir an için korkulukları kavradım ve diğerlerine bağırmayı düşündüm. Ama onu izlerken, bize zarar vermek için gelmediğini çok net bir şekilde hissettim. Yine de neden bizimle birlikte geldiğini anlayamıyordum.

Su ejderhası teknenin sağında yüzüyor, hızımıza rağmen vücudu kolayca süzülüyordu. Sanki bir yunusmuş gibi yuvarlanıyordu.

Teknenin dalgaları ona ayak uydurmasına yardım ediyordu, beyaz göbek pulları ayın ışığını yakalıyordu. Bulutlar tekrar üstümüzden kaydı ve o sanki gözden kayboldu.

Mağarasından ayrıldığıımızdan beri, onun için duyduğum kederden bir türlü kurtulamıyordum. Şimdi, içime akan küçük bir rahatlamayı kucakladım. En azından yaşamıştı. Ama rahatlamam kısa sürdü.

Dağın altındayken olduğu gibi duyguları içime aktı. Avucumu ağrıyan göğsüme bastırdım, kalp kırıklığını ve yalnızlığını, tek gerçek aşkı George'un kaybını yeniden hissettim. Kötü şöhretli ejderha avcısı, Sal'e her şeyin ötesinde bir aşkla bağlanmıştı. Ama George'un geçmişinden gelen kıskanç bir kadın onun bu kadar kolay gitmesine izin vermeyi reddediyordu. Eğer Sal'e olan aşkının peşinden giderse, terk ettiği sevgilisi ejderhanın öldürüldüğünü görmek için her şeyi göze alacaktı. Böylece George bir seçim yapmak zorunda kaldı.

Ona dönerek Sal'in hayatını riske atmak ya da kalbini bir başkasına adayarak onu korumak.

Onu beklerken ve asla geri gelmeyeceğini anladığında çektiği acıyı hâlâ hissedebiliyordum. Tek tesellim, ona en azından gerçeği söylemiş olmamızdı. Artık George'un onu sevmekten hiç vazgeçmediğini biliyordu. Bu konuda bir şarkı bile yazmıştı.

"Bu ona çok iyi geldi. Hayatını hâlâ yalnız geçiriyor," diye fısıldadım.

Onun üzüntüsü kendi üzüntümle karışırken ben de korkuluklara yaslandım. Kayıp arkadaşlarımızı kurtarma ihtiyacı beni ileriye götürüyordu ama çektiğim acının görmezden gelmeye çalıştığım başka yönleri de vardı.

Kaderimde Sal gibi sonsuza dek yalnız kalmak mı vardı?

Raven'la aramızdaki geçici kan bağı zayıflamıştı ama onu hâlâ hissedebiliyordum. Çok yakın, ama ulaşamayacağım kadar uzakta.

Onu kucağında o dolgun kızıyla görmek sadece beni ve kurdumu öfkeliendirmemişti... aynı zamanda içimde bir şeyleri de kırmıştı. Sanki... Sanki benim için birlikte geçirdiğimiz anlardan daha fazlasını ifade . O anların sadece onu sistemimden atmak için olduğuna yemin etmiştim.

Kendimi bu şekilde savunmasız bırakamazdım. Mav'in ihanetinin acısından şimdi Sal'i izlemeye ve Evangeline'in Lycan'ı kaybettikten sonraki yıkımını görmeye kadar defalarca evren bana aynı hikâyeyi anlattı;

Aşk eşittir acı.

Ve Şu anda kendimi Őımartma lüksüne sahip değildim. Dünyamızın umutsuzca kurtarılmaya ihtiyacı vardı ve ister beğenin ister beğenmeyin, ben çözümün büyük bir parçasıydım. AŞk beklemek zorundaydı.

Eğer benim içinse bile. Çünkü içimde sadece korkmayan bir parça daha vardı. İstifa etmişti.

Belki de tek gerçek eşimle yüzlerce yıl önce tanışmış olabileceğim gerçeğini kabullenmiştim...

Beni Edmund'dan kurtaran genç vampir lordu. Her Şeyi riske atan ve cesareti yüzünden neredeyse kesin olarak idam edilen kişi. Vücudumdaki ağırlık ve acı patladı, içimi karıncalandırdı ve geçmişim hakkında bildiğim her Şeyden emin olamama neden oldu.

"Eğer bu hikâye doğruysa, bir daha hiç karŐılaŐmayacak olsak bile, bırakın yaşasın," diye fısıldadım rüzgâra, bir cevap göndermesini dileyerek.

Bir tuzlu su spreyi yüzüme sıçradı, cildimi serinletti ve nefesimi çaldı. Gözlerimi kırpıŐtırdım ve Sal'in kendisini görmek için aşağıya baktım, iri gözleri bana bakıyor, bakışlarını tutuyor, neredeyse beni yerimde sabitliyordu.

İçimden garip bir sükûnet aktı, bana ait olmayan bir sükûnet, ama içimden geçerken bana ait *oldu* ve düzensiz düşüncelerim *duruldu*.

"Teşekkür ederim, Sal. Tehlikeye doğru gidiyoruz. Bizi takip etmemelisin. Git, güvende ol."

Yuvarlanıp daldı, kuyruğunun bir fiskeyiyle bana doğru son bir püskürtme gönderdi.

Kendi tarzında bir elveda mı?

Onunla çok az zaman geçirmiş olmama rağmen Sal'in kaybını hissetmek garipti. Ama bunun Raven, George'un onun için yazdığı kelimeleri okurken paylaŐtığımız neredeyse Şiddetli duygusal bağla daha fazla ilgisi olduğundan hiç Şüphem yoktu. Okunmak için yüz yıldan fazla bekleyen sözler.

Başımı salladım ve yüzümü tuzlu spreyden temizledim.

Raven ikinci katta tekneyi idare ediyordu. Bana bakıp bakmadığını görmek için omzumun üzerinden arkama bakmadım. Ne zaman bana doğru bir bakış atsa gözlerini üzerimde hissedebiliyordum.

Gabriel kan bağının koptuğunu söylemişti ve ben de ona inanmıştım. Fae kanının bir vampir üzerindeki gücünü herkes kadar iyi biliyordum ve Raven aramızdaki bağı yakmak için ondan epeyce içmişti.

Peki aramızdaki bu lanet Şey hala neydi?

Ve belki de Raven kıızıl saçlı dolgun kıızı hatırlamadığını söylerken yalan söylemiyordu. Bir Şeyler içmeye gittiğini, kızın ona yaklaştığını ama hiçbir Şey çıkmadığını...

Hayır. Oraya gitmeyecektim, ne bugün ne de yarın. Bu adamlardan herhangi birinin hayatıma getirdiği karmaşaya ayıracak zamanım yoktu. Yapmam gereken bir iş vardı ve onu yapacaktım.

Sanki düşüncelerimi duymuş gibi, Maverick'in sesi omzumun üzerinden geldi.

"Diana." Döndüğümde onun ayak bileğini tutarak bana doğru geldiğini gördüm. "Uyumaya çalışmalısın. Onlarla daha saatlerce karşılaşamayabiliriz. Ya da günlerce."

Bakışlarımı onun biri mavi, diğeri yeşil gözlerinden ayırıp arkadaşlarımızla aramızdaki okyanusa diktim. Myrr, Nicholas ve Kevin sadece birkaç saat önce burnumuzun dibinden kaçırılmışlardı.

Tam olarak Maverick'in burnunun dibinden.

Her ne kadar Mav'ı Kuzgun'un öfkesinden korumuş olsam da... Kuzgun'un tamamen haksız olmadığını düşünmeden edemiyordum. Evet, Mav yetersiz beslenmiş ve yaralanmıştı ama Vanatörler nasıl olmuştu da gemimize binmiş ve onları ses çıkarmadan götürmüşlerdi? Özellikle de Nicholas oradayken. Elbette bir mücadele olurdu... Kevin'in havlamasından bahsetmiyorum bile.

Tabii Kevin'i gemiye biner binmez bir uyarıda bulunmadığından emin olmak için göndermedilerse...

Bu düşünceye kapılmayı reddettim. Daha önce Gabe'in cehennem köpeği olabilirdi ama artık benimdi ve onu kaybetme düşüncesi... onu tamamen yüzüstü bırakmış olmak kuma isteği uyandırıyor.

"Gerçekten hiçbir şey duymadın mı? Tek bir ses bile..." Ona döndüm, çünkü cevap verdiğinde yüzünü görmek istiyordum. Bir keresinde beni tamamen kandırmıştı. Ama o zaman farklıydım. Artık daha iyi biliyordum.

Kaşları koyu renkli gözlerinin üzerine kalktı. "Diana, eğer olsaydı onlar için savaşırdım. Baygındım. Bitkin düşmüştüm." Uzandı ve ellerimden birini tuttu, sanki dokunuşundan kurtulmamı bekliyormuş gibi çekingen bir tavırla. "Keşke uyansaydım. Belki bu bir fark yaratırdı ve biz de bu piç Vanator'ların peşine düşmek yerine Jade'i arıyor olurduk."

Jade... sadece Alfa Bölgeleri'nin değil, İnsan Âlemi'nin de yok edilmesini durduracak bir sonraki anahtarı elinde tutan kız.

Nerede olduğuna dair hiçbir fikrimiz yoktu.

"Onu aramaya nereden başlayabileceğimizi düşündünüz mü?"

Hızlıca göz kırptı. Duruşumu değiştirdiğimi ve kraliçe kişiliğime büründüğümü fark ettim.

Problem çözme.

Aslına bakarsan.

Curt.

Ve onun masumiyet beyanına cevap vermek yerine, başka bir sorgulama yönüne girdim. Şimdi bilmesi daha iyiydi, ben önce Kurt Kraliçe'ydim, sonra kadın. Bir görevim vardı.

"Aslında benim bir fikrim olabilir. Mücevherle ilgili." Boğazını temizledi. "Babanın değerli taşını ben..." Daha yakına eğildi, sesini alçalttı, ağzı çeneme değerek fısıldadı, "Çok üzgünüm Di. Bana bir şans verirsen güvenini tekrar kazanmak istiyorum."

Cevap vermek için başımı çevirdim, geminin borusu çaldığında dudaklarımız neredeyse kazara birbirine değiyordu. Ellerimi kulaklarımın üzerine kapattım, içgüdüsel olarak Maverick'ten geri adım atarken o da kendi başını tuttu.

Kulaklarım çınılıyordu, kaptanımızı boğabilirdim.

Kaptan köşküne baktığımda Raven'ın bize gülümsediğini gördüm, gerçi gülümsemesi mutlu olduğu anlamına geliyordu. Dişlerini göstermişti ve aramızda kalan inatçı, açıklanamaz bağ sayesinde öfkesinin cızırdadığını hissedebiliyordum. Görünüşe göre Mav'la bu kadar yakınlaşmamızdan hoşlanmamıştı. Hayatımdaki erkeklerin ne yaptığını umursamama konusundaki yeni kararına rağmen, içimden geçen tatmin duygusunu inkar edemezdim.

Kazlar için iyi...

Raven bakışlarımı tuttu ve sonra parmağını kuzeydoğuya doğru uzattı. Döndüm ve neyi işaret ettiğini gördüm, patlamadan dolayı onu affettim.

Çünkü ufukta, uzakta suda süzülen tanıdık görünümlü bir teknenin silüetini seçebiliyordum.

Vanator'un gemisine neredeyse yetişmiştik.

Döndüm ve ana kamaraya çıkan merdivenlere doğru koştum ve kaptan köşküne daldım. "Bunlar onlar mı?"

Raven pencereden dışarı baktı. "Uyuşukların seni pençelemesine izin vermekle meşgul olmasaydın onları görebilirdin."

"Her tarafımı mıncıklamıyordu," diye tersledim. "Lycan'ın mücevherini kullanarak Jade'in izini sürmenin bir yolunu bulmuş olabileceğini düşünüyor."

Raven o zaman bana baktı, mavi bakışları keskindi. "Gerçekten mi? Ve ağzıyla tenindeki haritanın izini sürmek mi istedi?"

Ben de ona ters ters baktım. "Siktir git, Raven."

Ağız kıvrıldı ve bir dişi dışarı çıktı ve bana doğru eğildi. "Söz veriyorum, Frostbite."

Göğsüm sıkıştı ve kendimi ondan uzağa bakmaya, bu çileden çıkarıcı adamla herhangi bir şey yapma düşüncesiyle vücuduma yayılan ağrıyı görmezden gelmeye zorladım.

"Onlardan ne kadar uzaktayız?"

Homurdandı ve içinden bir kahkaha yükseldi. "Konuyu bu kadar yumuşak bir şekilde değiştirmek. Bir saat içindeyiz, belki biraz daha az."

Bir dürbün aldım ve yüzüme doğru kaldırdım. Gemiyle aramızdaki mesafe kısaldı ve gemilerinin arkasına baktım. Hareket eden figürler görebiliyordum ama detay göremiyordum. "Sence bizi gördüler mi?"

"Karanlıkta koşuyoruz. Ne kadar ukala olduklarına bağlı ve Vanator'ları benim kadar iyi tanıyorlar... kurtulduklarını düşünecekler."

Elleri gösterge panelindeki kumandaları ayarladı, bizi kuzeydoğuya doğru daha fazla eğdi, bunu yüzlerce kez yapmış gibi yumuşak ve kendinden emin bir şekilde. Ön kolları dirseklerine kadar çıplaktı ve hızlı bir şekilde çalışarak bizi belirlediği yeni rotada sabit tutarken kollarındaki kaslar esnedi.

Neden onun ellerine bakıyordum ki? Nasıl oluyor da lanet olası bir tekneyi kullanması beni tahrik ediyordu? Bir dakikadan kısa bir süre önce kendimle yaptığım bir anlaşma nasıl bu kadar sallantılı hissedebiliyordu?

Sıcak. Lanet olsun, yine mi?

Yoksa hâlâ var mıydı? Sonunda Isla Naranja'da geçtiğini düşünmüştüm, ama işte buradaydı, sıcak, azgın başını tekrar kaldırıyordu.

"Donma."

"Ne?" Kelimeyi ağızımdan kaçırdım. Denedim, kendimi telaşlanmış ve ona bakarken buldum.

Kaşları havadaydı. "Şu anda seni ağızımla becermemi istemiyorsan -açık olmak gerekirse, bunu memnuniyetle yaparım- bence gitmelisin. Arzun camları buğulandırıyor."

Çenem düştü, döndüm ve kaptan köşküne doğru koşmaya başladım, kendimden iğrenme ve şehvet beni teknenin arkasına kadar kovaladı. Raven kaptan köşkündeki pozisyonundan beni göremezdi. Bir dakikaya ihtiyacım vardı.

Ya da on.

Korkuluklara bir kez daha tutunarak vücudumu kontrol altına almak için mücadele ettim. Ateşim rastgele çıkıyordu ama hiç bu kadar yakın olmamıştı. Sadece onun varlığında olmak mı beni kaynayan bir ihtiyaç kitlesi haline getiriyordu? Çünkü bu bir

Raven'ın bana yapabileceğini söylediği her şeyi ve her şeyi yapmasını ne kadar çok istediğimi itiraf etmekte zorlanıyorum.

Ağzımı sık.

Adını haykırmamı sağla. Her pozisyonda, her lezzette.

Parmaklık kavrayışımın altında çatırdadı ve benden kaçan iniltiye ya da vücudumun eğilip bükülmesine engel olamadım. Lanet olası sıcaklık! Vanatörleri kovalamıyor olsaydık, teknenin yanından aşağı atlar ve buz gibi okyanusun aşırı ısınmış bedenimi serinletmesine izin verirdim.

Çünkü böyle bir sıcakta, bir kraliçe kendisiyle bir anlaşma yapmış olsa bile, yapabileceği çok şey vardı.

Vücudum ve zihnim, kaptan köşkünde vampir tarafından defalarca saldırıya uğrama fikriyle bu kadar parçalanmışken, başka düşüncelere çok az yer bırakırken ne kadar güçlü olmam bekleniyordu? Önemli düşüncelere.

Arkadaşlarımızı kurtarmak gibi.

Görevimizi tamamlamak.

Dünyayı kurtarmak.

Bilirsin, küçük şeyler.

"Kendine gel, Diana," diye homurdandım nefesimin altında.

Okyanusa gerçek anlamda dalmaya hevesim yoktu ve Vanator'un izinde sıcakken soğuk bir banyo için kamarama çekilmek zaman kaybı olurdu ama en azından biraz serinleyebilirdim. Bacaklarım bükük, vücudum Raven'ın sözleriyle alev alev yanarken, kayık fırlatma rampasına giden merdivene doğru ilerledim.

Yastık suyun hemen üzerinde uzanıyordu ve adını aldığı kayık, üzerindeki odanın çoğunu kaplıyordu. Ama kenarına gidersem oturup bacaklarımı denize sarkıtabilirdim.

Merdivenden inerek suya indim ve sallanan platformun üzerinde kenara doğru ilerledim. Sağ tarafımda açık bölüme giden bir korkuluk vardı. Kıçımı fırlatma rampasına indirirken ona tutundum.

Vücudumun yarısı aşağıdayken, tekne sert bir dalgaya çarptı ve savruldu, bir dalgalanma tekneye ve fırlatma rampasına doğru ilerledi.

İleriye, okyanusa doğru savrulurken çığlık atacak zamanım bile olmadı.

OceanofPDF.com

Diana

T Soğuk suyun zihnim üzerinde inanılmaz bir etkisi oldu, zihnimi karıştıran her şeyden arındırdı. Suyun içinde defalarca yuvarlandım, yüzeye çıkmak için mücadele ederken tekne beni ardında bıraktı

Okyanusun ortasında, hangi yönün yukarı olduğundan emin değildim. Yol göstermesi için ayın bir işaretini ararken öfkeyle tekme attım.

Beni burada ölüırken izle... Ben lanet bir aptaldım.

Cennet ve cehennem tanrıları aşkına, ne düşünüyordum ben?

Raven.

Ve ağzı.

Ve elleri.

Bu da yine onun hatası olduğu anlamına geliyordu. O lanet kan bağı olmasa bile beni tüketmişti. Ondan bu kadar etkilenebilmem için derimin altında hâlâ uğuldayan bazı kalıntılar olmalıydı.

Yüzeye çıktım, derin bir nefes aldım ve benden hızla uzaklaşan tekneye baktım. Ne Raven'ın ne de Maverick'in okyanusa planlanmamış bir dalış yaptığımdan haberleri vardı ve ben zaten nefesimi çığlık atarak harcamak için onlardan çok uzaktaydım. Tek yapabileceğim yüzmeye başlamak ve içlerinden birinin kaybolduğumu fark etmesini ummaktı.

"Ben bir aptalım!" Gökyüzüne doğru bağırdım, derdime karşılık ağzımda tuzlu su birikti. "Bu aptallığım yüzünden tacımdan azledilmeliyim!"

Hayatta kalmaya odaklanmam gerekiyordu, ne kadar aptalca davrandığıma değil. Gömleğimi çıkardım, pantolonumu ve botlarımı suya basarak çıkardım.

Sadece bana ağırlık kalmayacaklardı, tanrılar sadece suda ne kadar kalacağımı bilmiyordum.

Mesele Şu ki, en güçlü yüzücü ben değildim, bu yüzden bunu kendim için mümkün olduğunca kolay hale getirmem gerektiğini biliyordum.

Yeterince komik ama kardeşim Edmund'un ellerinde geçirdiğim erken çocukluk travması bilinaltıma iŐlemiŐ gibiydi ve derin suda olmaktan hoŐlanmıyordum. Yzmeyi sevdiğim için değil, bir zorunluluk olarak öęrenmiŐtim. Suyun derinliklerine dalmak için uzun sıcak banyoları tercih ederdim.

Şimdi burada, bulabileceğim en derin, en karanlık suda kendi yarattığım bir durumdaydım. Korkum tavan yaptı ve öfkeyle karşılık verdim.

"Mankafa. Aptal. Aptal kız!" Kendime hakaretler yağdırmaya devam ettim. Tek yapabildiğim buydu. Teknenin benden ne kadar uzakta olduğuna bile bakamıyordum.

Sağ tarafıma bir Şey arptı. Fuuuuuck.

Eğer daha önce derin su yüzünden korktuğumu dŐndysem, hemen yanı başımda benden daha büyük bir Şeyin olduğu fikri yanında hiçbir Şeydi. Gremediğim bir Şey, a olabilecek bir Şey.

Kraken hoş karŐılanabilirdi ama o ta Alfa Toprakları'ndaydı.

Boğazım düğümlendi ve ağzım kurudu, umutsuz bir umutla tek bir kelime yleyebildim. "Sal?"

"Hayır!"

Yanımdaki sudan bir kafa fırladı ve çığlık atıp geriye doğru yüzdüm, çırpındım ve sıçradım. Yeşil salar ve keskin diŐli bir glmsemi ile çerçevelenmiŐ tanıdık, peri bir yüz belirdi.

"Xefia?" İçimde bir rahatlama hissederek mırıldandım.

"Evet! Benimle yüzmeye mi geldin?" Yanımda yüzerken saçları omuzlarına dökülüyordu.

Kalbim kontrolden çıkmıştı ve biraz iŐemiŐ olabileceğimden korkuyordum. Tam olarak kraliçelere yakıŐır bir tepki sayılmazdı ama sinir sistemimin bir anda kaldırabileceği çok Şey vardı.

"Hayır, ben... teknemizin arkasından düştüm."

Gözleri irileşti ve hızla giden tekneye doğru bakmaya başladı. "Bu hiç iyi değil, değil mi?"

"Hayır... Hâlâ Vanatörlerin peşindeyiz."

"Oh evet! Ben ve arkadaşlarım onları !" Ona bakakaldım.

"Sen... ne?"

"İşte bu yüzden yetişiyorsunuz! Motorlarını yosunlarla karıştırdık ve yaramazlık yapmaya çalıştık. Suda öldüler." Sırıttı ve suyun altında elimi tuttu. "Gel hadi! Teknenize ulaşmanıza yardım edeyim! Bu eğlenceli olacak!"

Yüzmeye başladı ve ben ayaklarımı çırparken, ne kadar iyi yaptığımdan emin değilim. Xefia güldü. "Bu işte çok kötüsün! Kaba olduğum için üzgünüm ama sanırım daha fazla yardıma ihtiyacımız var."

Bir ağız dolusu su daha cevap vermemi engelledi. Haksız değildi.

Bir şeyin pürüzsüz ve zarif gövdesi altımdan kaydı ve kısmen sudan çıkarıldım, başım daha iyi nefes alabileceğim kadar açıktı.

"Yüzgecine tutun!" Xefia önümdeki sırt yüzgecini işaret etti. Parmaklarımı yüzgecin etrafına doladım ve yunus sanki gaz pedalını yakalamışım gibi havalandı. Xefia güldü ve yanımda yüzerek havaya sıçradı. "Bu çok eğlenceli! Düşmene çok sevindim."

Buna eğlence diyebileceğimden emin değildim ama yardım için minnettardım ve onu düzelterek değildim.

On dakikadan fazla sürmedi ve yunus beni kayık fırlatmanın yanına götürdü.

"Raven! Maverick!" İsimlerini haykırdım. Raven beni duyabilirdi, bundan emindim.

Tekne yavaşladı ve ben rahatlayarak nefes almamaya çalıştım. Beni duymuştu.

"Frostbite?" diye bağırdı ve bu saçma lakabı duyduğuma hiç bu kadar sevinmemiştim.

"Buradayım!" Tekne o kadar yavaşlamıştı ki, o beni suda görmeden önce kendi başıma rampaya çıkmayı başarmıştım. "Teşekkür ederim Xefia, arkadaşına da teşekkür ederim."

Tekneden uzaklaşırken yunusun sırtını sıvazladım. Xefia gülümsedi. "Bu yakışıklı olan mı... oh... merhaba!"

El salladı ve omzumun üzerinden baktığımda Raven'ı gördüm, gözleri kocaman açılmış beni süzüyordu. Elbette sıırılsıklamdım ve üzerimde sadece sütyenim ve külotum vardı.

"Açıklayabilirim."

Dudakları seğirdi ve kahkahasını tuttu. "Ne yaptın lan sen?" Tamam, biraz komikti ama şimdi sırası *değildi*.

"Dinleyin. Xefia ve arkadaşları Vanator'un pervanelerini yosunla sarmışlar. Onları bizim için durdurdular. Şimdi gitmeli ve bundan faydalanmalıyız."

Raven kıkırdarak Xefia'nın önünde eğildi. "Yine güzellik tarafından kurtarıldım. Teşekkür ederim ufaklık."

Kıkırdadı ve sonra suyun altına geri dalmadan önce iç çekti. Raven tarafından kolaylıkla alınan bir kalp daha.

"Bunun nasıl ortaya çıktığını duymak için sabırsızlanıyorum." Raven bana sertçe baktı, gözleri tenimden aşağı süzülen su damlacıklarını izliyordu. "Ama beklemek zorunda. Haklısın, arkadaşlarımızın bize ihtiyacı var."

Başka bir şey söylemeden tekrar ana güverteye tırmandı ve kaptan köşküne yöneldi, sanki parmaklarıyla damlacıkların izini sürmüş gibi cildimi çakıllı ve tepkili bıraktı.

Kaptan'ın kamarasına koştum ama tüm bu süre boyunca Maverick'i görmedim. Bana önerdiği gibi yatağına mı dönmüştü? Küçük bir parçam sinirlenmiş olsa da mantıklı geliyordu.

Kuru giysilerimi üzerime geçirdim, doğaçlama dalışımın en azından tüm duygularımı ve hormonlarımı sakinleştirdiğini fark ettim - ya da en azından Raven beni baştan aşağı süzene kadar.

Giyindim, yeni botlarımı giydim ve Maverick'in odasına gidip kapıyı . "Yakında yanlarında olacağız."

Cevabını beklemedim, Hamish'in yanımızda getirdiği silah zulasına gittim. Neredeyse Vanatörlere varmak üzereydik, keşke Hamish ve diğerlerine ulaşabilseydik diye düşündüm. Vanatörlere karşı tam bir ekip tercih edilirdi. Ama Nicholas vardı, o da bir vampirdi - bu yeterli olmalıydı.

Yaralanmadığını varsayarsak.

Ya da daha kötüsü.

Olasılıklara karşı dişlerimi sıkarak, bu durumda en yararlı olabilecek silahları çıkarmak için acele ettim.

Benim için iki kısa kılıç ve üç sis bombası. Raven ve ben kaosun içinde çalışabilecektik. Bu Maverick'i dezavantajlı duruma düşürecekti ama... Zuladan uzun menzilli bir silah çıkardım. Arbalet güvertede kalıp bizi korumasını sağlayacaktı. Bileği için en iyisi bu olurdu.

Döndüm ve Maverick . "Bacağımla..."

Arbaleti ona doğru ittim ve bir çanta dolusu ok attım. "Karga yuvasına git. Bizi koru."

Omuzları çöktü. "Keşke senin yanında savaşabilseydim-"

"Hayır!" Yüzünü buruşturdu ve geri çekildi. İçimde bir duygu karmaşası olması, bunun ortaya çıkmasına izin vermem gerektiği anlamına gelmiyordu. Baskı altında, kızgınlık ve öfke, üzüntü ve evet, hatta sıcaklık karşısında soğukkanlılığımı korumam gerekiyordu. "Bak... sen yaralısın. Gözcü olarak daha çok yardımın dokunur. Ama yanımda duracağını biliyorum Mav." Bunun yüzde yüz doğru olduğundan emin değildim ama lider olmak en kötü zamanlarda bile diplomasi anlamına geliyordu.

Her iki durumda da, gülümsediği ve beni yanağımdan öptüğü için anladı. "Güzel."

Bir dönüşle topallayarak merdivenlere doğru ilerledi. Yanağıma kondurduğu öpücüğün sıcaklığını hissederek onu takip ettim. Sabit, sakın bir sıcaklıktı bu, Raven'ın içimde alevlendirdiği cehenneme hiç benzemiyordu.

Güverteye döndüğümde, avımıza ne kadar yakın olduğumuzu görebiliyordum.

Raven kaptan köşkünün yan camından dışarıya eğildi. "Ben motoru kapatır kapatmaz kancaları fırlat."

Ona bir başparmak işareti yaptım, sonra eğildim ve kancalardan ilkini aldım.

Tekneden belki yüz metre uzaktaydık ve bizi fark etmemişlerdi. Tekneleri bize doğru yan ve güvertedeki herkes motorun üzerine eğilmişti.

Elli metre.

Vanator'un teknesinden bir böğürtü ve bir ışık bize doğru parladı.

Raven tekneyi yavaşlatmadı, *hızını artırdı*, biz de hızla yaklaştık ve gövdemiz onlarınkine yanlamasına çarptı. Çarpışmanın etkisiyle güverteye savruldu ve dizlerimin üzerinden ilk kancayı fırlatıp sıkıca çekerek bağladım.

Raven bir anda yanıma geldi ve iki kanca daha fırlattı, böylece gemileriyle aynı hizadaydık.

"Myrr! Nicholas! Kevin!" Yerlerini tespit edebilmek umuduyla onlara bağırdım. Tüm Vanatörleri öldürmüş olmamız umurunda değildi. Sadece insanlarımızı geri istiyordum.

İki Vanatör gemimize doğru atladı. Aramızdan bir arbalet okunun vızıltısı geçti ve geri sıçrayarak düşmanı güvertemizin derinliklerine çektim.

Raven hırladı ve diğer Vanator'a saldırdı ama ne yaptığını izleyemedim. Hayır, bu Vanatörler tam olarak insan değildi ve tetikte olmalıydık.

Lilis'in gücüne sahiptiler - bize karşı bir şeyler hissetmiş gibi görünen tanrıça - George'un küllerinden bir kısmını almış ve onu yemişti.

kendileri ve karanlık tanrıça arasında kutsal olmayan bir birliktelik.

Karşımdaki Vanator gençti, yüzü benek benekti ve gözleri saplantıdan ateş saçıyordu. Elinde küçük bir cam şişe tutuyordu. "Hepinizi öldüreceğim," diye mırıldandı, sanki bir sevgiliyle konuşuyormuş gibi. "Ve ödüllendirileceğim."

İki kılıcı da çektim. "Bundan şüpheliyim."

Hırladı ve üzerime atladı, şişe dışında görünürde silahı yoktu. Yolundan çekildim, ayağını kendi ayağımla yakaladım ve onu yüzüstü güverteye yolladım.

Çığlık attı ve sanki onu ezmişim gibi çırpındı. Ayağa kalktı ve bana baktı, yüzündeki izlerden dehşet okunuyordu. Göğsü fokurduyor, derisi ve giysileri parçalar halinde eriyordu. Göğüs kafesinin içini görebiliyordum, çılgınca atan kalbinin kenarını görebiliyordum.

"Griffin asidi," diye bağırdı Raven. "Griffin tükürüğünü nereden bulmuşlar?"

Güzel soru. Ama genç Vanator bunu başaramayacaktı. Griffin'in asidinin panzehiri yoktu ve ölümü uzun ve acı verici olacaktı. Gözleri benimkilerle buluştu ve sanki beni kucaklayacakmış gibi ileri atıldı, üzerini kaplayan aynı iğrenç zehirle beni de kirletti. Bir kükremeye kılıcımı tüm gücümle savurdum ve kafasını kopararak bedenini küpeşteye doğru yuvarladım. Düşerken çığlıkları kesildi. Bu her şeyden çok bir merhametti.

Yattığı güverte kabarmaya ve köpürmeye devam etti. Şans verilse doğruca içinden geçerdı.

Vanator'un gemisine doğru dalmak için döndüğümde gök gürültüsüne benzemeyen bir gümbürtü havayı yırttı ve sarsıntısı beni geriye doğru savurdu. Kaptan köşkünün dibine çarptım, bir dalga teknemizi itip kakıyordu. Gemiler arasındaki hatlar geriliyor, gövdeler birbirine sertçe sürtünüyor, ahşap ve metal çığlık atıyordu.

Halatlar koptu ve iki tekne sanki bir girdaba kapılmışız gibi birbirinin etrafında dönmeye başladı.

"Bu da ne böyle?" Raven çömelmiş, dengesini korumaya çalışıyordu.

Onu taklit ettim. Rüzgâr hızlandı ve dalgalar bizi itip kakarken gökyüzü açıldı. Bu bir fırtınaydı, ama...

Xefia kendini güvertemize doğru fırlattı. "Kaçın! Bu doğal bir fırtına değil! Dalgalar... onlar bizim değil. Onlar karanlık olana ait! Sizi öldürecek!"

Lanet Lilis yine saldırıyor.

"Git, Xefia!" Bağırdım. "Güvenli bir yer bul!"

Hızlıca başını salladı ve kendini tekrar suya bıraktı.

İki tekne artık ayrılmıştı ve eğer tekrar deneyecek kadar uzun süre hayatta kalmak istiyorsak, geri çekilme zamanı gelmişti.

"Raven, motor. Çalıştır!" Bundan kurtulmak için sahip olduğumuz tüm güce ihtiyacımız olacaktı - şimdiden dalgalar güverteyi yıkıyor, beni dizlerimden alıyordu.

Kaptan köşküne doğru fırladı, vampirik hızı ona ihtiyacımız olan avantajı sağlıyordu. Motor çalıştı ve bizi girdaptan çıkarmak için mücadele etti.

Gök gürültüsüyle birlikte kahkahalar da gökyüzünde yuvarlanıyordu. Kafamı kaldırdığımda Maverick'in hâlâ karga yuvasında olduğunu gördüm.

Çömelmiş, kımıldamadan.

"Mav!"

Yıldırım direğin dibine çarparak kırıldı.

Kenara tutunarak ağır çekimde düşüyor gibiydi. Direk sadece yarıya kadar düşmüş, doksan derecelik bir açıyla asılı duruyordu.

Tanrı'nın merhameti ve onu oraya gönderen bendim.

Bağırarak için ağzımı açtım... ona tırmanmasını söylemek için, ama yapamadım. Etrafımızı acayip bir güç gösterisiyle saran ışıklar yüzünü aydınlatıyordu, dev dalgayı görmemin tek nedeni de buydu.

Yüz metre boyundaki haydut dev, yavaşça kendini toparlayıp yoluna çıkan herkesi ezmek için bir dev gibi üzerimize doğru yükselirken sessizdi.

Kendimi güverteye attım ve yakalama kancalarından belime bir ip bağlamak için çabaladım.

Denize düşersem bunun geri dönüşü olmayacaktı. Xefia'yı göndermiştim ve Sal'in de çoktan gitmiş olduğundan hiç şüphem yoktu.

Kaptan köşküne baktım, umutsuzca Raven'ı arıyordum... Elimde değildi. Çünkü tüm bu olanlar boyunca beni birden fazla kez kurtarmıştı.

Ama bu sefer... bu sefer bizi kurtaracak bir şey sanmıyordum.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

Diana

TO ses daha önce duyduğum hiçbir şeye benzemiyordu. Metal ve ahşabın iniltisi denizin öfkesinin gücü altında patlamamak için elinden geleni yapıyordu. Bizi yutmak üzere olan kara dalgaya son bir kez baktım.

Sonra kollarımı ve bacaklarımı geminin çevresini dolaşan bir borunun etrafına doladım. Sonra gözlerimi kapattım ve bir dua fısıldadım.

Gemi arkadaşlarım için. Halkım için. Bölgeler ve onların dayanıklılığı için.
"Tuttum seni. Sadece dayan!"

Ses, rüzgârın uğultusu ve bizi yutmak üzere olan dalganın kükremesi arasında zar zor duyuluyordu ama kime ait olduğunu anlamak için fazla bir şey duymama gerek yoktu. Konuşmadan bir an önce varlığını hissettim.

Raven.

Güçlü kollar beni siper gibi kavrayarak boruya daha da sıkı yapışmamı sağladı. Ve sonra bir su duvarı üzerimize çarptığında kıyamet koptu. Yüzüm dişlerimi takırdatacak kadar sert bir şekilde metal boruya çarptı. Tuzlu su burnumdan fişkırıp ağzımı doldururken bunu düşünecek zamanım bile yoktu; canavar dalga açgözlü elleriyle uzuvlarımı parçalıyor, beni serbest bırakıp ağzının içine çekmek için çırpınıyordu.

Raven'ın tutuşu sıkılaştı ve bacakları da onu takip ederek benimkilerin üzerine kapandı. O kadar güvenli, o kadar güçlüydü ki belki de bir şansımız olduğunu hissettiriyordu. Keşke nefes alabilseydim... Şimdiden ciğerlerim yandı, sanki soğuk tuzlu su yerine sıcak kömür solumuş gibiydim.

Siktir git, Lilis.

Sanki sürtük beni duymuş gibi, şiddetli dalga iki katına çıktı ve neredeyse kollarımı yuvalarından koparacaktı.

Ve sonra neredeyse geldiği kadar hızlı bir şekilde gitti. Dalga çekilirken başım suyun üstüne çıktı, geri çekildi ve köpükler içinde güverteden akıp gitti.

Anında hıçkırmaya başladım, burun deliklerimden ve ağzımdan ılık su fişkırıyordu.

"Kanaman var." Raven'ın sesini ksrğmn sesinden belli belirsiz duydum. "Bu kan nereden geliyor?"

Üzerimdeki lmcl kavrayışını gevşetmek için sertçe kıpırdandım ve sonunda dayanılmaz bir nefes almayı başardım. "Sanırım dudağım. Bir şeyim yok. Ben iyiyim."

Yavaşça uzaklaşırken vücudundaki gerginliğin azaldığını hissedebiliyordum.

"Mav, yine de..." n kolumu kanlı ağzıma götürdüm ve kırık karga yuvasını aramak için döndüm, ancak tamamen yok olduğunu gördüm. "Aman Tanrım, olamaz!"

Belimdeki kancayı yırtarak ayağa kalkmaya çalıştım ama Raven'ın elleri benimkilerin üzerine kapanıyordu.

"Sıkı tutun!" diye bağırdı, iki saniye geçmeden daha da sert bir şeye sertçe arpmıştık.

Ayaklarım altımdan fırlayıp Raven'ın kıpırdamayan bedenine bir taş çuvalı gibi arptığımda tüm gemi sarsıldı.

"Bu ne lan!" Hırladım, çılgınca gökyüzünde başka bir dalga aradım ve bulamadım.

"Bir şeye arptık. Vanator'un gemisi olabilir..."

Myrr, Nicholas ve Kevin gemideydi.

Raven yüzümü incelemeye çalışırken çenemi kavradı ama ben ondan uzaklaştım ve kancamı çözdüm. "gerek. Ben Mav'ı arayacağım, sen de neye arptığımıza bakacaksın. O bağnaz heriflerden biri sinsice saldırmaya kalkarsa diye tetikte olun."

Maverick'i bulma konusunda pek umutlu değildim. Geminin en yüksek noktasına tutunarak nasıl hayatta kalmış olabilirdi ki?

Bu bir mucize olurdu.

Yine , küçümsenmiş bir ejderhadan kurtulmuştu, yani belki de-

"Di?"

Kafamı çarpıp arpmadığımı ve sadece sesler duyup duymadığımı merak ederek gözümü kırptım, ama işte yine oradaydı.

"Diana!"

Çağrıya doğru döndüm ve Maverick'i devrilmiş bir filikanın altından sürünerek çıkarken buldum. Solgun, sarsılmış ama hayattaydı.

"Mav!" Ona doğru koştum ve omzunu sıktım. "Dokuz canın var, değil mi?"

Nasıl başardığını sormak istedim ama zaman yoktu.

"Raven'la gidip ne vurduğumuza bakmam gerek. Sen burada ve gözcülük yap. Gemiye çıkmaya çalışan birini görürseniz seslenin."

Bazı Vanatörlerin gözlerindeki delilik büyüyordu ve içimden bir ses, davalarını ilerletmek anlamına geliyorsa bir intihar görevini üstlenmekten çekinmeyeceklerini söylüyordu. Lilis onları zorlarken değil.

Döndüm ve güverteden geminin sancak tarafına doğru koştum ve ayın hâlâ görülebilen loş ışığında bile yokuş yukarı gittiğimi hemen fark ettim. Belki bir kum çubuğu? Ya da-

"Kayalar," dedi Raven acımasızca. "Denizden dışarı fırlamış devasa bir kaya yığını. Dalga bize daha yakınken değil de o anda çarptığı için şanslıyız yoksa hepimiz kıyma olurduk."

O söylemedi ama ben yine de biliyordum. Kıyma kadar kötü durumda değildik ama çok da iyi değildik. Gemimiz hırpalanmış ve tamamen kayalıklara saplanmışken ve gemide sadece üçümüz varken, kendimizi kurtarmamız pek mümkün değildi. Tek umudumuz, yelkenlinin gelgit dalgasından kurtulmuş olmasıydı.

Raven'ın yüz hatları aniden keskin bir şekilde parladı ve sonra tekrar karardı.

"Bekle... Bu da ne?"

Tekrar oldu ve ikimiz de yanıp sönen ışığın kaynağına doğru döndük.

Hope beni taşaklarımdan yakaladı ve sıkıca tuttu. "Bu lanet bir deniz feneri mi?"

"Sanırım öyle," diye hayret etti Raven bir gülümseme parıltısıyla.

Zihnimde mesafeyi hesaplamaya çalışarak ona baktım. Güçlü bir yüzücü olmayabilirdim ama o mesafe için yeterince güçlüydüm. Eğer başaramazsa, yüzerdik.

"Bunu yapabilirsin. Sana yardım etmek için orada olacağım."

"Mav'ı sırtında taşıyan sen olacağın için mümkün değil." Kuzgun'un kafası bana doğru döndü. "Mümkün değil."

"Raven, o zaten yaralı ve kötü durumdaydı. Çok hırpalandı ve bir tür yeteneğe sahip olmasına rağmen bizim kadar güçlü değil."

Yüzündeki sert ifade değişmedi.

"Eğer sen , ben yaparım. Ve bunu başarabileceğimi sanmıyorum..." "Ama o bok parçası için ölürsün, değil mi?"

Cevap vermedim. Cevap zorunda değildim.

"Bu şerefsizin senin üzerinde nasıl bir etkisi var, Frostbite?" Sert bir kahkaha attı ve başını salladı. "Biliyor musun, sorduğumu unut. Eğer kendisi yapamazsa erkek arkadaşını kıyıya kadar taşıyacağım. Ama sadece Jade'i bulmak için ona ihtiyacımız olduğu için. Ondan sonra kendi başının çaresine bakar. Eğer birinin babası rolünü oynayacaksam, bu senin baban olacak. Şimdi, o kana susamış kaltak yeniden toplanıp yeni bir raunt için geri gelmeden buradan gidelim."

Birkaç dakika sonra koyda yüzen küçük kayığı fark ettiğimizde hala onun yorumunun etkisindeydim ve biraz da telaşlanmışım. Sessizliğe gömüldüğümüzde tek yapabildiğimiz bakmaktı.

Şaşkınlıkla başımı salladım. "Dalgadan nasıl kurtulmuş olabilir ki?"

Çok hırpalanmıştı ve bağlandığı yerden koparılmıştı ama tek parçaymış gibi görünüyordu ve birkaç metre dalgaların üzerinde sallanıyordu. "Kadırgadan biraz erzak al; bir dakika içinde döneceğim," dedi Raven.

bana doğru bir bakış attı.

"Eğer yardımcı olabilirsem bunlardan birini nasıl yönlendireceğimi biliyorum..." Mav'ın sesi Raven'in dikkatini ona çevirmesiyle kesildi.

Raven aralarındaki mesafeyi kapattı ve boy avantajını en iyi şekilde kullanarak küçük adamın üzerine çullandı. "Senden hoşlanmıyorum ve sana kesinlikle güvenmiyorum, bu yüzden çeneni kapalı tutmanı ve karnını deşme arzusu geçene kadar sadece konuşulduğunda konuşmanı istiyorum. Anlaşıldı mı?"

Mav'ın çok renkli gözleri bir meydan okumayla parladı ve neredeyse elimi ağzına kapatacaktım. İçinde hala o ukala, genç gezgin hırsızdan bir parça vardı ve bunu mümkün olan en kötü zamanda göstermesi onun için doğru olurdu.

Uyarımı hissetmiş olmalıydı, ya da belki de sadece akıllanmıştı, çünkü Raven'in onun için hazırladığı yemi yutmak yerine, bir adım geri çekildi ve sahte bir teslimiyetle iki elini kaldırdı.

"Tabii, nasıl istersen, dostum. Ben sadece bazı yanlışları düzeltmek ve geldiğinde yardım etmek için buradayım. Sorumlu kişi olmak istiyorsan, bunu yapmana seve seve izin veririm."

Birbirlerini öldürmeyeceklerinden makul ölçüde emin olarak geminin mutfağına yöneldim. Burası da yelkenli kadar iyi durumda değildi ama en azından gövde yarılmaması ya da benzeri bir felaketten dolayı su alıyor gibi görünmüyorduk. Yine de, içeri dolan deniz suyu tarafından tahrip edilmemiş yiyecek bulmak biraz zaman aldı. Nispeten el değmemiş bir dolap bulduğumda, kısa sürede birkaç sırt çantasını erzakla doldurdum. Raven için bir torba kan ve hayatta kalmayı başarmış bazı konserve ürünler vardı ama tüm su bidonlarımız ezilmişti. Adada bir şeyler bulup idare etmek zorundaydık.

Ana güverteye döndüğümde Raven çoktan oradaydı, hâlâ iliklerine kadar ıslanmıştı ve kayıkta kürek çekmeye hazır bir şekilde oturuyordu.

Başını bana doğru eğdi. "Çarkların döndüğünü görebiliyorum. Planın nedir?"

Şafak söküyordu ama kara fırtına bulutları hâlâ tepelerinde dönüyor, denizler fokurdamak üzere olan bir bira gibi çalkalanıyordu.

"Bence deniz fenerine gidelim ve bize yardım edip edemeyeceklerini görelim. Belki bizi kayalıklardan kurtarabilecek bir römorkörleri ya da gemileri vardır."

Her iki adam da başını salladı ve ben de koltuğuma yerleştim, Lilis kıyıya varmadan önce ikinci rüzgarını alırsa bunun ne kadar kötü gideceğini düşünmemeye çalışıyordum.

"Deniz fenerinin hemen önünde devasa bir kaya yığını olması sizce de garip değil mi?"

Kuzgun omzunun üzerinden Mav'a sakinleştirici bir bakış fırlattı; Mav anında dudaklarını hayali bir anahtarla kilitledi ve ardından anahtarı denize fırlatarak "Özür dilerim," dedi.

Deniz fenerinin gemileri kayalara çekmesi biraz garipti. Ama bu doğru olamazdı. Doğru olabilir mi?

Sıcaklığıma yakın olmama rağmen, iliklerime kadar ıslanmıştım ve rüzgâr bizi savururken donuyordum. Yorgun düşmüştüm, yediğimiz dayaktan sonra tepeden tırnağa ağrım vardı ve arkadaşlarım için endişeleniyordum, bu da beni en iyi halimden uzaklaştırıyordu.

Raven omzunun üzerinden, "Vanatörlerden herhangi bir iz var mı diye gözünüzü dört açın," diye seslendi.

Bakışlarımı ufka diktim ama güneş yükselirken bile avımızdan hiçbir iz yoktu.

Myrr'ın pörsümüş yüzü aklıma geldi ve bir çığlıkla girdabın içine çekildiğini hayal edemeden onu uzaklaştırdım.

"Eğer o Vanatörlerden bazıları Lilis tarafından kontrol ediliyorsa, güvende olduklarından emin olması gerekirdi. Belki de bu yüzden buraya getirildiler."

Mav kıkırdadı. "Evet, çünkü şu ana kadar çok adil ve makul bir tanrı gibi görünüyor."

Küçük teknenin önünden fırlayan bir mermi yanımdan geçip Mav'ın iki gözünün ortasına isabet ettikten sonra güverteye çarptı.

"Tanrım, dostum. Ne oluyor lan?" diye homurdandı ve kızarmaya başlayan alnını ovuşturdu.

Kuzgun'un hançerini görmek için yere baktım ve bir nefesle ayağa fırladım.

"Onu öldürebilirdin," dedim, yanında durmak için ilerledim ve bana dönene kadar kolunu çektim.

"Bu onu muydu?" diye kestirip attı.

"Bunun sona ermesi gerekiyor. Bugün. Şimdi," diye hırladım, Raven'a karşı aklım başımda değildi. "Sen de kendin söyledin. Mav'a ihtiyacımız var. En azından Jade'i bulana kadar. Arkadaşlarımızın tehlikede olduğundan bahsetmiyorum bile. Oturup ikinizin sık boyutlarını karşılaştırmanızı izlemeyeceğim. Yine."

"Bu kadar oyunbozanlık yapma. Bıçağı nasıl fırlatacağımı biliyorum, Frostbite. Önce kabzasına isabet etti. Onu öldürmek isteseydim, ölmüş olurdu."

Hayal kırıklığıyla homurdandım ve koltuğuma geri döndüm.

"Ama bilginiz olsun," diye seslendi usulca, "Eğer penisleri ölçüyor *olsaydık*, karşılaştırma yapamazdık."

Aptal.

Ona ne kadar kızgın olsam da, kurdum başını kaldırdı ve alçak bir ihtiyaç hırıltısıyla havayı kokladı.

Hain.

Ancak mevcut durumumda bu adamla küçük alanlardan kaçınmam gerektiğine dair iyi bir hatırlatma oldu ve bunu sürekli genişleyen Yapılacaklar listemin en altına ekledim:

- #1. Arkadaşlarını kurtar.
- #2. Bu sırada psikopat bir orospu tanrıça tarafından öldürülmemeye çalış.
- #3. Raven'ın Maverick'i öldürmesini engelle.
- #4. Raven'ın ağzını her şeyinde ne kadar çok istediğini düşünmeyi bırak.

Listemdeki son şeyin en zoru olması ne kadar üzücüydü?

OceanofPDF.com

Kuzgun

B Kıyıya vardığımızda şafağın kızıl güneşi ufukta yeni yeni belirmeye başlamıştı ve tamamen içgüdüsel olarak kapüşonumu biraz daha yukarı çektim. Hançer beni güneşten koruyordu ama eski alışkanlıklar öldü.

Sert.

"Sanırım büyük bir fırtına daha çıkmazsa burada iyi olacak."

Küçük kayığı kumsala çekmeyi yeni bitirmiştim, aceleyle bir kum tepesinin arkasına, budaklı mangrov ağaçlarının yanına sakladım. Oradan sonra orman daha da derinleşti ve kumsal yerini hiçbir iz bırakmayan sık bir ormana bıraktı.

Diana sahile doğru yürüdü ve sabah gelgitiyle bulunduğu noktaya baktı. Üzerinden yayılan derin endişe duygusu, bizi bu duruma soktuğu için Maverick'e bir daha yüklenmemi engelledi.

Üç arkadaşımızın kaçırılması onun suçuydu; alarm çalmayı bile akıl edememişti.

Diana parmağıyla kıyı şeridindeki bir noktayı işaret etti ve ben de onu karşılamak için sahile doğru yürüdüm.

Tahta parçaları, yıpranmış halatlar ve ortadan ikiye ayrılmış bir can yeleği kıyı şeridinde bir aşağı bir yukarı sürüklendi.

Bir tekne enkazının kalıntılarına bakarken başını sallayarak, "Vanatörlerin gemisinden olmalı," dedi. Boyanın rengine ve enkazın tazeliğine bakarak ben de aynı fikirdeydim.

Maverick'in sesi sessizliği bozunca içimde bir öfke uyandı, "O lanet cadı bizi mahsur bıraktı. En azından Vanatörler buradan ayrılamayacak,

ya da."

Diana ona baktı. "Sence arkadaşlarımız hayatta kalabilir miydi?" Maverick zayıf bir gülümsemeyle, "Muhtemelen iyidirler," dedi.

Umarım öyledir.

Dişlerim dilimi bulduğunda cevabımı ısırarak geri aldım. Henüz kıyıya vurmamış düzinelerce tahta parçasını seçebilmek için okyanusu hızlıca taramam yeterli oldu. Diana'nın bakışlarıyla karşılaştığımda, ona doğruyu söylemem gerektiğini biliyordum.

"Nicholas güçlüdür. Gemiyle birlikte batmadığını varsayarsak, kıyıya kolayca ulaşabilirdi. Umarım onun için yaptığın güneş kalkanı hançerini saklamayı başarırdı. Ve Kevin bir öküz kadar güçlüdür. Myrr'a gelince..."

Kelimeleri söylememe gerek yoktu. Cesur tavırlarına ve çılgın davranışlarına rağmen yaşlı ve zayıftı. Hayatta kalması pek mümkün değildi.

"Belki bunun olacağını gördü ve önledi, belki Nicholas kıyıya çıkmasına yardım etti-" diye sözünü kesti, başını eğdi.

Teninin ve saçlarının kokusu duyularıma dalga dalga yayılırken kolumu sözsüzce onun üzerine attım. İçimde büyüyen şehveti varlığımın her zerresiyle bastırdım.

Zamanı değil, Raven.

"Eğer buradalarsa, onları bulacağız. Bu konuda size söz veriyorum."

Bir an sonra geri çekildiğinde yüzü değişmişti. Dertli, perişan Diana gitmiş, yerine Kurtadamlar Kraliçesi Diana gelmişti.

"Evet," dedi burnunu çekerek. "Evet. Hayatta kalanların izlerini bulmak için sahili tarayarak başlayacağız, onları oradan takip edebiliriz." Kum ve denizden sıırıslık olmuştı gömleğinin eteklerine uzandı ve tek bir hareketle yukarı çekip çıkarırken şehveti bir kez daha kabardı, üzerinde sadece pantolonu ve pürüzsüz, altın rengi göbeğini açıkta bırakan siyah kaşkolu vardı.

Dişlerim ağrıyordu ve ona yukarıdan aşağıya bakarken kan damarlarımda sıcak bir şekilde dolaşıyordu. Sadece uzanabilirdim ve-

"Gözler benim üzerimde, Raven," dedi, gömleğini kalçalarına bağlarken kaşlarını çatarak. "Daha sonra aval aval bakmak için bolca vaktin olacak."

"Beni iyi vakit geçirmekle tehdit etme," diye karşılık verdim ve sahile doğru ilerlemeye başladım.

Üçümüz bölgeyi metodik bir şekilde taradık, daha fazla alanı taramak için ayrıldık ama hiçbir yerde yaşam belirtisi yok gibiydi. Etrafı kokladım.

havayı, kanı, insanları, her şeyi arıyor.

Mav'ın iğrenç sesi havayı bir kez daha böldü, bu sefer birkaç düzine metre öteden. "Şurada. Yolculuk işaretleri."

Ona doğru döndüm, dişlerim tamamen farklı bir şekilde ağrıyordu ama kendimi kontrol altında tuttum. Ormanın kenarında durmuş, parmağıyla kumsalla birleştiği yerde kumun üzerinde bir noktayı işaret ediyordu. "İzler net değil ama buradan birinin geçtiğine eminim."

Aşağı bakarken homurdandım, "Nerede?"

Mav çömelerek kumdaki birkaç küçük çukuru işaret etti, sonra ormana doğru adım attı. "Burada da giriş izleri var." Yassılaştırmış otlardan ve eğilmiş çalı parçalarından oluşan bir kümeyi işaret etti. "Emin olmak zor ama geçişlerini gizlemeye çalışıyor olabilirler gibi görünüyor..."

Bir yanımda itiraz etmek istiyordu ama daha yakından bakınca, bir şeylerin peşindeymiş gibi görünmeye başlamıştı. Birisi gemi kazasından kurtulmuştu.

"sor, dost mu düşman mı oldukları," dedim boynumu büküp ormanın derinliklerine bakarak.

"Takip ediyoruz ama Vanatörlere karşı tetikte olun." Diana eliyle ormanı işaret etti ve önden kendisi gitti.

"İzin verin ben işaret edeyim," diye araya girdi Mav, onun önünden ormana girerek. "Hareketlerini gizleme konusunda aniden çok daha iyi hale gelmedikleri sürece onları takip edebilmeliyim."

Diana'nın lanet olası bir kurt adam olduğu için fazlasıyla yetenekli olduğunu belirtmek istedim ama dilimi ısırdım. Aramızda olması önümüzde olmasından daha güvenliydi. Bırakalım Maverick bize gelen ilk darbeyi alsın.

"Dönüş yolumuzu işaretlemeliyiz," dedi Diana, eline büyük bir sopa alıp önümüzde yere vurarak. "Böylece-"

"Deniz fenerine mi gidelim? Evet, belki buradan bir çıkış yolu bulmaya çalışabiliriz. Belki birileri orayı yönetiyordur." Cümlesini bitirdiğimi fark etmemiştim. Daha çok önümüzde ne olduğuna odaklanmışım. Orman, her türlü canavarı saklayabilecek, evcilleşmemiş bir orman gibi görünüyordu.

Mav bizi iyi bir tempoda tuttu. Görünüşe göre bileğindeki sakatlık, Diana'yı etkilemek için duyduğu ani ihtiyaç yüzünden gizemli bir şekilde iyileşmişti. İtiraf etmek beni ne kadar öldürse de, aslında iz sürme konusunda iyiydi. Yollarını bulmak için birkaç kez durmamız gerekti ama asla geri dönmek zorunda kalmadık ve Diana'nın keskin kurt burnuyla kokularını almak için yer değiştirmesine gerek kalmadı.

Yürüdükçe yağmur ormanı daha da sıklaştı. Devasa ağaç tepelerinden sarmaşıklar sarkıyordu ve gölgelik düşündüğümde daha da kalındı. Kuşlar ve egzotik böcekler etrafta uçuşuyordu ve orman zemini mantar ve çalılarla doluydu. Ancak her an Vanatörler tarafından pusuya düşürülebileceğimiz gerçeği, buranın vahşi güzelliğini takdir etmeyi çok daha zorlaştırdı.

"Kaç kişiyi takip ettiğimize dair bir fikrin var mı?" Diana araya girdi, neredeyse bir saattir ilk kez konuşuyordu. İç çekerken göğüslerinin kıvrımları inip kalkarken içimde sarhoş edici bir heyecan uyandı, çıplak teni ormanda etrafına bakarken beni baştan çıkarıyordu. Üzerini kaplayan hafif ter parıltısı, üzerindeki sıcaklığın kokusunu daha da fazla almamı sağladı.

Ve bu beni yavaş yavaş öldürüyordu.

"Söylemesi zor," diye yanıtladı Mav. "Birden fazla olduğu kesin. Belki de sadece Nicholas, Myrr ve köpektir. Belki de Vanatörler'dir. Her iki tarafın da yollarını kapatması mantıklı olurdu. İlki Vanatörlerden saklanmak isteyecektir. İkincisi de bizden."

Dikkatimi Diana'nın yarı çıplak bedeninden ayırıp onun yerine etrafımızdaki ormana baktım. "Nick, çok kötü yaralanmadığı sürece Myrr'ı bu durumdan kurtarabilir."

Diana yanımdan geçip gitti, parmağını yukarı doğru uzatırken yüzünde meraklı bir ifade vardı. "Bunlar... portakal mı?"

Döndüm, onları gördüğümde içimi bir şaşkınlık sarsıntısı kapladı. , : parlak turuncu-kırmızı turunçgillerle süslenmiş beyaz çiçekli bir ağaç.

Diana ona doğru yürüdü, bir tanesini kaptı ve aceleyle kabuğunu soydu. Kan portakalı gibi parlak, kıpkırmızı bir et ortaya çıktı ve keyifle iç geçirerek dişlerini geçirdi. "Çok güzel."

Omuz silktim, ağaçtan bir tane daha çekerken kocaman bir örümcek ağını silkeledim. "Birkaç tanesini daha sonrası için saklamalıyız, olur da burada bir süre mahsur kalırsak diye."

"Ack," diye dudağını emdi Diana, kaşlarını çatarak. Ona baktığımı görünce ekledi, "Portakal suyu, tam dudağımdaki kesiğin içine."

Aç gözlerle ona baktım ve kesiği inceledim. "Biliyor musun... muhtemelen dilimin tek bir hareketiyle düzeltebileceğim kadar yüzeysel görünüyor." Vücudunun daha aşağılarına baktım, aynı tedaviyi uygulayabileceğim birkaç nokta daha bulup bulamayacağımı merak ediyordum. "Enfeksiyon kapmak istemezsin."

Bana ölü gözlerle baktı. "Şansımı kangrenle deneyeceğim."

Sağımdan gelen boğuk kahkahayı duymazdan geldim. Bu adadan tek parça halinde kurtulduğumuzu varsayarsak, her şey bittiğinde o piçin bağırsaklarını deşmek için bolca zamanım olacaktı.

Avımızdan ne kadar uzakta olduğumuzu merak ederek ileriye doğru baktım. İçimdeki kan açlığı nabız gibi atmaya başlamıştı ve yanımdaki tek çantanın bizi idare etmeye yeteceğini umuyordum. Döndüm, zihnimde bunu düzeltirken gözlerimi Mav'a diktim. Teknik olarak *iki* kan torbam vardı, eğer zorlanırsam...

Döndüğümde kulaklarımı tırmalayan hafif bir ses düşünce zincirimi tamamen kırdı. "İleride su var. *Akan* su."

Bu her ikisini de bir anda ayağa kaldırdı ve Diana bana doğru yürüdü. "Üzerimizdeki tuzu atmalı ve fırsatımız varken bir şeyler içmeliyiz. Su tulumum neredeyse boşaldı."

Mav çömelmiş, çiğnenmiş çiçeklerin bir bölümüne bakıyordu. "Patika senin söylediğin yöne doğru gidiyor gibi görünüyor. Belki de şanslıyızdır."

Şans gerçekten de yanımdaydı. Çok geçmeden kartpostallardan fırlamış gibi duran beyaz, pitoresk bir şelale görüldü.

"Şansımız nedir ki?" Diana kıkırdayarak aceleyle ona doğru yürüdü ve pantolonuna geçmeden önce su geçirmiş botlarını çıkardı.

Kalçaları görüldüğünde sikime kan hücum etti ve dişlerim o boynu arzularak çarptı. Yine de Mav'ın da sağımda durduğunu fark ettiğimde bu his zehirlenmişti.

Vücudumdaki her kemik onun üzerine atlamam için çılglık atıyordu. Onu yakalamak ve benim olduğunu anlayana kadar dövmek için. O *hep* benimdi.

"Bir noktada ateş yakmamız gerekecek," diye seslendi Diana, dikkatimi tekrar ona çekerek. "Bütün gün böyle ıslak ayakkabılarla yürüyemeyiz, yoksa başımız belaya girer. Onları kurutmalıyız."

Kendi giysilerimi yırtarak suya doğru yürüdüm. "Gece için kamp kurana kadar bize bir şey olmaz ama bu koşullarda ateş yakmak zor olacak."

"Rastladığımız kuru çubukları ya da çiraları toplamaya başlamalıyız," diye onayladı Mav suya girerken.

Tüm tuzu attığımdan emin bir şekilde sudan çıktım ve kıyafetlerimi alıp sahildeki kumsal benzeri kum parçasına doğru ilerledim.

derenin uzak tarafında. Açlıktan kaynaklanan halsizliğin başladığını hissederek cebimdeki kan torbasını çıkardım ve dişlerimi içine geçirdim.

Bir elektrik çarpması gibi içime doldu ve bir anda tüm bedenimi sardı. Güç ve dinçlik dalgalar halinde geri geldi ve her zamanki gibi Diana'nın kanının tadıyla karşılaştırmamak için elimden geleni yaparak kanı içerken memnun bir iç çektim. Diana hala yarı çıplak ve derede geçirdiği zamandan damlayan kanıyla gözümün önüne geldiğinde memnuniyetim azaldı.

Daha da iyisiyle kıyaslayarak mükemmel bir yemeği mahvetmemeye kararlı bir şekilde arkamı döndüm. Gözlerim beyaz çiçekli ağaçlardan oluşan küçük bir koruluğa takıldı ve şaşkınlıkla başımı salladım. Daha fazla portakal. Böyle bir adaya indiğimiz için gerçekten şanslıydık. Eğer zorlanırsak, burada uzun bir süre hayatta kalabilirdik. Kanser uzun süre kalmak benim rahat olmazdı ama bu minyatür cennette ihtiyacımız olan diğer her şey vardı.

Mav topallayarak yanımıza geldi ve ben yeniden düşünmek zorunda kaldım. Hâlâ solungaçlarının etrafı oldukça yeşil görünüyordu ve yürüyüşümüz sırasında yürüyüşü kötüleşmişti. Bu haliyle bir enfeksiyon onu yiyip bitirebilirdi. İçimden lanet ettim. Onun hakkındaki hislerim ne olursa olsun, Jade'i bulmak için tek şansımız oydu. Eğer işi şansa bırakmak istemiyorsak, zamanımız kısıtlıydı.

Yine de yapacak bir şey yoktu. Bizimle olması, bizsiz olmasından daha güvenliydi ve yola devam etmeliydik.

Bu-?

Gözlerim daha önce baktığım küçük bir toprak parçasına takıldı ve hiç konuşmadan oraya doğru koştum. Elbette, etrafı kaba bir taş çemberiyle çevrili küçük, kömürleşmiş bir kütük göründü. Kokusuna bakılırsa taze değildi ama biri burada kamp kurmuştu. Ve bu, takip ettiğimiz yalnız kişi ya da küçük grup değildi. Bu ateş çukuru eskiydi, en azından günlerce.

Yarım düzine farklı iz ateş çukurundan uzaklaşıyordu ve takip ettiğimiz sığ, iyi gizlenmiş izler gibi değildi. Derin, tam çizme izleri ormanın ötesine uzanıyordu.

"Vanator gemisinden olamaz. Çok yaşlı," dedi Diana, düşüncelerimi yankılayarak.

Başımı sallayarak ayağa kalktım. "Eğer bulabilirsek diğer yolu takip etmeye devam etmeliyiz."

"Mav şimdi onu geri almaya çalışıyor."

Patıkaya geri dönmemiz sadece birkaç dakika sürdü ve ormana geri dönerken beklentinin ısırtığını hissettim. Her kimse

Mav'ın zayıf kışını bir kez daha taşımak zorunda kalmadan önce onlara çabucak yetişeceğimizi umuyordum.

"Tuhaf," diye mırıldandı, dereye birkaç dakika kala neredeyse duracak kadar yavaşladı.

"Ne?" Ona doğru yürüdüm ve baktığı küçük açıklığa göz attım.

"Neredeyse bir tür av patikası gibi." Daha yakından incelemek için patikadan uzaklaştı ve uzun bir süre bekledikten sonra ekledi: "Son kullanımından bu yana yeni bir büyüme olmuş."

Endişeden çok merakla etrafıma bakındım. Canavar her neyse, bizden daha çok korkması gerekiyordu. Yaşayan hiçbir hayvan, bir vampir ve bir kurt adamdan oluşan bir partiyi alt edemezdi.

Maverick omuz silkti ve iz sürmeye geri dönmekten önce av izine son bir kez baktı. Gürültülü bir ses havayı ikiye böldü ve tamamen içgüdüsel bir hareketle onu gömleğinden tutup havaya kaldırdım, bu sırada bir mızrak az önce karnının olduğu yere saplandı.

Onu tekrar yere bıraktığımda yüzünü buruşturdu, elim bacağına doğru uzandı ama hiç şikâyet etmedi.

"Bu da neydi böyle?" diye sormak yerine, az önce üzerinde durduğu yere gözlerini dikerek baktı.

"Yürüdüğün yere dikkat et," dedim, onu bir kez daha kurtarmak zorunda kaldığım için kızgınlığım alev alev yanıyordu. "Kurulan tuzaklar var."

"Belki de Vanatörler onları takip ettiğimizi biliyordur." Diana ileri doğru bir adım atarak mızrağı bir sonraki geri savuruşunda yakaladı. Bağlı olduğu ince sarmaşık yukarıdaki gölgeye kadar uzanıyordu ve belli ki bir tür tuzak teliyle ateşlemeye ayarlanmıştı.

Mızrağı yakından inceledim. "Bunları kuranın o olduğundan pek emin değilim." Tuzak, Vanator'a pek benzemeyen bir şekilde kabaydı. Mızrak neden yere bu kadar alçaktan sallanmıştı? Maverick vurulmuş olsa bile, en azından birkaç gün yaşama şansı vardı. Neden göğüs hizasında sallanacak şekilde ayarlamadık? Yağmur ormanında *olmamıza* rağmen, mızrağın tahtası son derece ıslak ve su doluydu.

Yaşlılık belirtisi mi?

Diana omuz silkti. "Ne olursa olsun, ilerlemeye devam etmeliyiz, sadece tetikte olalım."

Başımı salladım ve yürümeye devam ederken etrafımızdaki seslere odaklandım. Küçük, tırmanan yaratıklar tepemizdeki gölgeliği hışırdatıyor ve kurbağalar

Etrafta cıvıl cıvıl sesler vardı, ama ben tüm bunları görmezden gelip insan seslerini dinlemek için elimden geleni yaptım.

Kimse gelmedi.

Maverick birkaç dakika sonra aniden olduğu yerde durdu. "Ne-"

Yanına yaklaştım ve burnuma hafif bir koku çarpınca bir telaş hissettim.

Kan.

İzimiz, orman zeminine doğru açılmış devasa, çamurlu bir çukurun işaretlediği ani bir sona geldi. Dibi kaplayan kayalar kırmızıya boyanmıştı ve sanki biri tırmanmayı başarmış gibi tuzaktan tek bir kan çizgisi çıkıyordu.

Diana yanımda belirdi, konuşurken etrafımıza bakıyordu, "Pitfall. En azından bir kişi kurtuldu."

Başımı salladım, içeri daha iyi bakabilmek için eğildim. Kim böyle bir tuzağı sivri uçlu çiviler ya da benzeri bir şey yerine taşlarla kaplar ki? Belki de zamanı az olan biri?

Daha da eğildim ve çukurdan derin bir nefes çektim. "Size şu kadarını söyleyebilirim: Bu tamamen insan kanı. İşin içinde vampir yok." Bu iyi bir haberdi çünkü Nicholas'ın oraya inmediği anlamına geliyordu ama yine de tedirginliğim derinleşti.

Çukurdan çıkan tek bir iz vardı ama aşağıda sadece onların düşmüş olamayacağı kadar çok kan vardı. "Tetikte olun. Düşen diğerlerine bir şey oldu. Ve kan oldukça taze."

Kimden geldiğini bulmaya hevesli bir şekilde yarı koşuyla izleri takip ettim. İlerledikçe kan damlacıkları birbirinden uzaklaşsa da burnumu kullanarak izleri takip edebiliyordum. Ve çok geçmeden, insanın kendi kokusunu almaya başladım. Tanıdık kokuyordu, hafif fısıltı bana Nicholas, Myrr ve Kevin'i kaçırdıktan sonra tekнемizdeki kokuları hatırlattı.

"Vanator. Dikkatli ol," diye fısıldadım ve kokunun geldiği devasa, ölü ağaca doğru usulca ilerlerken Diana'ya elimle işaret ettim.

Kılıcımı sessizce kınından çıkardım, ağacın etrafında sürünürken önümde tuttum ve ilk hareket belirtisinde saldırmaya hazırlandım. Kafesteki bir fare genellikle en ölümcül olandı ve Vanatörler normal koşullarda yeterince güçlüydü, şimdi Lilis'in gücünün onlara yardım etmesini boşverin. İsteyeceğim son şey gardımız düşmüşken yakalanmaktır.

Gövdenin diğer tarafına yaklaştığımda bir anda ileri atıldım, diğer tarafta beni bekleyen adamı deşmeye hazırdım. Pusuda beklemek yerine, Vanator oyulmuş ağaç gövdesinin içine çömelmişti, yüzü bembeyazdı ve bana bakıyordu.

Titreyen elini kaldırarak, "Dur," diye fısıldadı. "Lütfen."

"Arkadaşlarımız nerede?" Diana yanıma yaklaşarak sordu.

Dehşete kapılan Vanator daha da yere çöktü ve fısıldayarak yalvardı. "Yapma. Yapma. Hiç. Gürültü yapma."

Daha fazla bastırmak için ağzımı açtım, ama parmağını sağa doğru uzatarak bir hareketle sözümü kesti.

Ayı falan mıydı? Çatlak iz sürücümüz Maverick, Vanator'u korkutacak kadar büyük bir canavarın o lanet işaretlerini nasıl gözden kaçırmıştı?

Vanator'un parmağını takip ederek döndüm ve işaret ettiği şeyi gördüğümde içimden soğuk bir ürperti geçti.

Bir kargo minibüsü büyüklüğünde bir örümcek bataklık zeminde duruyordu; iri, cılız bacakları ipeğiyle birlikte çalışarak bir insana benzeyen şeyin etrafına koza örüyordu.

Birden yaratık işine ara verdi. O dönerken ben donup kaldım. Sabah güneşi profilini aydınlattı ve sonunda onu tüm korkunç ihtişamıyla görebildim. Kesme makası büyüklüğündeki dişlerinden salyalar damlıyordu ama çok daha korkuncu neydi?

İnsan yüzü.

OceanofPDF.com

Diana

"D Kımıldama." Ses tonumu alçak tuttum, hatta vücudumun adrenalinle dolup taşmasına rağmen. "Kılımı bile kıpırdatmam."

Raven, sadece vampirlerin yapabileceği şekilde kesinlikle hareketsizdi. kapalı... Sanki bir heykele dönüşmüştü. Maverick'in nefes alış veriş i daha sertti ama o da hareket etmedi.

saklanan Vanator?

Saklandığı yerden sıçrayıp sola doğru fırladı ve zemini çaprazlamasına kesen bir dizi ağa takılarak tökezledi.

Dev örümcek adamın peşinden atılmadı. Döndü ve üç ayak uzunluğundaki dikenlerini gösterdi, ardından koşan adamı adımlarının ortasında yakalayan yapışkan bir ağ fırlattı.

Maverick'in seğirdiğini görmekten çok hissettim. "Kımıldama!" Tısladım.

En yeni kurbanı yere düştüğünde, örümcek yaratık içimi ürperten tiz ve ıslak bir ıslık sesi çıkardı. Ama yeni yakaladığı güzele hiç bakmadı. Elindeki göreve odaklanmıştı.

kıvranan avı mumyalamayı bitirmek için.

"Lanet ," diye fısıldadım, çırpınan adama daha yakından bakarak.

Her özelliği dehşetle kazınmıştı ve başka tarafa bakmak zorunda kaldım.

"Arkası dönük," diye mırıldandı Raven, sesi zar zor duyuluyordu. "Bu bizim şansımız. Yavaş hareket edin. Sakin. Gereksizce hiçbir şeye dokunmayın."

Mutlak bir dehşet içinde, ayaklarımızı birbiri ardına dikkatlice yerleştirerek geriye doğru adım atarken gözlerimizi canavara kilitledik. Vanator çırpındı

ve ağla savaştı, ancak örümcek yaratık onu dalgınca daha yakına sürüklerken bacaklarını daha da dolaştırmayı başardı.

Vanator yuvarlandı ve çaresiz bakışları benimkilere kilitlendi.

"Yardım edin, lütfen!" Canavar örümcek onu içine çekerken bile yere pençelerini geçirdi ve arkasından bir çukur kazdı.

Bir çift el beni üç ağacın arkasına çekene kadar hareket etmeyi bıraktığımı fark etmemiştim.

"Onu kurtaramazsın, Frostbite." Raven ön kolumu sıkıca tuttu ve beni nazıkçe sıktı.

Beni ne kadar iyi okuyabiliyordu.

"Ama Myrr... Nicholas... Kevin..." Nerede olduklarını nasıl öğreneceğiz? Hâlâ hayatta olup olmadıklarını? Elbette, bu Vanator onları görmüştü, hayatta olup olmadıklarını biliyor olmalıydı. Öyle olmasa bile, ölümcül düşmanımız olmasına rağmen, o yaratık onu emerken seyretme düşüncesinin beni hasta ettiğini inkâr edemezdin. Belki babamı kaybetmek beni yumuşatmıştı ama-

Başımı salladım, az önce tanık olduğumuz şeyi kafamda toparlamaya çalışıyordum. Örümcek yaratığın boyu rahatlıkla yirmi metreyi buluyordu ve bu, on iki inçlik yuvarlak bacakları tamamen uzatılmadan bile böyleydi. Vücudu cömert sivri uçlarla kaplıydı ve büyük boy insan kafasına ve ağzına bağlı çene kemikleri jilet gibi keskindi...

Ürperdim ve kollarımı vücuduma doladım. O canavarla savaşma fikri kurdumu bile ürkütmüştü.

Ama arkadaşlarımızı bu şekilde geri alacaksak savaşırım. Onları bu canavara kaptırmak istemem.

"Başarmış olsalar bile, o adada bizi avlarken onları nasıl kurtaracağız?" Mav fısıldadı. "Hem bu da ne böyle?"

Dalların gıcirtısı ve hışırdayan yaprakların sesi kanımı dondurdu. Raven kendimizi düzleştirmemizi işaret etti ve hepimiz aynı şekilde tepki verdik, ağacın dibindeki çalıların altına yattık. Tepemizdeki ağaçların gölgesine doğru işaret etti.

Başımı kaldırdığımda örümcek yaratığın ağaçların üst dalları arasında dikkatlice ilerlediğini ve iyi sarılmış iki bedeni sürüklediğini gördüm. Yüzlerine dair hiçbir şey yoktu; ağlarla kaplıydılar, bu yüzden erkek mi, dişi mi, Vanator mu yoksa arkadaşlarımızdan biri mi olduklarını anlamamanın bir yolu yoktu. Daha da kötüsü? İkisi de hâlâ kendilerini kurtarmak için kıvranıyordu.

Hala hayattalar. Canlı canlı *yenmek* üzere olduklarının tamamen farkındaydılar.

Karnımdan yükselen safra, boğazımın arkasında fısıldayarak bana az kalsın bizim de başımıza gelecekleri hatırlattı. Eğer Vanator'un saklandığı yere rastlamasaydık, o lanet örümceği asla göremeyecektik. Tam oradaydı ve hiç kokusu yoktu. Hareket edene, ormanın doğal kamuflajından ve vücudundaki desenlerden çıkana kadar bizi avladığını gösteren hiçbir şey yoktu.

Üzerimizde gezinen örümceğin sesi kayboldu ve o zaman bile beş dakika daha hareket etmedik.

"Sanırım görüşü zayıf." Önce Raven ayağa kalktı. "Gözlerinin ne kadar sütüldüğünü gördün mü?"

Maverick ağaca yaslandı. "O zaman Vanator'u nasıl bu kadar hızlı aldı? Şans mı?"

"Titreşim." Başımızın üstündeki ve çalılıarın ağları işaret ettim. "Vanator kaçarken ağa çarptığında bir titreşim yarattı. Şu tellere bakın... O lanet şeye bağlılar."

Gözleri büyüdü. "Bundan kurtulmamızın hiçbir yolu yok, Di. Gerçek bir silahımız yok; dikkatini çeker ve kaçmak zorunda kalırsak iyi bir kaçış yolumuz bile yok."

"Düzelteyiorum," diye homurdandı Raven. "Bundan sağ çıkamayabilirsin." Ona bir bakış attım ve o da omuz silkti. "Yalan söylemiyorum, değil mi?"

"Zamanı değil."

Maverick yine de Raven'ın değerlendirmesinden rahatsız olmuş gibi görünmüyordu. "Adadaki tek canavarın o olduğunu nereden biliyoruz? Savaşamayacağımız başka şeyler de olabilir."

"Bundan şüpheliyim," dedim, kendime bu yola girme izni bile vermeyi reddederek. "Bu yaratığın besin zincirinin en tepesinde olduğu çok açık."

"Neden söylüyorsun?" Maverick kaşlarını çattı. "Nasıl bilebilirsin ki? Sadece birkaç saattir buradayız."

Bulunduğumuz alana baktım, adaya nasıl geldiğimizi ve şimdiye kadar neler gördüğümüzü düşündüm.

"Bana bir dakika verin."

Raven'ın gözleri üzerimdeydi, bakışlarının ağırlığını hissedebiliyordum ama sadece gözlerimi kapattım ve her şeyin üstesinden gelmeye çalıştım. Lilis bizi buraya itmek için fırtınayı kullanmıştı. Etrafında kayalar olan deniz feneri. Adada doğal olarak yetişen yiyeceklerin çokluğu... çoğu insana ve birçok doğaüstü türe yetecek kadar yiyecek.

Dokuma.

Kötü görüşlü yaratık.

"Hepsi bir tuzak." Her şey bir araya geldiğinde gözlerimi açtım. "Bir olta balığı gibi."

"Bir ne?" Maverick başını salladı. "Bu nasıl bir balığa benziyor?"

Raven keskin bir tıslama çıkardı. "Lanet olsun. Deniz feneri bizi içeri mi çekecek?"

Sadece kayalıklarda parçalanmak için mi güvenli olduğunu düşünüyorsunuz?"

Başımı salladım. "Buraya gelmekten başka çaremiz yok. Ve sonra, bulduğumuz tüm yiyeceklere bir bakın. Portakallar. Arkada dut çalıları, avokado ve guava ağaçları gördüm ve-"

"Hindistan cevizleri gördüm," dedi Raven.

Maverick kaşlarını çattı. "Tamam, çok fazla yiyecek . Burası bir orman. Şaşırdınız mı?"

Yapbozun parçaları yerine oturdukça Raven'a baktım. "Avokado ve guava protein bakımından zengindir. Avokado yağ yüklüdür." Ama bundan daha fazlası vardı ve Raven'ın neden hindistan cevizlerine kilitlendiğini biliyordum. "Genç hindistancevizleri bir vampir için zor durumlarda kullanılabilir, kanla aynı şey değil," dedim sessizce, "Ama bir vampirin ölmesini engelleyebilirler. Sadece hindistan cevizi suyuyla haftalarca dayanabilirler."

Ya Raven ve Nicholas gibi koruyucu bir aygıtları olduğunu ya da gündüzleri güneşten saklanmayı başardıklarını varsayarsak.

Maverick'in tam olarak anlamadığını görebiliyordum. Diğer yandan Raven.

"Birinin özel büfesindeyiz," diye hayret etti Raven. "Ve onlar bizi avlarken bizi şişmanlatmak ve hayatta tutmak için yiyecek ve besin sağladılar."

Maverick'in rengi soldu. "Sen... yine hıyarlık yapıyorsun."

Raven homurdandı. "Eğer bir pislik olsaydım, sadece insanları avladıklarını söyledim ve sonra o ağdan bir tutam alır ve büyük piçi geri çağırmak için sallardım. Ama belli ki onlar -ister sadece o canavar olsun ister başka biri-başkaları için de hazırlık yapıyorlar."

Korkunç bir anlayışın sessizliği üzerimize çökmüştü, sessizliği bozmak için sadece orada burada bir kuşun sesi duyuluyordu. Örümcek yaratık için av değillerdi, çok küçüklerdi. Ama muhtemelen çeşitli meyve ve bitkilerle birlikte harika ek protein kaynakları oluşturuyorlardı.

"Peki, ne yapacağız?" Maverick huzursuz sessizliği bozarak sordu.

Aklıma bir fikir geldi. Hem Mav'ın hem de Kuzgun'un işaret ettiği şeyden sıçrayan bir fikir. Bu adada başka kimlerin ya da nelerin olabileceğini bilmiyorduk. "Deniz feneri. Onu yöneten biri olmalı. Örümcek yaratığın oraya tırmanıp alevlerin yanık kalmasını sağlamasına imkân yok."

Raven yavaşça başını salladı. "Öyleyse gidip onlarla konuşalım. Bakalım burada canavarla birlikte yaşayan birini kullanarak burası hakkında daha fazla şey öğrenebilecek miyiz? İyi fikir, Frostbite."

"Ve sahile geri dönebiliriz." Maverick başıyla onayladı. "Ormandan ve bu ağlardan uzak durun."

Yüzümü buruşturdum. "Hayır. Deniz feneri adanın kuzeybatı ucundaydı. Yürüyerek gidersek bizden çok uzakta değil. Dümdüz batı diyebilirim. Geldiğimiz yoldan geri dönersek arkadaşlarımızın muhtemelen sahip olmadığı saatler sürer."

Maverick ayağa kalktı ve bana elini uzattı. "Yaralanmanı istemiyorum Diana. Ormandan geçmek daha tehlikeli. Daha kaç kez ağlara takılacağız? Kendimizi yakalatarak Myrr ve Nick'e bir faydamız dokunmaz."

Sözleri beni etkiledi ve uzattığı eli tuttum. Bir yanımda haksız olmadığını biliyordum, diğer yanımda-

"İşte bu uzun zamandır duyduğum en iyi korkakça saçmalıktı," dedi Raven. "Sanırım sonunda senin lakabına karar verdim. Korkak tavuk."

Gözlerimi kapattım çünkü Maverick'in korktuğunu anladığımı görmesini istemiyordum. Onun bir korkak olduğunu düşünmüyordum ama...

"Onunla aynı fikirde misin?" Maverick elimi bıraktı ve parmaklarının sıcaklığı küçük bir kayıptı.

Gözlerimi açtım ve bir iç geçirdim. "Mav, hayır. Seni kolladığımı biliyorum-"

"Kendisi," diye Raven. "Her zaman. Ve bunu sakın unutma."

Raven devam ederken ayağa kalkmak için kendimi zorladım.

"Ben önden . Sanırım bir ağa takılmamayı başarabilirim."

Takip edip etmediğimizi görmek için beklemeden, Kuzgun batıya yöneldi. Örümcek doğuya gitmişti, bu da bize biraz mesafe kazandıracaktı. Ama bunun bizi kayıp üç arkadaşımızdan uzaklaştıracağını da biliyordum.

Maverick'e Raven'ı takip etmesini işaret ettim.

"Önce sen. Yol boyunca o pisliğin arkasına bakmayacağım." Maverick kollarını kavuşturmuş bekledi.

Bu da bana ortadaki yeri almak zorunda bıraktı. Tekrar.

Raven sözünde durdu, bizi ormanda dolaştırdı, her ağdan kaçındı. Benim göremediklerimi bile. Bunun dışında, sessizlik içinde yol alırken hepimiz düşüncelerimizle baş başa kalmıştık. Saatler geçti, günün geri kalanı biz yolumuza devam ederken akıp gitti.

Yanlış yaptığımız her şeyi ve bunların bizi buraya nasıl getirdiğini düşünmek için bolca zaman. Vahşi Kraliçe Kumarhanesi'nde Raven'ı bulmak için ayrıldığım için kendimi suçlayacak bolca zaman. Dikkatimi dağıtmasına izin vermişim ve bunun bedelini Nicholas, Myrr ve Kevin ödüyordu.

Ne pahasına olursa olsun onları geri getirmeliydik. Hepsinin hâlâ hayatta olduğuna inanmak zorundaydım. Aklımda başka bir seçenek yoktu.

Yürüyüşe saatler kala Raven elini bana doğru uzatarak beni durdurdu.

"Sağ tarafa dikkat et," dedi. "Bu başka bir çukur."

Yaprak ve gevşek dallardan oluşan bir yığının solundan geçti. Özenle örülmüş hasırın üstünden alttaki ağır kayaları görebiliyordum. Çiviler değil. İnsanı etkisiz hale getirecek, belki bacağını kıracak ya da bayıltacak ama öldürmeyecek şeyler. O kadar kanın boşa gitmesini istemeyiz.

"Siktir." Maverick arkamdan fısıldadı, şüphesiz benimle aynı sonuca varmıştı.

Ona katılmadığımı söylemedim. Siktir gerçekten.

Ondan sonra üçümüz sessizce yürümeye devam ettik, bu da bana kafamın içinde çok fazla zaman kazandırdı. Her kararı ikinci kez düşünmek için çok fazla zaman. Belki Mav haklıydı. Belki de sadece gitmeliydik. Arkadaşlarımızı geride bırakmak istediğim için değil, hayatta kalma ihtimalleri çok düşük olduğu ve düşünmem gereken iki kişi daha olduğu için. Onları da ölüme mi sürüklüyordum? Peki ya Peçe'yi geri getirmek? Bölgeler çökmeye devam ederken ölecek olan on binlerce kişi?

Dünyanın kaderi doğru yapmama bağlıydı. Zor bir seçim. Boğazımdaki sıkıntının sıcakla ya da su ihtiyacımla hiçbir ilgisi yoktu, her şey yaklaşmakta olan bir kararla ilgiliydi.

Yürüyüşün hiç bitmeyeceğini düşündüğüm bir anda, nihayet ormanın kenarını bulduk ve kumların üzerinden doğrudan deniz fenerine bakıyorduk.

Derin bir nefes aldım ve uzun ve yavaş bir şekilde bıraktım, Raven ve Maverick'in de aynı şeyi yaptığını fark ettim. Sanki sonunda bir dereceye kadar rahatlayabilecekmişiz gibi.

Her adımımızı, vücudumuzu hareket ettirdiğimiz her yeri izlemenin gerginliği en hafif tabirle yorucuydu.

Güneş deniz fenerinin uzak tarafında batıyordu ama buna rağmen gökyüzü morlar, pembeler ve turuncularla aydınlanıyor, beyaz taşlı deniz fenerini bir renk cümbüşüne dönüştürüyordu.

"Dinlenmeliyiz," dedi Maverick. "Ormandaki yiyeceklerden biraz alalım ve sonra gün doğarken deniz fenerine gidelim."

Yine ne dediğini duydum ve arkasındaki ihtiyatı anladım. Ama zamanımız yoktu. Cevapları ne kadar çabuk alırsak o kadar iyiydi.

Sahile en yakın çalıları ve meyve ağaçlarını kontrol ettim. Burada görebildiğim kadarıyla hiçbir şey ağlarla kaplı değildi. "Tamam, yiyecek bir şeyler al."

Raven döndü ve bir kaşını kaldırdı. "Beklemek mi istiyorsun?"

"Hayır, ama bunu enerjisiz yapamayız." Açlıktan ölüyordum ve aldığım guava mükemmel bir şekilde olgunlaşmıştı. Onu ısırdım ve alçak bir daldan bir demet muz aldım. İki tanesini Maverick'e attım. "Ye bakalım."

"Di..."

Raven aramıza girdi. "O seçimini yaptı. Onu takip etmeyi kabul ettin, korkak tavuk. Ya onu takip et ya da siktir git ve umurundaymış gibi davranmayı bırak, korumaya çalıştığın şey sadece kendi derinden ibaret değil."

Maverick beni şaşırttı. Raven'a doğru bir adım attı, vampirin öfkeli bakışlarıyla karşılaşınca boğazı düğümlendi. "Onun için ölürüm."

"O zaman neden bunu yapmıyorsun?" Raven homurdandı.

Tanrılar kahretsinsin... Nasıl oldu da bu ikisi benim dikkatimi çekmek için yarışır hale geldi?

Gözümün ucuyla bir hareket yakaladım. "Aletlerinizi kaldırın. Deniz feneri... Orada biri var."

Deniz fenerinin tepesine bakarken, büyük, resimli bir pencereden bir figürün odadan geçişini izledim. Topallayarak yürüyordu, iki ayaklı biriydi.

Örümcek olmayan ve canavar olmayan biri. Mükemmel. Bazı lanet cevaplar alma zamanı.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

Kuzgun

I Maverick'i her ne kadar top mermisi gibi öne itmek istesem de, ihtiyacım olan son şey onun bir bubi tuzağına takılıp hepimizi yakalatmasıydı.

Diana'ya gösterdiğim iki taneden daha fazlasını görmüştüm. Başımızın üzerinde, bazıları metal parçalarına benzeyen şeylere tutturulmuş ağ telleri vardı.

Gördüğüm kadarıyla yemek çanları çalıyordu.

Burası beni ciddi şekilde ürkütüyordu. Çünkü yürüdükçe Seattle'daki eski ustamın bana anlattığı hikâyeleri hatırlıyordum. Yanıldığımı umarken, giderek daha fazla burasıymış gibi hissediyordum - burası Ludumin Adası'ydı. Ludumin'le ilgili hikâyeler, buranın insan diyarları ile Alfa Bölgeleri arasında sıkışıp kaldığını anlatıyordu. Burada yaşayan dehşet yüzünden ilk keşfedildiğinde bazı aptalların kendilerini kanıtlamayı düşündükleri bir yerdi.

Çok hızlı bir şekilde, bilerek gitmeyi bıraktılar ve ada, sanki diğerlerinin dışında yakalanmış, gerçekten kendi alemiymiş gibi efsane ve mitlerin içine düştü.

Deniz fenerine doğru yürüdük ve adımlarımı yavaşlatarak Diana'nın yanına düştüm. Önerceğim şey hoşuna gitmeyecekti ama denemek zorundaydım.

"Sanırım burayı biliyorum."

"Ne?" Kolumu tutup beni durdurdu. "Neden bir şey söylemedin?"

Başımı salladım. "Ormana girene kadar bir araya getiremedim ve sonra sessiz kalmak istedim. Ama Alfa Bölgeleri kıyısında, iblislere en yakın yerde olduğu bilinen bir ada var. Ludumin Adası." Gözlerimi ona diktim. "Latince' 'Oyun Bitti'."

Buz mavisi gözleri kocaman açılmıştı. "Ve? Başka ne biliyorsun Bu mu?"

"İsminin dışında pek bir şey yok. İnsanlar buradan geri gelmiyor, Frostbite. Bu yüzden bir efsane ve haritalar ve yol tarifleriyle dolu bir kitapta yazmıyor." Omzumun üzerinden ormana baktım. Orada bir yerlerde arkadaşlarımız vardı. Her ne kadar çok fazla arkadaşım olmasa da Nicholas'ı ve o huysuz yaşlı kahin Myrr'ı onlardan ikisi olarak sayıyordum. Ve o şapşal cehennem köpeği de bana ısınmaya başlamıştı.

Daha da önemlisi, eğer kalırsak Diana'nın zarar göreceği korkusuydu. O lanet örümcek tarafından ele geçirilecekti. Ya da başka bir şey. Daha kötü bir şey... Kalacağını ve sonuna savaşıacağını bilecek kadar iyi tanıyordum onu. "Bence gitsen iyi olur. Korkak şeyi al ve Jade'i aramaya başla. Ben geride kalıp Nicholas, Myrr ve Kevin'ı alacağım, sonra yetişiriz."

Bir çıkarırken gözleri benimkilerden hiç ayrılmadı. "Ciddi olamazsın."

Onu göndermek istemesem de, özellikle de Maverick'le birlikte, güvende kalması daha önemliydi. Hayatta kalması. Bedeli ne olursa olsun. "Öyleyim."

"O haklı," diye araya girdi Maverick ve suratını dağıtmamak için kendimi zor tuttum. "Hayatta tutmamız gereken kişi sensin Diana. Onunla aynı fikirde olmaktan nefret ediyorum ama gitmeliyiz."

Yüzü sertleşti, buzlu mavi gözleri parladı. "Arkadaşlarımı tehlikede bırakmayacağım. Buna ikiniz de dahilsiniz... şimdilik. Ama bana narin bir prensesmişim gibi davranmayı bırakmanız gerekecek. Ben bir kraliçeyim çocuklar, *savaşçı* bir kraliçe. Bir daha böyle aptalca bir şey önermeden önce bunu hatırlamaya çalışın."

Beni iterek geçti, sanki batan güneşten bir parça yutmuş gibi öfkesi yayılıyordu.

"İyi iş," diye mırıldandı Maverick beni geçerken. Yumruğumu savurdum ve omzuna vurarak onu kumun üzerinde bir metre kadar savurdum. Bir yerini kıracak kadar değil, sadece konuşmasından hoşlanmadığımı gösterecek kadar sertti.

Ya da nefes
almak. Ya da
var olmak.

Diana benden önce deniz fenerinin dibine ulaştı ve ellerini dış yüzeyde gezdirdi. "Pürüzsüz mermerden yapılmış ve herhangi bir yerde gizli bir giriş olduğunu düşündürecek herhangi bir kapı ya da çatlak bile göremiyorum."

Ellerimi taşın üzerine koydum ve aramasına yardım ettim. "Nasıl inip çıkıyorlar?"

Başını salladı ve bakmaya devam etti. "Bilmiyorum. Rapunzel tarzı bir iple belki? Adanın yaratıklarının onlara ulaşamaması için yukarı çekebilecekleri bir ip?"

Güneş kayboldu ve gecenin ilk ışıklarının yumuşak maviliği çöktü. İtiraf etmeliyim ki, bu içimde bir şeyleri rahatlattı. Yanımda hançer varken bile güneşin altında durmak hoşuma gitmeyen bir şekilde savunmasız hissettiriyordu.

Durmadan önce deniz fenerinin tabanının etrafında en az on kez dolaştık.

Maverick elleri kalçalarında duruyordu. Bir kahkaha attı ve bir elini tabana koydu.

"Belki de sihirli bir kapıdır. Bilirsin, açık susam?" Taşın taşa çarpmasıyla çıkan bir inilti onu geri sıçrattı. "Kahretsin, işe yaradı!"

Gerçekten de, şanslı küçük korkak her şeyi çözmüştü.

"İyi iş, Mav." Diana gülümseyerek onun omzunu sıvazladı. Mav bu fırsattan yararlanarak onun elini tuttu ve sıktı.

Normal nefes almaya, kendimi ikisinin üzerine atmamaya ve bana ait olana dokunduğu için onu lime lime etmemeye çalıştım.

Yaptığım şey aralarına girmek oldu, böylece kapıdan ilk ben geçtim. "Gece görüşlü gözler önde," dedim.

Sonra geri uzandım ve itiraz edemeden Diana'nın elini tuttum ve onu da yanımda sürükledim. Maverick nefesinin altında 'sık' gibi bir şey mırıldandı ve sonra bizi takip etti.

Arkamızdaki kapı kapandı ama o kısa an için içeri süzülen yıldızların ışığında odanın planını çıkarabildim. Daireseldi, uzak tarafta yukarı ve deniz fenerinin tepesine doğru kıvrılan merdivenler vardı. Parmaklarımı Diana'nın kollarıyla birleştirerek ona sıkıca tutundum ve tüm duyularım tetikte, yavaş adımlarla odayı geçtim.

Bir insan kokusu beni hazırlıksız yakaladı. Deniz feneri bekçimizin başka bir şey olmasını bekliyordum. Fae. İblis. Şekil değiştiren. İnsan değil.

İlk birkaç adımı zifiri karanlıkta attık. Ancak tepenin yarısına geldiğimizde, yukarıdan aşağıya doğru süzülen bir ışık vardı.

Diana'nın bana sarılışı sıkılaştı ve ben de onu sırtıma yakın bir yere sıkıştırarak eşimin yakınlığının tadını çıkardım. Beni asla böyle kabul etmeyebilirdi ama onun dokunuşuyla geçirebileceğim her anı değerlendirirdim.

Tepeye yaklaştıkça ışıkla birlikte hareket sesleri de aşağıya doğru süzülüyordu.

Bir adam yumuşak bir melodi mırıldanıyordu, kelimeler oraya buraya takılıyordu. Ayak sesleri, bir gevşeklik, ağır bir iç çekiş. Tahta gıcırtısı ve tabak çanak şingirtisi.

"Tanrılara şükürler olsun, sanırım," diye homurdandı, "hâlâ hayattayım. Aksine gösterilen tüm çabalara rağmen."

Kaşlarımı kaldırdım ve omzumun üzerinden Diana'ya baktım. *İnsan diye* seslendim. Başını salladı ve ben de isteksizce elini bırakıp parmaklarımı onunkilerden ayırdım.

Son merdiveni de sürünerek çıkarken başımı eğdim, böylece gözden uzakta kaldım ama üstteki odayı biraz olsun görebildim. Deniz fenerinin geri kalanının yarısı kadardı. Sol tarafta bir yatak vardı.

"Burada birinin olduğunu biliyorum," dedi adam. "Silahım yok ve olmak istediğim kadar yaşlıyım. Muhtemelen yakında öleceğim, o yüzden... yukarı gel."

Kafamın olduğu yere bir silah doğrultmuş olabilirdi ve ben bile yüksek güçlü bir patlamayla parçalanan bir kafanın yerini dolduramazdım.

Bu bana tek bir seçenek bıraktı. Hızımı arttırdım ve göz açıp kapayıncaya kadar açıklıktan geçip adamın önünde durdum.

Muhtemelen yetmişli yaşlarının sonlarındaydı ve gür, gümüş rengi saçları vardı. Uzun boylu, ince yapıydı ve giysileri epeyce yamalıydı. Belli ki şortu bir zamanlar pantolonmuş, yırtık pırtık kenarları masanın altında bile belli oluyordu. Gömleği yırtık pırtık ve lekeliydi, bir kolu tamamen yoktu.

Küçük ahşap bir masada oturuyordu, aniden ortaya çıkmama rağmen gözünü kırpmadan. Çeşitli meyve ve yemişlerle kaplı bir tabak, kokusuna bakılırsa bir bardak soğuk şarap. Karşısındaki sandalyeyi işaret etti.

"Otursana. Seni benim yerime Akmon mu gönderdi?"

Gözlerimi kırptım. "Ne?"

"Ah. Şey, sanırım o zaman değil." Birkaç parça meyve kopardı ve ağzına attı. "Bir somun ekmek için neler verirdim biliyor musun? Bunca yıldan sonra özlemeyeceğimi sanırsın ama hâlâ canım çekiyor."

. Dianayı aramadım. Bu adamın neyle ilgili olduğundan emin değildim. "Kimsin sen?"

"Ah, doğru, çok . Kendimden başka kimseyle konuşmam, yüzden kendimi kendimle yeniden tanıştırmam pek sık olmuyor." Arkasına yaslandı ve beni içine aldı. "Adım Theodore. Ama bana Theo de."

"Merhaba, Theo." Başımı salladım. "Peki Akmon kim?"

Öne doğru eğildi. "Bir büyü oldu ama daha fazla soru sormadan önce bana adını söylemen gerekmez mi? Yanılıyor olabilirim, dediğim gibi kendimden başka biriyle konuşmayalı uzun zaman oldu."

Diana merdivenlerden çıkıyormuş gibi ayaklarını sürüyerek geldi ve ona beklemesini işaret ettim. Bu adamın ne yapmaya çalıştığından emin değildim. Gerçekten aklını mı kaçırmıştı, yoksa sadece beni kandırmaya mı çalışıyordu? Hangisi olduğundan emin değildim.

"Raven. Bu benim adım. Şimdi söyle bana kim bu Akmon?"

"Muhtemelen onu orada görmüşsünüzdür. Devasa büyük örümcek mi? Andre the Giant gibi tepesine kocaman bir insan vücudu eklenmişti. O güreşçiye severdim. Harikaydı. Sence hâlâ hayatta mıdır?" Theo öne doğru eğildi, yüz hatlarını heyecan aydınlatıyordu. "İtiraf edeyim, guava şarabını içmeyeli uzun zaman oldu, bu gerçekten iyi bir halüsinasyon."

Kahretsin.

Eğer durum buysa. İkinci sandalyeyi kaptım ve . "Bana Akmon'dan bahset."

Theo iç çekerek arkasına yaslandı ve guava şarabından bir yudum daha aldı. Bana hiç ikram etmemişti ama neden bir halüsinasyona şarap ikram edesiniz ki? Ve ben de onu bu fikrinden vazgeçirecek değildim. "Anlatacak ne var ki? Avını kovalamayı seviyor, avlanmayı gerçekten seviyor ve onları olabildiğince uzun süre hayatta tutmayı seviyor. Yani, düşünürseniz mantıklı geliyor."

"Öyle mi?" Kaşlarımı kaldırdım. Bu adamdan ne kadar çok şey öğrenebilirim o kadar iyiydi. "Neden mantıklı olsun ki?"

"Çünkü artık çok fazla gemi kazası yaşamıyoruz. Bu yüzden o -yani Akmon- yiyecek tutsaklarını daha uzun süre hayatta tutmak zorunda. Bu yüzden daha fazla meyve ağacı diktiğinden emin oldu." Ellerini salladı, hareketleri su altında hareket ediyormuş gibi yavaştı. "Biliyor musun, birkaç hafta boyunca meyveden başka şey yemediklerinde tatlarını daha çok sevdiğini söyledi."

Ben de eşlik ettim. "Doğru, sanırım bu mantıklı. Benim de bazı yiyecek türlerine karşı bir tercihim var."

"Ekmek sever misin?"

"Yemeğimi soğuk severim." Diana merdivenlerden oflayarak inerken gülümsedim.

Theo, "Burada bunu yapamazsın," dedi. "Çok sıcak."

"Yeterince adil. Şu Akmon var ya, onunla konuştun mu? Dışarıda hayatta kalmanın püf noktaları var mı? Daha da iyisi, avını nerede tutuyor, böylece bundan kaçınabilirim?"

Theo kaşlarını çatı ve fincanına baktı. "Halüsinasyonlarım genelde bana bu kadar çok soru sormaz."

Omuz silktilim. "Ben özelim. Guava şarabı bu sefer gerçekten kötü. İçine yarasa boku düştü."

Diana tısladı ve gülmemeye mi çalışıyordu yoksa beni susturmaya mı çalışıyordu emin olamadım. Her iki durumda da, bu beni gülümsetti.

Beni gülümsetti.

"Ah, kahretsin, bu mantıklı." Theo iç çekti. "Evet, onun çukuru adanın doğu tarafında. Büyük şelalelerden uzak değil. Hayatta kalmaya gelince... çoğu insan kalamaz. O konuda sana yardımcı olamam."

Görünüşe göre sorularımda yeterince hızlı değilmişim.

Diana odaya doğru adım attı. "Yardımaınıza ihtiyacımız var. Akmon hakkında bize söyleyebileceğin herhangi bir şey. Ne olursa olsun."

Theo'nun gözleri ona kayd, bulanık ve odaklanmamıştı. Ona merdiven boşluğuna geri dönmesini söylemek için ağzımı açmışım ki pencereden gelen bir ses başımı döndürdü.

"Kahretsin," diye fısıldadı Theo. "Akmon'un ziyaret etmesinden gerçekten hoşlanmıyorum." Pencerenin tamamı ağla kaplanmıştı.

Diana

I Canavarın hareketlerini, cılız bacaklarının deniz fenerinin taş dış yüzeyinde çıkardığı tıkırtılardan takip etmeye çalışırken başımı eğdim. Şimdi yan tarafa doğru ilerliyor gibi görünüyordu. "Ne halt ediyor bu?" Mırıldandım. Sanki kendimi iyi hissetmiyormuşum gibi

Deniz fenerine tırmanan örümcek yaratığı düşününce adrenalinim yükseliyor ve kalbim hızlanıyor.

"Şey," Theo düşünceli bir şekilde bir gözünü kapattı ve sersemlemiş haliyle durumu değerlendirdi, "Tahminimce hepinizin gitmesini istemiyor ama bu geceki av için yağmur ormanında hâlâ birkaç kurbanı var ve size ulaşmadan önce onlarla ilgilenmesi gerekiyor."

"Avlanmak mı?" Mav, sesini bir oktav yükselterek konuştu. "Zaten bir yiyeceği var. Zavallı bir piçi mumya gibi sararken izledik onu. Başkaları da vardı..."

Theo sakallı yüzünü kaşıdı. "Evet, 'av' ve 'yemek' iki farklı şey, değil mi?"

Bu, dışarıdaki tüm tuzakların öldürmek değil sakatlamak için olduğunu açıklıyordu.

Ailenin her iki tarafından da birer apeks yırtıcısı olarak ne demek istediğini çok iyi bildiğim için bundan nefret ediyordum. Etin lezzetli olduğu kesindi. Ama bunu itiraf etmek ruhumu ne kadar acıtsa da, avı alt etmek ve akşam yemeğinizi ezmek farklı hissettiriyordu. İlkel. Raven bana dokunduğunda hissettiklerim gibi.

Odanın öbür ucundan bir ses daha geldi ve ikinci bir pencere karardı. Boğazımı temizledim. "Bizi burada tuzağa düşürecek, diğerlerini avlayacak

adada özgür kalacak ve sonra geri gelip hepimizi öldürecek. Bunu mu demek istiyorsun?"

Theo omuz silkti ve bakışlarımı başka yöne çevirerek bakışlarımla buluşmayı reddetti. "Şey, hepimiz değil..."

Bu masum görünümlü yaşlı adamın hiç de öyle olmadığını hatırlamam bir saniye sürdü.

"Tüm operasyonun anahtarı sensin, değil mi? Akmon gemileri içeri çekmek için seni kullanıyor çünkü sensiz ışıkları çalıştıramıyor. Ve sen de bunu onun için yapıyorsun."

İğrenme sesimden anlaşılmış olmalı çünkü Theo irkildi.

"Bu dünyaya bir iyilik yapıp seni hemen burada deşmemem için bana tek bir neden söyle?" Raven hırlayarak yaklaştı.

Aralarına girdim ama Theo burnunu çekerek beni başından savdı. "Bana bilmediğim bir şey söylediğini mi sanıyorsun? Burada olmayı ben de senin kadar istemiyorum. Ben sadece hayatta kalmak için yapmam gerekeni yaptım. Sizler halüsinasyon görmek için çok acımasızsınız..."

Geri çekildim ve yüzüne anında kırmızı bir iz bırakacak kadar sert bir tokat attım.

"Tanrı aşkına, bunu yaptın?" "Halüsinasyon değil."

Bana göz kırptı ve aniden buğulu gözleri berraklaştı. "Siz... siz gerçek misiniz?"

"Öyleyiz," dedi Mav başını sallayarak.

Theo bana doğru hamle yaptı ve elimi yakaladı. Zavallı yaşlı adamı gırtlığına bir bıçak yemekten kurtaran tek şey Raven'a dik dik bakmam oldu.

"Bana yardım etmek zorundasın. Buradan çıkmam lazım. Size yardım edeceğim. Size tam olarak ne yapmanız gerektiğini söyleyeceğim ve birlikte kaçacağız. Adadan çıkış yolunuz var mı?"

"Bir kayığımız var ve potansiyel olarak, eğer onu çözebilirsek ve bozulan herhangi bir şeyi onarabileceğimizi umarsak, kayalıklara sıkışmış bir gemimiz var."

Umut, kan çanağına dönmüş gözlerini aydınlattı. "Tamam. Yapmamız gereken şu. Birimiz," diyerek odanın etrafına bir göz attı, bakışları sonunda Kuzgun'a takıldı, "Tercihen iri adam, Akmon tüm pencereleri kapatmadan önce dışarı çıkmalı-"

Splat.

Arkamı döndüğümde üç numaralı pencerenin ıslak ipekle kaplı olduğunu gördüm. Saydığımı göre geriye üç tane daha kalmıştı.

Theo dikkatini Raven'a çevirerek, "Acele etmelisin," diye yalvardı. "Bu şey çelik gibi. Eğer dışarıdaysan, o gittiğinde onu bir bıçakla kesip atabilirsin. Ama içeriden itmek onu daha da güçlendirir."

"Raven... diğer erkekler gibi değildir," dedim kelimelerimi dikkatle seçerek. Zavallı yaşlı Theo'nun ihtiyacı olan son şey, örümcek ustası kadar tehlikeli canavarlarla dolu bir odada olduğunu duymaktı.

"Ne tür bir erkek olduğu umurumda değil. İblislerin buraya gelip kalkanlarını yapmak için Akmon'un ipeği ile ticaret yaptıklarını biliyor musun? Neredeyse fae yapımı zırhlar kadar güçlüdür."

Tamam, yani Theo tamamen karanlıkta değildi.

"Bekleme riskini göze alamayız," dedim, kararımı çoktan vermiştim. "Eğer Akmon değerli bir cinayet istiyorsa, Nicholas kesinlikle bu kan sporunun amaçlanan kurbanlarından biri. Yardıma ihtiyacı olabilir. Ve eğer değilse, o zaman üçü de örümceğin ininde hâlâ hayatta olabilir. Dışarıdan bir adamın inde hayatta kalan olup olmadığını kontrol etmesi ve sonra geri dönüp Nick'e yardım etmek için diğerlerini deniz fenerinden çıkarması gerekiyor."

"O şey dışarıdayken seni burada yalnız bırakacağımı mı sanıyorsun? Seni koruyacak sadece bu ikisi varken?" Raven gözlerini inançsızlıkla kocaman açarak tersledi. "O fırtına sırasında dudağından daha fazla darbe almış olmalısın, Frostbite. Hiç şansın yok."

"Sen değil," diye başımı sallayarak onayladım.

Raven kaşlarını çatarak durakladı. "Buradaki korkağın bunu yapmayacağı kesin.

Kabul etse bile, o çok yavaş-" Ona çarptığı anda gördüm.

"Oh, defol git buradan. Hayır." İki elini siyah saçlarında gezdirerek uzaklaştı.

"Oraya yalnız gideceğini mi sanıyorsun?"

Mav başını öfkeyle sallayarak, "Di, bunu yapamazsın," dedi. "O şeyi gördün mü? Sal'i bir kedicik gibi gösteriyor. Ya seni görür ve avlamak için en ilginç avın sen olduğuna karar verirse?"

"Ben yer değiştireceğim. Artık İnsan Alemi'nde değiliz. Teknik olarak değil. Kurdum şimşek kadar hızlı ve kendi başının çaresine bakabilecek kadar güçlü. İkinize de hatırlatmaktan nefret ediyorum ama sadakat yemini ettiniz. Bana." Elimden geldiğince dik durdum, yırtık, kirli kıyafetlerim ve açıkta kalan göbeğimle asil görünmeye çalıştım. "Burada neyin tehlikede olduğunu hepimiz biliyoruz. Ve hepimiz biliyoruz ki şu anda harcanabilir olmayan tek kişi Maverick. Bu yüzden de bu dünyada en çok güvendiğim erkeğin onu korumasına ihtiyacım var." Kelimelerin manipülatif olması

Elbette, ama aynı zamanda keşfetmek istemediğim bir şekilde rahatsız edici bir şekilde doğru. "Siz üçünüz burada kalacaksınız. Ben gizlice çıkıp ine gideceğim."

Raven'ın yüzünü ellerimin arasına almak için bir adım öne çıktım.

"Eğer iki saat içinde dönmezsem, gerekirse buranın çatısını uçuracaksın. Ve Mav'ı sırtında onunla yüzmek zorunda kalsan bile Topraklara geri götüreceksin. Halkımın ve senin iyiliğin için. Bu bir emirdir, asker. Anlaşıldı mı?"

Splat.

"Zamanımız kalmadı." Garip bir şekilde kehanet gibi hissettiren bir fısıltıydı ve bunu söylerken üzerime çöken kıyamet duygusundan ürpermeye çalıştım.

"Lütfen, Frostbite. Yapma bunu."

Çünkü bu onu son görüşüm olabilirdi, pervasızca bir şey yaptım. Bir kraliçenin asla yapmayacağı bir şey. Parmak uçlarımda yuvarlandım ve dudaklarımı onunkilere yapıştırdım. Oradaki kesik acıtıyordu ama umurumda değildi. Elleri anında kalçalarımın altına beni daha yakına çekerken kendimi sıkıca tuttum.

"Uh..."

"Aman Tanrım..." Theo fısıldadı.

Kucaklaşma bir anda sona erdi, ama ondan gelen parıltı, ani kıvılcım ve amaç duygusu devam etti. Geri döneceğime inanmak zorundaydım, çünkü ikimizin işi bitmemişti. Henüz bitmemişti.

"İyi şanslar," diye seslendim omzumun üzerinden odanın diğer ucuna koşarken. Akmon'un çoktan batıdaki pencereye vurmaya başladığını duyabiliyordum, bu yüzden doğruya doğru yöneldim.

"Siz ikiniz. Duvarlara vurmaya başlayın," diyordu Raven diğerlerine.

Rahat bir nefes aldım. Bunun her saniyesinden nefret edecekti ama istediğimi yapacak ve bunu yaparken beni gizlemek için biraz titreşim yapacaktı.

"Tuzaklara dikkat et," diye tısladı Raven, bana doğru uyarı dolu bir bakış fırlatarak. Sözleri yeterince zararsızdı ama ifadesi tamamen başka bir şey söylüyordu.

Yaşasan iyi edersin, yoksa seni bunun için öldürürüm.

Açtığım pencereden dışarı süzülürken son düşüncem neydi? Eğer bunu atlatabilirsek, onun beynini dağıtacağtım.

Pervazı temizledikten sonra pencerenin dışında donup kaldım, korkudan avuçlarım nemlenmişti. Günümde pek çok yaratıkla savaşıyordum ama bu... o devasa dişleri içime girip beni emerken ürkütücü insan yüzünün bana baktığı düşüncesi karnımdan derin bir korkunun yükselmesine neden oldu.

Daha kötü olabilecek tek şey, klostrofobinin paniği beni bütünüyle yutarken beni sıkıca sarması ve kaderimi beklemek üzere orada bırakmasıydı.

Ama sonra babamı ve ölmeden önce halkımızı kurtarmak için yaptıklarını düşündüm.

Ve Lochlin, ve Sienna, ve Dom, ve Will, ve Bee, ve Düşes... bize bağlı olan herkes.

Sayısız insan bu işi doğru yapmam için bana, bize güveniyor. Başarı tek seçenektir. Dışarı sıçradım ve Akmon'un bulunduğu yerin uzak tarafındaki deniz fenerinin dibine hafifçe indim.

Suyun kenarına yakın durarak kumdan aşağı süzıldüm, dalgalar çıkardığım her sesi örtüyordu.

Yıldızların ve üç çeyrek ayın ışığıyla tezat oluşturan deniz fenerinin tepesindeki Akmon'u görmek için bir kez arkama baktım.

Yavaş bir nefes alarak doğruya, Akmon'un inine doğru ilerlemeye devam ettim. Eğer o beni duymadan ya da titreşimlerimi algılamadan ağaçların arasına ulaşabilirsem, altın değerinde olacaktım. Yağmur ormanına girip kurt formuna büründüğümde beni yakalayabilecek nadir yaratıklardan biriydim ve Akmon bunu başaramayacak kadar iri ve hantaldı.

Umuyordum.

Yine de oraya ulaşmak zahmetliydi. Kısa mesafeyi koşarak istesem de, kazara dikkatleri üzerime çekmemek için her dalgaların sürüklediği odun parçasına, her yıkanmış gemi enkazına dikkat etmek zorundaydım.

Sonunda ağaç çizgisine ulaştığımda tepeden tırnağa soğuk terler içindeydim. Hızlıca arkama bir kez daha baktım. Akmon hâlâ deniz fenerinin tepesindeydi ve Raven ile Maverick'in içeride canavarın dikkatini çekmek için çıkardıkları sesleri duyabiliyordum.

Yine de dinlenecek zaman yoktu. Gözlerimi kapattım ve içimdeki kora odaklanarak kurdumu çağırdım. Hazır ve nazırmış gibi geldi, iki ayaktan dört hızlı bir geçiş yaptı.

Kaslarımı esnetmek ve gevşetmek o kadar rahatlatıcıydı ki, kalçalarım yerine otururken ve dişlerim diş etlerimi delirken genellikle bu işlemle birlikte gelen acıyı neredeyse hiç fark etmedim. Ulumamı tutmak için her şeyimi harcadım.

Arkadaş bulmalıyım. Acele etmeliyim.

Burnumu yumuşak orman zeminine iyice bastırarak hızla uzaklaştım. Kokular bana aynı anda bir enayi yumruğu gibi çarptı. Ebegümeci, yosun, nemli yapraklar ve olgunlaşmış meyvelerin neredeyse çürüyen tatlılığı. Yine de tüm bunların altında insan kokusu da vardı. Vanatörler mi? Ya da diğerleri?

Bir kavşakta durakladım, bir insan çocuğunun kokusunu aldığımı emindim... ama emin olamadan oradaydı ve gitti ve yanımda zaman lüksüm yoktu.

Yürüyüşümü uzattım, gözlerimi daha fazla bubi tuzağı işareti için dört açtım. Ada boyunca ilerlerken dört tane gördüm.

Çoğunlukla çukurlar ve tuzaklar.

Dört ayak üzerinde, ormanda adanın bir ucundan diğer ucuna kadar olan mesafeyi kolayca kat ettim ve tuzakların çoğu başımın üzerinden geçti. Kelimenin tam anlamıyla. İki ayaklı yaratıklar için tasarlanmışlardı. Biz dört ayaklılar için değil.

Doğu kıyısına yaklaştıkça, kıyıya dalgaların uğultusunu duyabiliyor ve temiz su kokusunu alabiliyordum. Daha hızlı koşarken tüylerim diken diken oldu, yeni, hafif bir koku beni çağırıyordu.

Naftalin ve kızarmış tavuğun garip bir karışımı...

Myrr.

Tam bir depar atarken kalbim kaburgalarımın çarpıyordu. Hayattaydı, öyle olmalıydı. Ve eğer başarmışsa, Nicholas ve Kevin'ın başaramadığına inanmamın hiçbir yolu yoktu.

Sık bir çalılıktan geçerken, sadece burnum dışarı çıkacak şekilde durakladım.

Önümde bir çift şelale ve iki şelaleden büyük olanının hemen solundaki kayanın yan tarafında kocaman bir delik vardı.

Akmon'un sığınağı. Biliyordum, çünkü derin bir nefes aldığımında çürümüş et, taze ölüm ve örümcek zehri kokusu ağzımı tıkadı. İnsan zihnim onun daha sonra kullanmak üzere paketlediği düzgün küçük ceset paketlerini hatırlarken, kurt zihnim hırladı. En azından korkmamıştı.

Sallanan bir mızrak tarafından şişlenmek ya da çığ gibi büyüyen kayaların altında ezilmek üzere olmadığımın emin olmak için tüm duyularımı kullanarak yaklaştım.

Şaşırtıcı bir şekilde, mağaranın girişine kadar kazasız belasız gelebildim. Garipti ama belki de değildi. Hangi yaratık buraya bilerek gelecek kadar aptal olabilirdi ki, bırakın içeri girmeyi? Akmon buraya kendi getirmediği birini beklemiyor olmalı.

"Alo?"

Myrr'ın paslı sesini duyunca kulaklarım dikildi. Sadece burada değil, hayattaydı da. Bir köpek yavrusu gibi ileri atıldım, sevinçle başımı salladım. "Ha, sen misin kızım? Ne zaman merak ediyordum." Gölgeli mağarada arkadaşımı aradım ve sonunda onu boynundan ipeğe sarılmış bir şekilde duvara asılı görünce durdum.

Sadece başı serbestti. "Güzel bir düzeni var, ha?"

Çok fazla sorum vardı ama beklemek zorundaydılar. Arka bacaklarımın üzerinde yükselip bağlarını dikkatlice koparmaya başladığımda tetikte olarak ona doğru yürüdüm.

Yaşlı Kahin, "Biraz daha kalmak istedim çünkü gitmeden önce bana bu harika muzları yediriyordu ve meyve salatasına benzeyen bir şey gördüm," dedi. "Şimdiye kadar yediklerimin en iyisiydi. Kocaman ve çok tatlıydı..."

Dudaklarımın maksimum etki için titremesine izin vererek hırladım ve o da konuşmayı kesti. İstedğimden daha uzun sürdü ama çok geçmeden serbest kaldı ve tekrar ayağa kalktı. Başımı mağara girişine doğru eğdim ve o da başını salladı.

"Henüz değil. Kevin de arkada ve sarılmış durumda, havlamayı ve ısırmayı bırakmadığı için benden daha kötü durumda."

Cehennem köpeğim hayatta kalmıştı! Müthiş bir gündü ve evrenin bana sunduğu bu şansı boşa harcayacak değildim. Neredeyse gerçek olamayacak kadar iyiydi.

Başımı salladım ve ikimiz sağ taraftaki bir mağaraya doğru ilerledik ama uzaktan gelen acı dolu bir çığlık beni yolumda durdurdu. Kurt kulaklarımın iyi tanıdığı bir sestti. Bizden biriydi ve yaralanmıştı.

Myrr bakışlarımı sert bir ifadeyle karşıladı ve midem dibe vurdu.

Nicholas.

Kuzgun

P Omzumu ağla kaplı pencereye onuncu kez sıkıştırdığımda vücudumdan bir ateş yayıldı.

"Orospu çocuğu!"

Bir cam parçası hâlâ sol omzumdan dışarı çıkıyordu ama bu aklımdaki son şeydi. Camı kopardım ve bir kenara fırlattım.

Akmon'un gözden kaçırmış olması umuduyla alt kattaki kapıyı denedim ama kapı mühürlüydü ve kırılma ihtimali pencerelerden bile daha düşüktü.

"Orada dikilip bana aval aval bakmak yerine bana koz verecek bir şey bul," diye bağırdım, Theo'ya dönerken içimi sıcak bir öfke kapladı.

"Özür dilerim." Gözleri korkuyla irileşti ve hemen harekete geçti.

Diana'nın gidişinden bu yana sadece on beş dakika geçmişti ve Akmon'dan herhangi bir iz duymayalı neredeyse beş dakika olmuştu.

Kemerimden kılıcımı çıkardım ve tüm gücümle ağın ortasına sapladım. Kollarım, dirseklerime kadar acı veren titreşimler göndererek ağa sertçe saplanırken çığlık attı. Kılıcımı çekip çıkardığımda şaşkınlıkla ona baktım.

Ağın gücüyle karşılaşan bıçağın metali ilk önce yol verdi, ucu bükülmüş bir parmak gibi aşağı doğru eğildi. Öfkeyle bir kenara fırlattım ve taş duvara çarparak kırıldı, "Lanet olsun!"

Theo küçük bir çığlık attı, ben dönerken korkuyla irkildi, ama yanından geçip merdivenlere yöneldim. "Bana koz verecek bir şeyler aramaya devam et."

Mav başka bir yerde deniz fenerinin içinde kaybolmuştu, şüphesiz aynı şeyi yapıyordu ve ben ona ulaşamadığım için şükrediyordum. Çünkü şu anda hissettiklerimle, bana daha yakın olsaydı güvenliğini garanti edebileceğimden emin değildim.

Diana yarattığın tüm tuzaklarından kaçmayı başarmış mıydı? Akmon onu ormana doğru kaçarken görmüş müydü? Ve eğer sahilden uzaklaşmayı başardıysa, Nicholas ve diğerlerinin hâlâ hayatta olduklarını varsayarsak, onlara giden yolu bulabilecek miydi? Büyük bir parçam onları bulamayacağını umuyordu.

Çünkü Akmon inine geri döndüğünde, diğerlerini kurtarmak için orada olursa, gerektiği gibi kaçmak yerine durup savaşmak zorunda kalacaktı. Ve savaşırken diğer üç kişiyi korumaya çalışmak, öldürülmek için iyi bir yoldu.

"Sadakat," diye tükürdüm, parmaklarım avuçlarıma gömüldü. Siktir et sadakati.

Bölgeleri ve Diana hariç herkesi sikeyim. Buradan kaçtığım ve aptal iki saatlik zaman sınırından önce onu takip ettiğim için bana kızarsa, sorun değildi. Lanet öpücüğü beynime kısa devre yaptırmıştı... Dudaklarındaki kesikten akan kanın tadı, vücudunun benimkiyle bütünleşmesi.

Eğer bu olmasaydı, on dört dakika önce pencereden dışarı çıkmış olurum. O yaşadığı sürece yapmam gerekeni yapacaktım.

Deniz fenerine çıkan sayısız taş basamağı hızla çıktım ve birkaç dakika sonra en üst kata sıçradım. Odanın tüm çevresi camla kaplıydı ve ortasında devasa, yanmayan bir ampul vardı.

Pencerelerle ilgili bir şey var mı? Onları örten ağ yoktu. Neyle karşı karşıya olduğumu görmek için pencereden dışarı bakabilmek için kolaylıkla yukarı sıçradım ve kirişlerden sarktım.

Aşağıda çalkalanan beyaz kapaklara bakarken derin bir nefes çektim. Deniz feneri kolaylıkla yirmi kat yüksekliğindeydi ama bu benim başarabileceğim bir düşüştü...

Suya girdiğimi ve her birkaç metrede bir dalgalanan suyun içinden çıkan kaya çıkıntılarını kaçırdığımı varsayıyorum.

Çılginca bir kahkaha attım, heyecan korkunun önüne geçmişti. Yumruğumu kaldırdım, camı delmeye hazırlanıyordum, beklenti damarlarımda sıcak bir şekilde dolaşıyordu.

Geliyorum, Frostbite.

"Lanet olsun, Raven!"

Yumruğum hazır bir şekilde arkamı döndüğümde Maverick'in düşük teknolojili bir asansör gibi görünen bir şeyden çıktığını gördüm.

"Ne yaptığını sanıyorsun sen? Beynin aşağıya saçılmışken ona yardım edebileceğini mi sanıyorsun?" Neredeyse yumruğu fırlatmama neden olacak bir tiksintiyle ofladı, ama sonra bir elini kaldırdı. "Bekle! Bak, bir fikrim var. Benimle aşağıya gel. İki dakikanı alır. Eğer sağlam olduğunu düşünmüyorsan, geri gelip... burada ne yapmayı planlıyorsan onu yapabilirsin." Cama doğru küçümseyici bir el salladı, sonra da bana asansörde ona katılmamı işaret etti.

Aptalca fikirler için zaman olmadığını söylemek için ağzımı açtım ama elindeki meşale beni duraksattı. "Dokuma yanıcı mı?"

"Bu haliyle değil, ama aklımda bir şey var."

Odayı geçtim ve içimde öfke ve umut karışımı bir hisle kapıdan içeri adım attım. Zemin kata ulaştığımızda Theo bizi bekliyordu.

"Şansın var mı?"

Mav dışarı çıktı ve kısa bir süre için odayı taradı, gözleri odanın kenarındaki masanın yanında bir şeye takıldı. Theo'ya bir bakış atarak ona doğru ilerledi. "Bu senin guava şarabın mı?"

Yaşlı adam başını sallayarak onayladı. Bir an sonra yüzü aydınlandı, "Vay canına, bu gerçekten işe yarayabilir! Eğer sarhoş olmasaydım, yardım ederdim-"

Maverick'in yanından geçip fıçıyı aldım ve daha önce kırmayı başardığım pencereye getirdim. Ağa alkol doldururken alkol burnuma battı. *Sertti*, şaraptan çok liköre benziyordu. Ve bu tam da ihtiyacımız olan şeydi.

Mav bir süre sonra derme çatma meşalesini yaktı ve ben alevlere bakarken tüm vücudum gerginlikle uğuladı.

Haydi. Hadi ama.

Bir saat sürmüş gibi geldi ama ağın mavimsi bir ateşle alev alması muhtemelen sadece birkaç saniye sürdü. Ve sadece yanmakla kalmadı, maddeyi tamamen buharlaştırdı.

"Evet!" Mav bağırdı.

Ama kutlama için burada kalmadım. Alevlerin yakıcı yalamasına aldırmadan, ağın koptuğu anda açık pencereden fırladım. Kuma çarptım, momentumumu yuvarlanmak için kullandım, böylece yavaşlamadan ayağa sıçrayabildim. Döndüm.

Adama herhangi bir kredi vermekten nefret ediyorum, ama Diana için...

"İkimiz de oradayken onu kurtarma şansımız daha yüksek." Ayrıca, Akmon'u ondan uzaklaştırmak için biraz yeme ihtiyacım olabilirdi. Korkağın beni Diana'nın istediği gibi beklemeye ikna etmeye çalışmasını bekliyordum. Ve bunu yaparsa ne olacağından emin değildim.

Gözlerinde korku parladı ama başını eğerek onayladı. "Anlaştık."

Hemen arkamdan geldi, hiçbir insanın atlayamayacağı bir pencereden atladı ve beni şaşırtan bir şekilde, Theo arkadan çekilerek kendini deniz fenerinin dibindeki kapıdan dışarı bıraktı. Elimi kaldırarak başımı salladım. "Ayak uyduramayacaksın."

"Öyle olsun." Kan çanağına dönmüş gözleri şimdi ay ışığında bir çan kadar berraktı ve kararlılıkla parlıyordu. "Bu lanet adadan kurtulmak için tek şansım bu ve bunu kaçırmayacağım. Beni öldürse bile."

Mav'a baktım, sonra başımı salladım. Üçümüz arasında en hızlısı bendim ve onu taşımak beni fazla yavaşlatmazdı. Daha da önemlisi, yaşlı adamın örümcek hakkındaki bilgisi işime yarayabilirdi.

Saldırdığımda gözleri korkuyla irileşti ama karşı koyamadan onu orta kısmından tutup omzumun üzerinden fırlattım.

"Gidelim," diye tükürdüm ve tam gaz koşmaya başladım.

Mav peşimden koştu, kimsenin gerçekten tanımlayamadığı garip, şüpheli büyü *neredeyse* ona yetişmesine izin veriyordu. Ve bunu yapmak zorundaydı, çünkü Diana'nın hayatı söz konusuysa hiçbir şey için yavaşlayacak değildim. Tuzaklardan ve tuzak tellerinden kaçınarak hızla yol aldık ve çok geçmeden tanıdık bir koku burnuma çarptı.

Diana. Daha doğrusu kurdu.

Adanın uzunluğunu kat etmek gittiğimiz hızda daha hızlıydı ama yine de zaman alıyordu. Zamanın çok hızlı geçtiğini hissediyordum.

Tam Theo konuşurken kulağıma su sesi geldi. "Bu onun ini. Tam ileride," diye nefes nefese kaldı.

Onu kabaca yere fırlattım ve mağaranın girişine yaklaştım, tüm kaslarım savaş için gerilmişti, kulaklarım ikiz şelalelerden gelen su sesleri arasında bir şey -herhangi bir şey- duymaya çalışıyordu.

Geldiğimiz yönün tersinden ormanın durumuna baktım ve Akmon'un geri döndüğünü anladım, buna hiç şüphe yoktu. Buraya gelmek için kışını yırtmış, yol boyunca ağaçları ve çalıları çiğnemişti. Mav çok geride değildi ama bekleyecek zaman yoktu. Şu anda önemli olan tek şey kader arkadaşına ulaşmaktı.

Onu bekleyemezdim. "Burada kal."

Theo'nun beni takip edeceğini düşündüğümünden değil.

Nemli mağaraya girdiğimde gelişmiş duyularımı bir anda bir his cümbüşü kapladı. Diana'nın, Nicholas'ın, Myrr'ın, Kevin'ın ve sayısız diğerlerinin kokuları. İnanılmaz derecede güçlü ipeğe karşı faydasızca mücadele eden bir bedenin sesi, mağara duvarlarına çarpıyor ve çarpıyordu.

Ama dikkatimi çeken şey bu değildi.

Devasa örümcek sadece birkaç metre ilerideydi, süt gibi gözleri doğrudan bana dikilmişti. Vücudu gergin ve sıçramaya hazırды.

Ona giden tek yol o şeyden geçiyor.

Kendimi canavara doğru fırlatırken bir savaş çılgılığı attım, kanım kaynıyordu. Bunu daha önce birçok kez yaşamıştım, neredeyse her zaman kurtadamlarla ya da diğer vampirlerle savaşıırken, ama bu sefer farklı bir şey vardı. Kendim için ya da yüksek bir kuledeki ilgisiz bir hükümdar için savaşıyordum. Diana için savaşıyordum.

Kalbim.

Canavarın devasa kollarından biri sustalı bir bıçak gibi bana doğru savruldu ve ben kumlu zemine düşüp altında kayarken farkına vardım. Kendimi bildim bileli ilk defa gerçekten mazlum olduğumu, bundan sağ çıkamayabileceğimi hissetmiştim. Bu garip bir duyguydu ve hiç hoşuma gitmemişti.

Akıntıyı tersine çevirme zamanı.

Hançerimi kemerimden çıkarıp Akmon'un göğsüne sapladım ve bir sonraki saldırısını tek bir hareketle savuşturdum.

Kılıcın ucunu yeşil kan kaplamıştı ama yeterince derin değildi. Belki kılıcım hâlâ yanımda olsaydı... Bu düşüncüyü bir kenara ittim ve tam zamanında yana doğru sıçrayarak durduğum yerden bir ağ topunun fırladığını gördüm.

Başka bir saldırı için ileri atıldım, ancak benimle buluşmak için hamle yaptığında kaçmak için çok uğraştım, devasa kıskaçlar olmam gereken yerde kapandı. Bir an sonra canavara yüksek bir gümbürtü çarptı ve ben de kükredim

Diana'nın kurt formu ortaya çıkıp ağzından canavarın etinden bir parça tükürdüğünde saf bir sevinç duydu.

Yaşıyordu.

Etraftan ayak sesleri geliyordu ama onlara bakacak zamanım yoktu. Canavarın süt gibi bakışları Diana'ya kayarken tekmelerimi savurarak ileri atıldım. Tam zamanında bana döndü ve cılız bacağıının bir hamlesiyle beni yanımdan yakaladığında içimde şiddetli bir acı hissettim.

Bir anda üzerime geldi ve çok az kişinin engelleyebileceği bir saldırı furyası başlattı. Neyse ki benim için yeterince hızlı olan birkaç kişiden biriydim. Fırsatını bulduğumda vücudunun altından yuvarlandım ve kendi karşı saldırımla karnını kestim. Gözlerim bir an için karnıma kaydı ve lanet ettim. Beni kötü kesmişti ama aynı şeyi diğer taraf için söylemek zordu. Küçük hançer böyle bir canavara karşı gülünç bir silahtı ama işe yaramasını sağlamalıydım.

Gerekirse bin kesikle ölmesini sağlardım. Ve bana indirdiği darbenin son darbesi olduğundan emin olurdum. Bir sonraki saldırısında bacağıının ucunu kestim ve Diana yanıma düşerken savaşın akışına kapıldım. Akmon'un kısa benzeri çeneleri hemen arkasındayken bir ağ patlaması ona doğru yükseldi, ama saldırı gerçekleşmeden önce onun üzerindeydim ve bıçağımı gözlerinden birine sapladım.

Avcı ile ölüm perisi arasında bir yerde duran korkunç bir çığlık havayı böldü ve bacaklarından biri Diana'nın çenesine çarptığında irkildim. Diana sanki bir topla vurulmuş gibi odanın bir ucundan diğer ucuna uçtu, duvardan sekerek güm diye yere düştü.

Görüşüm kıpkırmızı oldu ve öfkeyle ileri atılarak birkaç saniye içinde canavara bir düzine darbe indirdim. Bacakları, çenesi ve spinneret'i uyum içinde çalışıyor, bana asla temiz bir saldırı yapma fırsatı vermiyordu. Ama eğer bir şeysem, hızlıydım. Ve o şerefsiz beni göremiyordu.

Her darbeyi savuşturdum ya da kaçtım, her seferinde küçük kesikler ve sıyrıklar aldım. Sadece işini bitirecek anı bulmalıydım.

Bir taş Akmon'un deforme olmuş insan kafasının yan tarafına çarptı ve mağaranın ağzında meydan okur gibi görünen Theo'yu görmek için döndüğünde onu kısa bir süreliğine sersemletti. Bundan faydalandım ve Akmon'un bacaklarından birinden gelen saldırıyı savuşturmak için havada kavis çizerek hamle yaptım ve hançerimi doğrudan boynuna sapladım. Zaferle kükredim ama onun işi henüz bitmemişti.

Çene kemikleri koluma doğru fırladı ve kolumu vücuduma bağlı tutmak için tam zamanında hançerimi bıraktım, sonra yere yuvarlandım. Diana yanımdaydı ama titrek görünüyordu.

"Dikkat et," diye bağırdım, canavarın ağ ve bacaklarından oluşan kombine bir saldırıdan kaçarken.

Boynundaki yaradan fişkıran kan miktarına bakılırsa, bu sadece bir zaman meselesiydi. Ama Diana'nın durumu göz önüne alındığında, bu pek de kullanabileceğim bir gerçek değildi.

Ayağımı dengesiz görünen bir bacağa çarptım, botumun altından kırılınca sııttım. Canavar tiz bir çığlık atarak sendeledi ama yere düşmedi. Diana çenesini kapatıp pençeleriyle ona doğru hamle yaptı ve örümceğin gözleri ona doğru kayarken bir hırıltı çıkardım. Örümcek mağaranın tavanına saldırdı ve geriye doğru dönerek aynı hareketle ona doğru devasa bir ağ fırlattı. Üzerine taşlar ve sarkıtlar yağdı ama isabet edip etmediklerini görecektim olmadı.

Tüm gücümle ittim ve tam arkasında bir şekil belirlediği sırada yaratıkla göz hizasına geldim. Örümcek bir şeyin çarpmasıyla acı içinde çığlık attı ve ben de bu fırsatı değerlendirerek hançerimi köprücük kemiğine saplandığı yerden kavradım ve bıçağı dairesel bir hareketle sürüklerken diğer kolumu göğsüne soktum.

Can çekişen canavarın kalbinin son birkaç atışıyla uyumlu bir şekilde başını keserken kokuşmuş, yeşil kan mide bulandırıcı fişkirmalarla üzerime sızdı. Mav canavarın arkasında belirdi ve kılıcını canavarın spinneret'inden kurtardı.

Diana'ya doğru döndüm ve görüşümü engelleyen moloz yığınının doğru koşmaya başladım. "Diana!"

Taşlardan biri gürledi, sonra kenara yuvarlandı ve kurt formunu ortaya çıkardı. Kürkü yavaşça derisinden sıyrıldı, iki ayağının üzerine doğru kayarken kalbim küt küt atmaya başladı. Yaralı mıydı yoksa daha mı kötüydü?

Kendini dengesiz bir şekilde ayağa kaldırırken göğsü kabardı. Başını bana doğru sallayarak zayıf bir kıkırdama . "Lanet olsun, berbat durumdasın."

Vücudumun her tarafını kaplamış olan koyu yeşil kanı görmezden gelerek ona yukarıdan aşağıya baktım. Gömleğimi çıkardım ve ona verdim. "Yaralandın mı?"

"Daha iyiydim, ama iyiyim." Karnıma bakarken kaşları endişeyle çatıldı, yırtık gömleğimi üzerine geçirdi. Gömlek kalçalarının üstüne sarkıyordu. "Kesinlikle senden daha iyiyim."

"Çok geçmeden iyileşir. Sadece buradan defolup gitmemiz gerekiyor," dedim, sonunda çevreyi inceleme fırsatı bulmuştum. Mağara muazzamdı, yarım düzine yosunlu, damlayan geçit farklı yönlere doğru uzanıyordu. "Diğerlerini buldun mu?" Havayı koklarken örümcek bağırsağı kokusundan irkildim.

"Myrr iyi. Akmon Nicholas'ı geri getirdiğinde onu sakladım. Yaralı ama eğer ona biraz kan bulabilirsek yaşayacak." Diana Maverick ve Theo'ya döndü. "Siz ikiniz burada bekleyin ve biz diğerlerini getirirken Vanatörlere karşı gözcülük yapın."

En yakın geçide doğru ilerlerken onu takip ettim. Ayakları biraz titriyordu ama kurtadamlar dayanıklıdır ve mucizevi bir şekilde sadece ufak tefek kesikler ve çürükler varmış gibi görünüyordu.

"Ortaya çıkman iyi bir zamanlamaydı vampir," diye seslendi tanıdık, hırıltılı bir ses.

Yüksek bir çiğneme sesi kulaklarıma çarptı ve gülmekten kendimi alamadım. "Böyle bir zamanda bile yemek yiyor."

"Sanırım güçleri sakın olmasını kolaylaştırıyor. Bahse girerim kazanacağımızı zaten biliyordu," diye düşündü Diana yorgun bir gülümsemeyle, Myrr ve Nicholas bir an sonra ortaya çıkarken.

Myrr bir düzine muz kabuğunu diğerlerinden oluşan bir yığının üzerine koyuyordu ve başıyla bizi selamlamak için döndü. Konuşmadan önce bir ısırık aldı, "Burada biraz daha kalamaz mıyız? Örümcek zaten öldü ve burada çok güzel yiyecekler var."

Diana gözlerini devirdi ve yaşlı kadına ayağa kalkmasını işaret etti. "Hemen gidiyoruz. Burada hâlâ daha fazla Vanator olabilir ve onlar bizi bulmadan önce bu adadan gitmeliyiz. Zaten savaşta yara almış durumdayız ve daha fazlası bizi aramaya gelmeden önce Jade'e ulaşmaya başlamalıyız."

Yakındaki bir kayanın arkasından bir şekil çıktı ve ne olduğunu anlamadan önce onunla Diana'nın arasına girmek için adım attım. Az önceki sözlerine rağmen Diana, devasa bir canavarın hızla yaklaşmasıyla dizlerinin üzerine çöktü.

"Kevin!"

Cehennem köpeğinin kulakları dikildi ve Diana'nın avuçlarını yalarken bir o yana bir bu yana sıçradı. Diana onu okşarken yuvarlandı ve Diana karnını ovmak için üzerine çıktı.

Myrr ona şöyle bir baktı. "Akıllı çocuk. Önce örümcekle savaşmaya çalıştı ama sonra pes etti ve dikkat çekmemek için kıpırdamadan durdu. Diana'nın kokusunu alınca kurtulmayı başardı ama dövüş bitmişti."

Nicholas, "Kesinlikle görüldüğünden daha zeki," diye onayladı.

Buluşmadan uzaklaşıp ona doğru bir bakış attım.

Selamlamak için bir elini kaldırdı ve bakışlarımla karşılaştığında sıırttı. Diğer elini yan tarafındaki büyük yaraya bastırmıştı. "Keşke o pisliği nasıl öldürdüğünüzü görebilseydim. Lafı açılmışken, sende biraz..." yanağını işaret etti.

Adrenalin bir anda içimden taşıtı ve çenemdeki bir parça örümcek etini silerken kendimi rahatlamış bir şekilde gülerken buldum. "Dostum, hayatta olduğunu görmek güzel."

Gerçekten de onunla konuştuğumu teyit etmek için etrafına bakınırken gözleri büyüdü. "Bunu senden duymak 'Seni seviyorum dostum' demek gibi bir şey. Bana karşı yumuşuyor musun, Raven?"

"Hayır," dedim yerden kalkmasına yardım etmek için uzanırken. "Sadece bu ayak takımı içindeki tek vampir olmak istemiyorum. Şu anda çoğunluk biziz. Bunun böyle kalmasını istiyorum."

Sözlerime rağmen, onun solgun da olsa sırttan yüzünü görünce kalbimin biraz daha az ağırlaştığını inkâr edemezdim. "Yakında sana biraz kan vereceğiz. Yürüyebilir misin?"

Elimi kabul etti ve kendini ayağa kaldırdı. "Bir yere kaçmak zorunda kalmadığımız sürece iyi olmalıyım. Myrr... bu konuda bana yardımcı oldu."

Myrr da ayağa kalktı ve ona baktığımda içimi bir şaşkınlık kapladı. Bileğinde büyük, kızarmış bir ısırık izi vardı. Nicholas ondan içmişti, hem de yakın zamanda.

"Bleh." Bakışlarımı yakaladığında bana el salladı. "Eski bir saman balyasından daha kuruyum. Pek işe yaramış gibi görünmüyor."

"Çok işe yaradı," diye araya girdi Nicholas. "Tadı kirli çorap gibi olsa bile."

Bir kahkaha attı, onu hafifçe itti ve sonra muzundan bir ısırık daha aldı. "Vanatörlerden birini kullanabilseydi daha iyi olurdu ama hepsi öldü. Kendi başlarına, daha önce onları yakaladığında yaptıkları gibi. Hanımları yakalanmalarından hoşlanmıyor."

Diana'ya baktım ve o da başını eğdi. Lilis öfkesini kendi adamlarından çıkardıysa, o zaman biz gerçekten

buradan siktir olup gitmesi gerekiyordu.

"Yola çıkmaya hazır mısınız?" Maverick aradı. "Muhtemelen Lilis ikinci rüzgarını almadan gitsek iyi olur."

Yine, bok kuşuna katılmak zorundaydım. Diana'nın da öyle olduğuna şüphe yoktu. "Hepiniz zıplayın," dedi yanımızdan geçerken, Kevin onu takip ediyordu
mağaranın çıkışına doğru ilerliyoruz. "Sahile ve hâlâ yüzen tekneye doğru gidiyoruz."

Myrr, "Her zamanki gibi patronluk taslamaya devam," diye mırıldandı ve onu takip etmeden önce gömleğine birkaç meyve tıktırdı.

Birlik olarak dışarı çıktık ve mağaranın ağzının hemen dışında gökyüzüne bakan muzaffer görünümlü bir Theo bulduk.

"Dünyanın en güzel yıldızlarına son bir bakış," dedi mutlu bir iç çekişle. "Şimdi bu lanet adadan gidelim."

"Seninleyim dostum. Ama kurtarmanın bir bedeli var. Bu ikisinin bileğini ödünç alması gerekiyor," dedi Diana, Nicholas'la benim aramda bir el sallayarak. "Sahile dönmek ve gemimizi kayalıklardan kurtarmak istiyorsak ikisinin de iyileşmesi gerekiyor."

"Adım Nicholas ve sizinle tanıştıktan bu kadar kısa süre sonra bir iyilik istediğim için özür dilerim, ama çok sıkıştım." Nicholas beyaz gömleğine yayılan kıpkırmızı lekeyi işaret ederken mahcup bir gülümseme takındı. "Çok fazla almayacağım, merak etmeyin."

Theo'nun solungaçları biraz yeşillendi, sonra isteksizce başını eğdi. "Sana borçluyum... ve yoldan çıkarmış olabileceğim diğer herkese."

Kolunu uzattı ve gözlerini sıkarak kapattı. "Git."

Nicholas kısa sürede işini bitirdi, adamın derisini tek dişile deldi ve onu bırakmadan önce derin derin içti.

"Bu kadar mı? Daha çok acıyacağını ."

"Bu kadar. Teşekkür ederim." Nicholas devam etmeden önce duraksadı.

"Yaşadıklarınız için de özür dilerim."

Theo dondu ve uzun bir süre vampire baktı. "Gördün... kafamın içinde mi?"

Nicholas başını salladı.

Yaşlı adam bunu anlamış gibiydi. "Teşekkür . Zor oldu ama hayatıma devam etmeye hazırım."

Sorularım vardı. Ne zamandır buradaydı? Eve dönecek kimsesi var ? Ama onları başka bir zamana saklamayı tercih ettim.

Kolunu. Bileğinden birkaç kez sertçe çektim ve beni saran açlık hissini bastırdım. Geri çektiğimde, vücuduma yayılan güç dalgasını şimdiden hissedebiliyordum.

Ben de ona teşekkür etmek üzereydim ki, o bir nefes verdi. "Peki kim bu muhteşem yaratık?"

Dikkatinin tamamen Myrr'a odaklandığı anlaşılan kadar hepimiz şaşkınlıkla etrafımıza bakındık.

"Adım Myrr." Başını eğdi ve ona bir bakış attı. "Ve erkeklerimin senden biraz daha güzel olmasını tercih etsem de, serseri görünümünü seviyorum. Sanki bugün uyandın ve 'Kimsenin hakkımda ne düşündüğü umurumda değil' dedin. Ferahlatıcı. Bunu bazen ben de yapıyorum."

"Belki de lanet olası bir örümceğin ininde tutsak olarak uyandı ve moda öncelik listesinde üst sıralarda değildi," diye mırıldandım Diana'ya nefesimin altında.

Yutkunarak öyle bir güldü ki, kendimi taze kan infüzyonundan bile daha iyi hissettim. Yaşadığımız onca şeyden sonra hâlâ gülebiliyorsa... Tanrım, harikaydı. Çok dirençliydi.

"Göreceğiz bakalım. Kartlarını doğru oynarsan belki bir ara bana yemek yapmana izin veririm," diye devam etti Myrr.

İkisini de takdir etmek zorundaydım. Myrr bir goblin gibi görünmesine rağmen kendine güvendiği için ve Theo da atışını yaptığı ve Myrr'ın iç güzelliğini gördüğü için. Gerçi bu bile sorgulanabilirdi.

Büyük olasılıkla, kim bilir kaç on yıldır gördüğü kendi yaş aralığındaki ilk kadındı...

Her halükarda bu ve hiçbirimizin ölmemiş olması moralimi düzeltti.

Sonraki birkaç saat boyunca ormanda yürüdük ve iki yaşlı insanın bizi yavaşlatmasına rağmen sahile zamanında ulaştık. Çok fazla mola vermek zorunda kaldık, bu da Myrr ve diğerlerinin daha fazla meyve almasını sağladı.

Ağaçların arasından çıktığımızda şafak sökmek üzereydi ve ben sahilde bir parça aşağıya doğru işaret ettim. "Kayığı oraya saklamıştık. Onu kıyıya kadar sürükleyeceğim ve-"

Arkamızda uğursuz bir çatırtı duyuldu. Önce yumuşaktı ama her saniye daha da yükseliyordu. Sonra tahtaların gıcirtısı, ardından da ancak devasa bir ağacın yere çarpması olabilirdi.

Döndüm, karanlık ve sık çalıların arasında hiçbir şey seçemiyordum. "Bu da neydi böyle?"

Theo dizlerinin üzerine çöktü; gözleri panikle irileşmişti. ". Bu çok kötü. Kötüden de kötü."

Diana yanıma doğru geldi. "Lilis?"

". Belki bir tür deprem yaratıyor ya da-"

Theo titreyerek ayağa kalkmaya başlamıştı bile. "Bu deprem değil. Bu Bathsheba."

"Kim?" diye hep birlikte sorduk.

Buruşuk boğazı zorlukla yutkunurken çalıştı. "Bathsheba. Yılda sadece iki kez yükselir. Burada olmamalıydı, aylarca erken doğdu ama Akmon'un ölümünü hissetmiş olmalı."

"Ne kadar büyük?" Diana sordu.

Uzakta bir ağaç daha devrildi, bu sefer daha yakındı. Sonra korkunç bir çığlık havayı doldurdu ve Theo'nun cevabını bastırdı ama cevabımı çok geçmeden gördüm. Bizden yirmi metre ormanın kenarına yakın bir ağaç kümesi parçalandığında altımızdaki zemin sarsıldı ve Bathsheba'nın ilk bacağı kumsalın ormanla buluştuğu yere temas etti.

Örümcek kumun üzerine çıkarken Kevin inledi, ilerlerken düzinelerce parlak kırmızı gözü doğrudan bize sabitlenmişti. Göğüs kafesinin üst kısmından bir kadının gövdesi ve kafası çıkıntı yapıyordu, devasa gövdesi üzerinde zar zor görülebiliyordu. Otuz metre boyuyla Akmon'u kilerinizde bulabileceğiniz bir şeye benzetiyordu.

Yapabileceğimiz tek bir şey vardı.

"Kaçmak."

Diana

"F Kayığı unutun! Doğruca gemiye!" Raven bağırdı. "Eskileri aldık. Gidin!"
Döndüm, adrenalin damarlarımda dolaşmaya başlamıştı bile.
okyanusa doğru koşmaya başladık. Sahilin geldiğimiz zamankinden çok daha büyük olduğunu fark etmemiz sadece birkaç dakika sürdü.

Gelgit. Öldürölmek için ne sebep ama.

Yer altımda sarsılıp gürlerken bile korku bacaklarımı daha hızlı çalkalamama neden oluyordu. Arkamda.

Daha fazla kumsal daha az yüzme anlamına geliyordu ki bu da harikaydı... tabii suya girebildiysek. Şu anda bile ay ışığında gemimizi görebiliyordum. Ama gelgit tekneyi kayalardan ayırmayı çok daha zorlaştıracaktı.

Her seferinde bir sorun.

O kadar da uzak değil... Sadece devam et.

Bir kükreme daha duyuldu ve bir kez daha bakmak için arkamı dönmeye cesaret edemedim. Akmon tehlikeli bir düşmandı ama daha önce de bir sürü düşmanla karşılaşmıştık. Hayatta kalmayı başarmıştık ama bunun için hepimiz gerekliydi ve ben bile şanslı olduğumuzu biliyordum.

Bathsheba bunun çok ötesindeydi.

O bir kabus gibiydi.

Raven ve Nicholas hızlı, güçlü ve ölümcüllderi, ben de onlardan aşağı kalır yanımdı yoktu. Ama bu kaltak bir bina büyüklüğündeydi. Ve söyleyebileceğim iyi şey, süt gibi gözleri yoktu. Gözlerini dikmiş bize bakıyordu.

"Al onu." Raven kısa bir süreliğine yanımda , Myrr bir patates çuvalı gibi omzuna atılmıştı. "Ben önden gidip tekneyi yerinden oynatmaya çalışacağım. Hareket etmeyi bırakmayın."

"Anladım." Myrr'ın hafif gövdesini omuzladım, omzumun üzerinden bakarken içgüdülerimi tamamen görmezden geldim.

Bathsheba şimdi sadece birkaç düzine metre uzaktaydı, yüzlerce kızıl gözü ve bıçaklı bacakları ay ışığında parlıyordu. Kısa, sivri kıllar bina büyüklüğündeki karnının ve göğüs kafesinin her santimini kaplamıştı, tepesinden çıkan korkunç insan gövdesi hariç. Kadından çok cesede benzeyen insan vücudunun kemikleri garip açılarla dışarı fırlamıştı ve orantısız yüzü gülümsemeyi andıran bir şekle bürünmüştü.

Kurdum yer değiştirmem, buradan uzaklaşana kadar olabildiğince hızlı koşmam için uludu ama ben bunu bastırdım. Derin bir nefes alarak diğerlerine baktım ve durumu değerlendirdim. Kevin peşimdeydi, Mav yakınımıydı, Nicholas ve Theo da arkadan geliyordu. Raven her an tekneye varabilirdi. Önden koşmak sadece bizi ayırmaya yarardı çünkü tekne hareket edene kadar buradan çıkamayacaktık.

Peki ya olmasaydı?

Yakalanırsa bize ne yapacağını düşünmemeye çalışarak ürperdim. En azından çabuk olacağını umuyordum.

Beyaz bir bulanıklık başımın üzerinden hızla geçip, yerde küçük bir krater bırakan bir güçle hemen önümdeki kumsala çarptığında kalbim küt küt atmaya başladı.

Saçılan kumlardan kaçmak için tam zamanında gözümü kırptım ve dumanı tüten ağı etrafında zigzaglar çizdim.

"Koşarken ağdan kaçmaya çalış," diye bağırdım, bir sonrakinin ne zaman geleceğini görmek için döndüğümde yüzüme doğru savrulan devasa ağ topuyla irkildim.

Myrr'ı yana fırlattım ve yüzüstü kuma daldım, ağ zararsız bir şekilde birkaç metre ötedeki okyanusa sıçrarken beceriksizce ayağa yuvarlandım.

"Gerçekten iyi yüzebilirim," dedi Myrr, topallayarak sığ suya girerken.

Raven çoktan gemiye varmış ve kayaların üzerine tırmanmıştı. Gemiye kurtarmak için var gücüyle çabalarken homurdandığını duyabiliyordum. Su azalmışken... onun gücü bile yeterli olacak mıydı?

İleriye doğru dalarken yanaklarıma su sıçradı ve Tanrıça'ya bir gün daha yaşayabilmemiz için sessiz bir dua gönderdim. Gördüm ki

Diğerleri hala arkamdan geliyordu, tüm gücümle pompaladım, yapabileceğimi bildiğimden daha hızlı yüzdüm.

Ve arkamızdan gelen bir dizi gürültülü su sıçramasını duyduğumda daha da hızlandım. Bugün ölmeyeceğiz.

Gözlerimi önümde tuttum ve Raven'ı izledim, nefesimin altında dua ediyordum. Geminin gövdesine doğru , kayalardan birini iterken vücudundaki her kas gerilmişti. O kasıldıkça gemi gıcırdıyordu ve izlerken nefesim boğazımda düğümlendi.

ama. Yapabilirsin.

Geri çekildi, sadece bir saniyeliğine durakladı, sonra ayaklarını bir kez daha dışarı doğru çarptı, kemikler ve sinirler sınırlarına kadar bastırılırken acıyla kükredi. Kasları efordan gerildi ve gemi neredeyse fark edilmeyecek şekilde hareket etti. Gelgitlerdeki değişim kesinlikle tekneyi biraz yerinden oynatmıştı ama Raven gibi doğaüstü güce sahip bir vampir için bile çok ağırdı. Lanet ettim, şimdiden alternatif seçenekleri düşünüyordum. Eğer gemi hareket etmezse-

Alçak, çatırtılı bir ses havayı böldü ve tekne sıkıştığı kayalıklardan yavaşça uzaklaştı. Raven teknenin yan tarafında bir metrelik bir delik açmıştı ama tekne su seviyesinin üzerindeydi ve hâlâ denize elverişliydi. Gemi bizi karşılamak için sakın denizde ileri doğru yuvarlandı ve ben daha ne olduğunu anlamadan Raven'ın kolu yüzümdeydi. Elimi sallayarak onu uzaklaştırdım ve önce diğerlerinin binmesini işaret ettim.

Bir ağın birkaç santim sağımdaki gövdeye çarpmasıyla irkildim ama kaybedecek zaman yoktu. Theo'yu Nick'e doğru kaldırdım ve herkes gemide olduğu için ancak o zaman Raven'ın elini kabul ettim. Güçlü eli benimkini bir mengene gibi kavradı ve beni kolaylıkla yukarı çekti. Arkamdan bakarken yüzünde endişe parladı ama konuşmak yerine dümene doğru koştu.

Henüz tehlikeyi atlatmamıştık.

"Bir an önce daha derin sulara ulaşmamız gerekiyor," diye seslendim ve motor çalışmaya hazırlanırken çapayı gemimize geri çektim.

Bathsheba hızla bize yaklaşıyordu ama teknemiz hareket ederken içimi bir umut dalgası kapladı. Gemimizde en azından savaşma şansımız vardı. Mav'ın arbaleti sağımda şingırdadı ve ben daha ok isabet etmeden harekete geçip depoya doğru koşmaya başladım. Dizlerimin üzerine çöktüm ve üç büyük silah sandığını yırtarak açtıktan sonra arbaletimizin ahşap kabzasını gördüm.

Onu çekip kurtardım, hemen altında iki tane daha buldum, sonra koşarak güverteye geri döndüm. Dönüp birini Nicholas'a attım.

Diğerini doldurmak için diz çöktüğümde korku omurgama yayıldı. Örümcek bu kadar kısa sürede mesafenin neredeyse yarısını kapatmıştı. Bu hızla gidersek, onun ulaşamayacağı bir yere varamayacaktık. Canavarın gövdesindeki insan kafasını hedef alarak hızlı bir atış yaptım.

Suyun altına daldı ve gemimize kadar ulaşan dalgalar gönderdi. "Lanet olsun."

Sanki canavarın başka bir avantaja ihtiyacı varmış gibi gülünç derecede hızlı tepki süresi vardı, üstelik görebildiğim kadarıyla hiçbir zayıflığı da yoktu. İpi geri çektim, yerine bir cıvata daha sıkıştırdım ve o yükselirken nişan aldım. Sadece birkaç deneme kaldı.

"Bekleyin..." Raven'ın sakinleştirici sesi sağımdan geldi ve döndüğümde onu başka bir arbaletin sürgüsüne bakarken gördüm

Bathsheba ileri atıldı, devasa bacakları şok edici bir hız patlamasıyla yerden kalktı. Nefesim kesildi ve kılıç uzunluğundaki çeneleri bana doğru fırlarken zaman yavaşlıyor gibiydi, devasa, kıllı vücudu hemen arkasından geliyordu.

"Şimdi."

Adrenalin yüklü sisin içinde bir anda kafasını tekrar buldum ve kurşunu fırlattım. Havada vınlayarak ilerlerken dehşet içinde kollarımı kaldırdım ve onu durdurmak için tam zamanında isabet etmesini umdum.

Aniden yana doğru savrulunca teknemiz sallandı ve ok beyni yerine göğüs kafesine saplandı. Tekrar doldurmaya vakit bulamadan iki yaylı tüfek daha şakladı, her iki tarafta da birer tane vardı ve ben onların ardından bakarken kalbim göğsümde dondu kaldı.

Boğumlu insan kolu bir bulanıklık içinde yukarı doğru fırladı ve ilk mermiyi gökyüzünden koparıp aldı ama ikincisi hemen arkasındaydı. Başı geriye doğru savruldu, tam isabet ettiğinde yeşil bir sis bulutu içinde patladı ve ayağa kalkmak için çabalarken dalgalar etrafında dalgalandı.

Mav solumdan bir ıslık çaldı. "Yakaladım onu."

Çılgık çılgığa kükremesi beni dizlerimin üzerine çökertti, kemiklerime kadar sarsıldım ve o kendini dengelerken arbalete bir ok daha yerleştirdim, ama artık çok geçti. Umutsuz bir hamleyle devasa bedenini son bir kez daha fırlattı ve beceriksizce gemimize çarparak suda çırpınmaya başladı.

Arbalet güvertede takırdadı ve direğin kalıntılarına kafa üstü fırlatıldığım da ciğerlerimdeki hava vınladı. Ben hala

Tam üstümde devasa, kanatlı bir bacak belirdiğinde yıldızlar görüyordum ve panikle yolumdan çekilmek için çabaladım. Ama faydası olmadı. Kollarım bocalıyor, beynimin komutlarına güçlükle yanıt veriyordu. Düşmenin şokundan mı? Bilemiyordum ama kesin olan bir şey vardı.

Ne de bugün ölecektim.

Büyük bir şey sabahın erken saatlerinde gökyüzünü görmemi engelledi ve Raven'ın geniş, kaslı sırtını görmek için gözlerimi kırptım. Hançerini kaldırmış, yaklaşan saldırıyı karşılamaya hazırlanırken bir kükreme çıkardı. Mav yandan göründü, örümceğin ağaç büyüklüğündeki bacağına sıçrarken baltası fırıl fırıl dönüyordu. Bathsheba'nın bacağının kesik ucunu güvertede seğirip kıvranır halde bırakarak baltayla bacağına tamamen kesti, kesik uzuvdan yeşil kan sızıyordu.

Bir an sonra aynı dalın kütüğü tekneye çarptığında kulaklarım çınladı. Direğe uzandım, jöle gibi olan kollarımı sıkıca kavramak için her şeyimi ortaya koydum ama bunun ne kadar beyhude olduğunu da biliyordum. Bathsheba tek bir vuruşla tekнемizi batırabilirdi. Sadece yemeğiyle oynamayı sevdiğini varsayabilirdim ama oyunlardan bıkmıştım.

Korkmaktan bıktım.

Bu yüzden başımı arkaya attım, gözlerimi açtım ve üzerime doğru gelirken meydan okurcasına onunkilere baktım.

Yakında diğer tarafta buluşuruz, baba.

Çene kemikleri şakırdadı ve kırmızı gözleri neşeyle parladı, saldırmak için ileri atıldı, ancak kısa sürede durdu.

Sonraki birkaç dakika sisler içinde geçti. Gürültülü bir sıçrama oldu, ardından iki trenin çarpışması gibi muazzam bir çarpışma ve devasa, yeşil ve gri bir bulanıklık geldi. Gemi sallanıp yuvarlanırken ve bir dolu tufanına benzeyen ses güverteye çarparken başımı örterek eğildim.

"Bunu gördün mü?" Theo bağırdı.

Sal'in Bathsheba'nın kafası ağzındayken tekrar okyanusa daldığını görmek için tam zamanında gözlerimi zorla açtım. Bathsheba'ya hızlı bir bakış hikâyenin geri kalanını anlattı. Üst yarısının tamamı kayıptı, insan gövdesi, kıskaçları ve hepsi. Ve geri kalanı da denize çakılmıştı.

Öldü. Sal'in tek bir ısırığıyla ikiye bölündü.

Ejderha bize geri dönmüştü, hem de tam zamanında. Hepimizi kurtarmıştı.

Theo merdivenlere doğru geri çekildi, gözleri ona sabitlenmişti. "Bu da neydi böyle?"

"Sana ne olduğunu anlatacağım." Myrr bir kıkırdama nöbetine girdi ve pörsümüş eliyle bacağının yan tarafına vurdu. "O rmcek kendini güçlü sanıyordu. Sonra Sal'le tanıştı. Hiçbir Şey bir ejderhadan daha acımasız ve hızlı olamaz evlat. Bathsheba gibi koca kıçlı bir örümcek bile."

Kevin tek bir havlama sesi çıkardı, görünüşe göre deniz ejderi öne doğru eğilip yanımızda yüzerken başını gemimizin kpeştesine doğru ittiğinde daha iyi düşünmüştü. Ona doğru yaklaştım ve elimi burnunun üzerine koydum. O anın heyecanına rağmen, şu anda bile ondan yayılan melankolik enerjiye kaşlarımı atmaktan kendimi alamadım. George'unun başına gelenleri asla unutmayacaktı. Ama bu sefer hüznü sıcaklıkla karışıktı. Bize tesadüfen rastlamamıştı. İçinde bulunduğumuz tehlikeyi hissetmiş ve bize yardım etmek istemişti.

"Teşekkür ederim."

Yanıt olarak boğazından yumuşak bir gümbürtü geldi. Kedi mırıltısı gibi bir Şey mi?

Kocaman diliyle dudaklarını yalayarak yüksek sesle geğirirken, yüzüme bir yumruk gibi pis bir hava dalgası çarptı. Yani... kesinlikle bir mırıltı değildi, daha çok hazımsızlık gibiydi. Kıkırdadım, uzaklaşmadan önce son bir kez yanağını okşadım ve zihnimi son bir ayrılık düşüncesiyle doldurdum.

Hayır, Kurt Kraliçe. Teşekkür ederim.

Diana

W Son birkaç günün stresi ve adrenalini üzerimden hızla akıp gidinceye ve yarı histerik bir atana kadar birkaç dakika boyunca denizde şok olmuş bir sessizlik içinde sürüklendim. "Sen cidden Denesen bile bunu uyduramazsın. Kimse sana inanmaz."

Sıcak bir el omzuma düştü ve arkamı döndüğümde Raven'ın yüzünde endişeli bir ifadeyle arkamda durduğunu gördüm. "İyi misin? Oldukça sert düştün."

Omuz silktim, elini itecek gücü kendimde bulamadım. "Bir an için kendimi biraz sersemlemiş hissettim ama sadece sersemlediğimden eminim. Yarın biraz ağrım olacak ama iyi olacağım. Sadece gülüyorum çünkü hayatında gördüğün en büyük örümceği nasıl yenersin de ondan yirmi kat daha büyük bir örümcek tarafından saldırıya uğrar ve gerçekte evcil olmayan ejderhana yem olur? Kulağa çılgınca geliyor."

Alışılmadık bir gülümsemeyle parladı. "Tüm bunları bitirdiğimizde müthiş bir hikaye olacak."

"Gitmek için neden bu kadar acele ettiğimizi hâlâ anlamış değilim," diye homurdandı Myrr, yakındaki bir sandıktan bir torba kuruyemiş çıkarırken. Diline değdiğinde kaşlarını küçümseyerek çattı ama yine de çiğnemeye devam etti.

Gözlerimi devirdim. "O sadece seni yemek için şişmanlatmaya çalışıyordu, biliyorsun."

"O köprüye geldiğimizde ."

Theo kıkırdadı, ona doğru bir adım attı ve bir fındık için elini uzattı. "Sağlıklı bir iştahı olan bir kadını takdir ediyorum."

"Onunki sağlıklı olmaktan biraz daha fazlası olabilir," dedi Nicholas, Kahin'den gelen bir dirsek darbesini engelleyerek.

"Gerçekten işe koyulmalıyız." Etrafıma bakındım ve devasa gemiye verilen hasarı inceledim. Kırılmış direk ve yıkılmış merdivenden yan tarafa açılmış deliklere kadar, sanki bir kasırgadan kurtulmuş gibiydik. Ve bir bakıma, çok daha kötülerinden kurtulmuştuk. Kevin'in kocaman dili yanağıma çarptı ve ben de ona doğru eğildim, yorgunluk bedenimdeki son enerji kırıntılarını da emiyordu.

Örümcek ağı topağını kullanarak, Raven'in kayalardan kopararak tekneye açtığı deliğı kapattık. Theo'nun söylediğı gibi, bu madde sertti ve biz onu kullandıkça, teknedeki gediğın üzerinde çelik gibi sertleşti.

"Bu en acil şey," dedi Raven. "Gerisi bekleyebilir." Yorgunluk içimde dalgalanıyordu ve tartışacak bir şeyim kalmamıştı.

Pompalanması gereken su, hesaba katılması gereken yiyecek depoları ve yenilenmesi gereken su vardı. Belki de henüz göremediğimiz başka onarımlar?

Bir elimi saçlarımın arasında gezdirdim. "Sanırım yarına kadar saklayabiliriz. Biraz uyuyalım ve bu işi halledelim."

Nicholas rahat bir nefes aldı ve kulübeye doğru ilerlemeye başladı. "İşte bu seve seve yerine getireceğim bir emir."

Kevin'i dürttüm. "Sen de gidebilirsin dostum. Dinlenmeyi hak ettin."

Uzun bir süre Raven'a baktı, sonra elini yalamak için öne doğru eğildi. Raven, Kevin'in dilinden uzaklaştı ve onun yerine kulağının arkasına bir çizik attı. "Eck. Cehennem köpeğı nefesi de bir şeydir, değil mi?"

Omuz silktim, kendimi gülümsemekten alıkoyamadım. Onlar haklıydı. Kevin zekiydi. Raven'in önüme nasıl atladığını görmüştü ve sanki bu ona teşekkür etme şekliydi. Bundan emindim. "Bir dahaki görüşmemizde Gabe'e daha taze nefes seçenekleri sormamız gerekecek."

Theo ve Myrr güvertede oyalanıyor, suyun ötesine bakıyorlardı. Garip bir şekilde birbirlerine yaklaşıyorlardı. Bunu Raven'a söylemek için ağzımı açtım.

"Jade'i nasıl bulacağız?" Raven başını eğip gökyüzüne ve üzerimizdeki uzak ısıık huzmelerine bakarak sessizce sordu. "Bundan sonra nereye gideceğiz?"

Ufukta bir yıldız kayarken bakışlarını takip ettim, parladı ve sonra kayboldu. "Bilmiyorum. Mav onu bulabileceğini düşündü."

Raven dönüp bana baktı ve Maverick'i gündeme getirdiğim için kızacağını düşündüm. Ama gözleri kızgın değildi, hem de hiç. "Ona inanmak istediğini biliyorum, Frostbite. Sadece onun tarafından incitilmeni istemiyorum. Bir daha olmaz."

Yüzündeki samimiyetten gözümü kaçırmak zorunda kaldım. Çünkü söylediklerinde ciddi olduğundan şüphem yoktu ama Mav'a inanmak istemekten de kendimi alamıyordum.

"Belki de bir dilek tutmalısın," diye gülümsedi Raven ve bana bir bozuk para uzattı.

Güldüm. "Bir dilek mi?"

"Dinleyebilecek tanrılara bir dua mı?" Omuz silkti. "Kaybedecek ne var ki?"

Eliyle ısıttığı madeni parayı aldım ve parmaklarımın arasında yuvarladım. Üzerindeki Vahşi Kraliçe damgasını tanıdım, bir yüzünde bir taç vardı.

Bir kez havada çevirip yakaladım. Belki... belki acıtmazdı. Dudaklarımı madeni paraya, tacın gömülü olduğu tarafa bastırdım. "Yıldızların altında süzülürken bizi dinleyen her kimse, lütfen bizi Jade'e götür."

Parayı bir süre daha tuttum ve sonra okyanusa doğru fırlattım. Hiçbir sıçrama olmadı, suya çarptığına dair hiçbir işaret yoktu. Kenardan eğildiğimizde teknenin altından yukarıya doğru bir ışık patlamasının aktığını gördük.

"Tuhaf," diye mırıldandı Raven. "Belki sende biraz sihir vardır?" "Ben mi?"

Hayır, o muhtemelen sadece-"

"İyi misin?" Theo söyledi.

Elini uzatırken döndük, Myrr dizlerinin üzerine çökerken onu ıskaladı. Vücudunun üst kısmı sertleşti ve bana bakmak için döndü, sesi imkânsız bir tınıya doğru derinleşti.

"Aradığınız kişi çöl kumlarında, kavrulmuş toprakların ateşine göğüs geriyor."

Myrr nefesini tuttu ve yumruğunu göğsüne vurdu. "Lanet olası mide ekşimesi!" Kelimeler havada mırıldanırken bedenim dondu. Lanet topraklar.

Bu

İblis Bölgesi.

"Az önce yardım mı aldık?" Raven başını salladı. "Kahretsin, bunca zaman..."

"Hadi Myrr," diye ayağa kalkmasına yardım etti Theo. "Gidip uzanmalısın."

"Bah, o kadar da yorgun değilim." O kadar yüksek sesle esnedi ki çenesi çatladı ve ben

Theo ile tartışmadığını ve koluna girmesine izin verdiğini fark etti.

"Bu aynı ses... daha önce Myrr aracılığıyla konuşan ses," dedim. "Sanırım bize yardım etmek istiyor."

Raven iç çekti. "Umarım öyledir. Çünkü ses bizi yanlış yöne gönderiyorsa İblis Bölgesi ölmek için boktan bir yer."

Ama en azından bir yönümüz vardı. Hayattaydık ve bir yönümüz vardı.

Kuzgun sözsüzce uzaklara baktı. Deniz fenerinin iğne ucu kadar ışığı hâlâ görülebiliyordu ve muhtemelen sonsuza dek sönmesine saatler kalmıştı. Artık bunun pek bir önemi yoktu. Artık canavarlar yok edildiğine göre, ada bunca zamandır olduğu gibi bir cennetti.

Aklıma bir fikir gelince kaskatı kesildim. "Biliyorsun... deniz fenerinde, doğrudan bir emre itaatsizlik ettin."

"Ve seni kurtarmak için bunu tekrar yaptım. Ne zaman anlayacaksın? Sen benim sebebimsin, Diana. Seni korumak için her zaman itaatsizlik edeceğim."

Kaşlarımı çatarak ondan uzaklaştım. "Böyle şeyler söylemeyi bırakmalısın. İkimizin de göze alamayacağı bir dikkat dağıtıcısın. Bu," önce onu sonra da kendimi işaret ettim, "işe yaramıyor."

Onu anlamsızca becermekle ilgili düşüncelerim beni terk etmemişti. Sadece tekneye geri döndüğümüzün daha çok farkındaydım. Yine tehlikeye doğru gidiyorduk ve aramızdaki bu bağlantıyı şımartmayı göze alamazdım.

"Bana öyle geliyor ki, biraz fazla iyi çalıştığı için sorunlarla karşılaşmaya devam ediyoruz."

Bakışlarındaki sıcaklık içimde bir ürperti yarattı ve o devam ederken gözlerimi kaçırmak zorunda kaldım.

"Anlamıyorum, Diana..."

Kirliydim, bitkin düşmüştüm ve tüm vücudum ağrıyordu ama bunu inkâr edemezdim. Sesi üzerimde ipekten bir yıkama gibiydi ve orada biriken sıcaklığın hücumunu durdurmak için uyluklarımı birbirine sıkmak zorunda kaldım. O gece

Vahşi Kraliçe Kumarhanesi'nde ağzının üzerimde olduğunu düşünmeden edemiyordum... "Kim bilir daha ne kadar bu dünyadayız. Ve savaşmamız gereken daha pek çok canavar var." Saçımın bir kıvrımını koparmak için

durakladı.

Yanak. "Neden bununla da savaşıyorsun?"

Duygularımın saldırısına karşı gözlerimi kısıtım ve sırtımı ona döndüm. Göğsünü sırtımda hissedebileceğim kadar yakındı... nefesi enseme tüyler ürpertiyordu... o sıcak ağzı sadece birkaç santim ötemdeydi.

"Özellikle de ikimiz de bunun ne kadar iyi hissettireceğini biliyorken." Dudakları boynumun kenarını buldu, uzun süren yumuşak bir öpücük, içimdeki sıcaklık hızla artıyordu.

Elimde değildi. Kalçalarımın ona doğru geri çekildim ve kısık bir iniltiyle kıcımlı ona sürtmeye başladım. Düşünmeye, bunu onun istediği gibi yapmamanın bir yolunu bulmaya çabaladım.

Kalbim için güvenli hale getirmek için.

"Bunu bu sefer gerçekten yaparsak, sana teslim olmayacağımı bilmeni istiyorum, Raven. *Kendime* teslim oluyorum. Umduğun gibi sonuçlanmayacak. Uzun vadede kendi ihtiyaçlarıma odaklanmak için bana güvenen çok fazla insan var. Bu sadece ve sadece bu gece için. Kabul ettiğini söyle."

Parmakları belime kapandı ve sonra aşağıya kayarak kalçalarımı kavradı ve sikiinin sert uzunluğunu bana doğru bastırdı. "Sabah hâlâ böyle hissediyorsan, seninle dövüşmeyeceğim. Ama aşkta ve savaşta her şey mubahtır, Frostbite. Ve bu gece, fikrini değiştirmek için elimden gelen her şeyi yapacağım."

Arayış içindeki eller kalçalarımın yerlerini terk edip göbeğimin üzerinden yukarıya, hâlâ üzerimde olan gömleğinin altından göğüslerime doğru kaydılar. Meme uçları anında dikleşti ve bir nefesi yuttum. Vay canına, bu erkeğe verdiğim tepki -kurtlarımın bu erkeğe verdiği tepki- dehşet vericiydi.

Ama o kadar ihtiyacım olan şeyi kendimden esirgeyecek gücüm yoktu. Bir gecenin yeterli olacağı konusunda kendime yalan söylüyor olsam bile. "Beni yatağa götür, Raven."

Bir hırıltı çıkardı ve bir saniye sonra beni kollarının arasına alırken ayaklarım altımdan fırladı. Güverteyi geçtik ve baş döndürücü bir hızla kamarama indik. Sonunda beni ayaklarımın üzerine bıraktığında, tutunmak için omuzlarına tutunmak zorunda kaldım. Bana uyar.

Eğildim ve kendimi ona yapıştırdım, ama o beni kol uzunluğunda tuttu ve bana baktı, dişlerinin uçları karanlıkta parlıyordu.

"Kesiklerin ve çürüklerin var. Önce seninle ilgilenmeme izin ver."

Neredeyse onunla kavga edecektim çünkü bu çok hassas bir konuydu. Çok fazla. Ama küvete doğru ilerleyip suyu açtığında dudaklarımdan bir iç çekiş patladı. Belki sadece bu gece için yumuşak davranabilirdim. Bırakayım da direksiyona başkası geçsin, ben de gençleşip yarın daha da güçlü döneyim.

Gömleğimi -gerçekten onun gömleğini- sessizce çıkarıp ayaklarımın dibine bıraktım. Hareketsiz, turkuaz gözleriyle beni izledi. Elleri yanında yumruk olmuştu ve bana dokunma dürtüsüyle savaştığını biliyordum. Bu bilgi bana huzur verdi, çünkü en azından yalnız değildim. Onun önünde çıırılçıplak, ciğerlerine girip çıkan nefesinin sesi... klitorisimin zonklamasına neden olan bir şarkı.

Kurdum alçak bir hırıltı çıkararak adım atmaya başladı, bekliyordu... sadece Raven'ın sunabileceği tatmini bekliyordu.

Büyük bakır küvete girerken ona sırtımı döndüm. Sıcak su baldırlarımın etrafında birikti ve oturmak için kendimi alçalttım. Sıcaklık ağrıyan kaslarımı anında yatıştırdı ama karnımdaki ateşi soğutmak için hiçbir şey yapmadı.

"Gözlerini kapat," diye mırıldandı Raven arkamdan.

Dediğini yaptım ve iç çekerek kendimi küvetin derinliklerine bıraktım. Hareket ettiğini duydum, küvetin yanında diz çökerken nefesini boynumda hissettim.

"Şimdi saçını yıkayacağım."

Bu uyarıyla birlikte, yüzümden ve gözlerimden kaçınmaya özen göstererek başımdan aşağı ılık su döktü. Nazik eller saçlarımı okşadı ve ben bir iniltiyi bastırdım. Bu kadar basit... bu kadar küçük bir şey nasıl bu kadar iyi hissettirebilirdi? Ama hiçbir şey beni şampuanı saçlarıma masaj yaparak yedirirkenki dokunuşunun şefkatine hazırlayamazdı.

Kısa bir süre sonra saç kremini duruladığında, gözyaşlarım kontrolsüz bir şekilde yanaklarımdan aşağı süzülüyordu.

"Gözüne köpük mü kaçtı?"

Hayır. Hormonlarım ve duygularım çok karışık ve sen hayatımdaki her şeyi sorgulamama neden oluyorsun.

"Evet," diye yalan söyledim. "Ama yine de sorun değil."

Kısa bir süre sonra bana kocaman bir banyo havlusu uzattığında hala aptalca duygularımı kontrol altına almaya çalışıyordum.

"Teşekkür ederim," diyerek küvetten çıktım ve havluyu bana sararken kollarına girdim.

Yumuşacık bezin uçlarından tuttu ve saçlarımı nazikçe kuruladı. "Bunu önümüzdeki bin yıl boyunca her gece yapabilirim ve sen bana asla teşekkür etmek zorunda kalmazsın."

"Dur." Ona bakmak için geri çekilirken dudağımı sertçe ısırdım. Asla sahip olamayacağım bir şeyi istememe neden oluyordu. Asla sahip olamayacağımız bir şeyi. İstesem bile... Ben kurtadamların kraliçesiydim. O ise bir vampirdi. Birlikte sahip olabileceğimiz hiçbir şey yoktu.

Lycan'ın Evangeline'i asla eşi olarak alamamasının nedeni buydu.

"Eğer bu gece bunu yapacaksak, tüm bunları bırakmalısın. Yapmak zorundasın. Asla olamayacağımızı biliyorsun."

Yavaşça başını sallaması ve hüzünlü gülümsemesi onu geri almak istememe neden oldu. Ama hiç şansım olmadı.

"Emrindeyim, Frostbite," diye mırıldandı. Ve sonra ağzı benimkiyle buluştu. Dudaklarımız çarpıştığı anda kurdum bir uluma sesi çıkardı ve kendimi ona yapıştırdım.

Şu anda ihtiyacımız olan şey buydu. de.

Beni kollarına alıp odanın bir ucundan diğerine taşıdığı anda bunu zar zor fark ettim. Dilinin benimkine sürtünmesi, kokusu... teninin sıcaklığı beni büyülemek için yapılmış bir tür sarhoş edici iksir gibiydi.

Beni tüylü battaniyelerin üzerine yatırdı ve kıyafetlerini çıkarmaya başladı. Olduğum yerde donup kalmıştım, gözlerim ortaya çıkardığı her santimlik teni yalayıp yutuyordu. O kabarık, kaslı omuzları... aşağıya doğru inen koyu renkli saç iziyle düz karnı. Dilim için yalvaran zayıf kalçalarının hemen yanındaki çukur.

"Lanet olsun. Yüzünü öyle görmek bile bir erkeği dize getirebilir," diye tısladı ve pantolonunu çıkarıp yanındaki yatağa tırmandı.

"Seni çoktan dizlerinin üzerine çöktürdüm," diye hatırlattım yumuşak bir kahkaha atarak onu sırtına bastırırken. "Ve yakında bu iyiliğinin karşılığını vereceğim. Ama önce..."

Başımı eğdim ve yutkunarak sikine uzandım. Uzun, kalın ve kalbinin atışıyla aynı anda nabız gibi atıyordu. Uyluklarımın arasındaki baskı dayanılmaz hale geldi ama ihtiyacıma boyun eğmedim. Ta ki onun beni tattığı gibi ben de onu tadana kadar.

Dilimin ucuyla sikinin şişmiş başını okşadım. Çok pürüzsüzdü, kadife gibi. Kendimi öyle kaptırmıştım ki, Raven'ın yukarıdan gelen hırıltısını zar zor duydum.

"Yapabiliyorken alay etmenin tadını çıkar, Frostbite, çünkü tasmam kısa."

Sert uyarıya rağmen yılmadım. Dudaklarımı kalın kafasının üzerine kapattım ve sertçe emdim.

"Sik beni."

Ama kalçalarını sessizce daha fazlasını talep edercesine esnetirken sözleri sağır kulaklara çarptı.

Tatmin içimde cızırdadı ve ardında canlı bir his bıraktı. Yumuşak battaniyeye sürtünürken meme uçlarım sertleşti. Kalçasına sürtünmek için yer değiştirdiğimde amım ağrıyordu. Ve tüm bu süre boyunca onu

Dilimi. Yalarken, emerken, ellerim kalçalarını kavrayıp onu daha yakına çekerken bile çekiyordum.

"Bu kadar yeter. Lanet olsun, Diana. Hemen durmazsan ağzına boşalacağım."

Ama bu sadece onu daha çok çalıştırmamı sağladı. Onu istiyordum. Onu tatmaya ihtiyacım vardı, dilimde tuzlu tatlı. Sarsılmasını ve esnemesini izlemek, kontrolünü kaybetmesini izlemek.

İnledim ve onu daha derin emdim.

"Siktir!" Durdu, nefesi kesildi... İpeksi tohumunun bir kısmı dışarı sızıyordu. "Yeter!"

Elleri belime kapandığında ve beni dizlerimin üzerine kaldırdığında oda dönmeye başladı. Tüm vücudum titriyordu, içimdeki sikiğin beklentisiyle şimdiden kasılıyor ve gevşiyordu.

"Daha fazla dayanamayacağım. olmak istiyorum. Hissetmeye ihtiyacım var-"

Ama ben havaya kalkıp ortalanınca kelimeler dudaklarında hırıltıyla son buldu. Onu birkaç santimle alt etmeliydim. Yavaşça. Yavaşça. Onun yerine, şişmiş sikine can simidimmiş gibi atladım. Ve eğer öyle hissetmediysem lanet olsun...

Dünya etrafımda dönerken nefes nefese kaldım.

İçimi ağzına kadar doldururken vücudumdaki her sinir zevkle çılgılık attı. İkimiz de kıpırdamadık ama kıpırdamamıza gerek yoktu. Aleti içimde tekmeliyor ve dans ediyor, üzerime yakıcı bir zevk dalgası yolluyordu.

"Raven, Ben gidiyor için Gel." I Fısıldadı, yarım sersemlemiş tarafından farkına vardık. Aramızdaki uyum bu kadar mükemmel miydi? Taşınırsa ne *olacaktı*?

Ama oturmak için belinden eğildiğinde ve ağrıyan meme ucumu ısırduğunda cevapların artık bir önemi yoktu.

"Raven!"

Bir anda sıcak, ıslak, feryat ve çılgılıklarla boşaldım. Adını haykırmış olabilirim, bilmiyorum bile. İkimizden de hayvani sesler çıkıyordu.

Amım onun affetmeyen uzunluğunun etrafında daha sıkı kenetlendi, mükemmel bir zamanda sıkı ve serbest bıraktı.

Pusun içinden, dişlerinin ucunun meme ucuma sürtündüğünü hissedebiliyordum ve bu beni daha da sertleştirdi. İhtiyaca boyun eğerek kalçalarımı ona doğru döndürdüm, siki derinlere inerken bile o sıkı sinir demetini ona doğru sürtüyordum.

" bu, Frostbite. Seninkini al."

Ancak son ürperti de üzerimden geçtikten sonra gözlerimi açtığımda onu şaşkınlıkla yüzüme bakarken buldum.

"Ben de daha güzel olamazsın sanıyordum."

Kalçalarını altımda yuvarlarken hâlâ nefes nefese kalıyordum, kalçalarımı kullanarak beni yavaşça yukarı ve aşağı doğru yönlendiriyordu.

"Benim için tekrar boşalabilir misin, aşkım?" diye fısıldadı, beni o uzun, kalın sikin üzerinde yavaş, sabit vuruşlarla çalıştırırken. "Oraya vardığında ve parçalandığında yüzünü izleyebilir miyim?"

Cevabımı inleyerek verdim çünkü kelimeleri oluşturamıyordum. Sadece hissedebiliyordum. Bedenlerimizin ritmi bir bütün olarak hareket ediyordu. Beni bir eldivenin içindeki bir el gibi doldurduğunu. Gerginlik gittikçe artıyordu. Ve sonra-

"Kahretsin!" diye homurdandı, ben onun adını soluk soluğa söylerken bile. "Raven!"

Parmakları kalçalarımı sıkıca kavradı, ben onun etrafında patlarken kendini içime hapsetti. Kapalı göz kapaklarımın ardında bir yıldız ışığı sağanağı patladı ve o sadece birkaç saniye geride kaldı. Aleti içime fişkirirken her parçam alçak hırıltılarından zevk alıyordu, bu hareket sadece kendi doruk noktamı ortaya çıkarıyordu.

Uzun bir süre öyle kaldık. Bedenler seğiriyordu. Kalpler hiç bilmediğim kadar büyük bir hazzın ardından çarpıyordu.

Kalbim vahşi dörtlüyle koşusunu yavaşlattığında, bir iniltiyle ondan kaydım ve kemiksiz bir yığın halinde yanına indim. Her kasım erimiş çikolata gibi hissederken, vücudumdaki her sinir ucu nasıl alev alabiliyordu? Bilip bilmediğini sormak istedim.

Ve bana nasıl bu kadar iyi uyabildiğini.

Ve neden onun kokusu benim dişi kurdumu kedi gibi mırıldatıyordu.

Ona pek çok şey sormak istiyordum ama yorgunluk üzerime çökerken göz kapaklarım titriyordu. Beni yanına yatırdığını ve saçlarıma fısıldadığını hayal meyal hissediyordum.

"Uyu, Frostbite."

Ben de uyudum.

Uyandığımda şafağın ilk ışıkları içeri girmişti. Muhtemelen sadece birkaç saattir dışarıdaydım ama yıllardır hatırladığım en dinlendirici uykuydu.

Gözlerimdeki kiri temizleyip odayı aradım ve sonunda Raven'ın çıplak, kaslı sırtını gördüm. Ayakta duruyordu

balkondan denize bakıyordum. Kalbim göğsümde ağır bir gümbürtüyle çarptı ve onu uzaklaştıracak iradeyi kendimde toplayamadım.

Çılgınca görünüyordu. Edmund'un bana yaptıklarından sonra on yıllarımı vampirlerden ve temsil ettikleri her şeyden nefret ederek geçirmiştım, şimdi birdenbire bir sürü vampire ilgi duymaya başlamıştım. Dominic, Will, Düşes ve şimdi de Raven ve hatta Nicholas. Her ne kadar kendimi Raven'dan korumaya çalışsam da, o bir şekilde aramızdaki duvarları yıkmayı başarmıştı. Ve onun içeri girmesine izin verdikçe, haklı olup olmadığını daha çok merak ediyordum. Ne için savaşıyordum ki?

Ya Duvağı gerçekten onarabileceğimiz ve birlikte olabileceğimiz bir dünya olsaydı?

Hayır. Bu aptalca bir inançtı. Duvağı onardık ve ben Kurt Adam Bölgesi'nin Kraliçesi olmaya geri dönecektim, o da Seattle'a geri dönecekti.

Halkım, daha kalıcı bir şey bir yana, onu eş olarak almama bile asla izin vermezdi.

Boğazımdaki düğümü yuttum ve kendimi yataktan dışarı attım, sabahın serin havasında balkonda ona katılmadan önce bir tişört ve iç çamaşırı giymek için durakladım.

Kapıyı kaydırarak açtığımda döndü, yüzüne seksi bir gülümseme yayıldı. Bir çift külot dışında çıplaktı ve güzelce şekillendirilmiş kaslarını ve zayıf karnını görmek beni-

Uzaktan gelen martı sesleri dikkatimi okyanusa çevirmeme neden oldu. Bu bir kakofoniydi. Hiç bu kadar çok martıyı aynı anda duymamıştım. Belki de şişmiş bir balina leşi yüzeye çıkmıştı? "Bu da ne?"

Daha iyi görebilmek için ikimiz de parmaklıkların üzerine eğildik. Birkaç dakika sonra, ileride suda sallanan bir şey gördüm. Sonra birkaç şey.

"Raven, düşündüğüm şey bu mu..."

Gördüğüm şey nihayet anlam kazanmaya başladığında korku sesimi çaldı. Bu, bir balığın dört ayak genişliğinde, yanardöner kuyruğuydu. Sadece bir balığa ait olmadığını biliyordum, çünkü yanında bir denizkızının kesik kafası yüzüyordu. Uzun siyah saçları bir denizanasının dokunaçları gibi etrafına yayılmıştı,

Görmeyen gözleri dehşetle açılmıştı. "Ah, tanrılar kahrolsun!" Raven tısladı.

Kendimi dehşet verici manzaradan uzaklaştırdım ve dikkatimi Raven'ın bakışlarını kilitlediği yere çevirdim. Bu öyle bir manzaraydı ki

sonsuzu dek zihnime kazındı. Göz alabildiğine uzanan kıpkırmızı denizin üzerinde, parçalara ayrılmış denizkızları sallanıyordu. Yüzlercesi.

Ama beni eden, yüzüstü yatan bir denizkızının etrafında uçuşan yeşil saçlardı. Bu korkunç ölümü hak etmeyen bir çocuğun üzerindeki yeşil saçlar.

Kafamın içinde yankılanan çığlık yaralı bir hayvandan geliyormuş gibiydi ama bunun bana ait olduğunu biliyordum.

"Xefia! Hayır!"

OceanofPDF.com

Kuzgun

M Geminin mutfağına geri döndüğümde parmak uçlarım avuç içimi ısırdı. Diana, geminin rotasını düzeltmek için ayrıldığımda olduğu gibi duruyordu. Koşede bir battaniyeye kıvrılmıştı, yüzünde göğsümü sızlatan o aynı kırık ifade vardı. Maverick bir El değmemiş çay bardağını titreyen ellerinden aldı ve yakındaki bir masaya koydu.

Tepkisi için onu suçlayamazdım. Kendi kafamı bu olaya yormak bile bir görevdi. Daha az kanlı, daha az kanlı savaş alanları görmüştüm.

Isıttığım ekmek kasesini Diana'nın yanına sözsüzce koydum ama Myrr bile onlara uzanmadı.

Olayı daha önce fark etmediğim ve Diana'nın bu kadar korkunç bir şeyi görmesini engelleyecek bir yol bulamadığım için içimden kendime lanet ettim. Sessizliği kırık bir hıçkırık böldü ve böyle bir yarayı onarmak için söyleyebileceğim ya da yapabileceğim hiçbir şey olmadığını bilerek ve her saniyesinden nefret ederek onun yanındaki koltuğa çöktüm.

Neye baktığımızı anladığında hemen denize atlamıştı. Cesetlerin arasında debeleniyordu... çok fazla ceset... ölülerin yüzlerini ararken Xefia'nın adını haykırıyordu. Gördüğümüz ilk yeşil saçlı çocuk o değildi.

Denizkızı kızı ya da hayatta kalan diğer kişileri aramaya katılmak için bir an arkasından gitmiştim ama nafiye. Diana'yı geri çekmemiş olsaydım muhtemelen hâlâ arıyor olacaktı. Lilis'in serbest bıraktığı kötülük her neyse, yetişkin erkek ve kadınlardan çocuklara kadar yüzlercesini öldürmüştü. Ve katliam çok acımasızdı. Kıpırmızı bir denizde uzuvlar ve kopmuş kuyruklar. Xefia'nın bu saldırıdan kurtulma şansı yok denecek kadar azdı.

Biz ararken havada uçuşan kahkahalar gerçeği pekiştirmişti.

Lilis bunu yapmıştı.

Diana'yı sudan çıkarmadan hemen önce zihnimde canlanan bir anıyla birlikte içimi bir tiksinti dalgası kapladı.

Minicik kuyruk, çok küçük ve çaresiz.

Ait olduğu bebek denizkızının parçalanmış bedeni.

"Ah, tanrılar, lanet bebek..." Kükrememek için dişlerimi birbirine geçirdim.

Diana ayağa fırlayıp kusmak için lavaboya ulaşana kadar elini ağzına götürürken kendime lanet ettim. Peşinden gitmek için hamle yaptım ama bana el salladı, ağzını çalkalamak için durakladıktan sonra battaniye yuvasına geri döndü.

"Ben de örümceklerin kötü olduğunu sanıyordum," dedi Theo, gözlerini tavana .

Kevin, Diana otururken yanına sokuldu ve bacağına doğru kıvrıldı. Elini onun başına götürdü ve diğer eliyle de çaya uzandı.

"Rüyamda gördüm ama bilmiyordum... Sadece bir kâbus olduğunu sanmıştım," diye mırıldandı Nicholas.

Zihnim bir anda yeniden odaklandı ve gözlerimi ona diktim ama ilk konuşan Diana oldu. "Sen ne?"

"Ben gördüm. Cesetler-" diye sözünü kesti ve boğazını temizledi, gözleri benim hissettiğim kadar lanetli görünüyordu. "Her şeyi olduğu gibi gördüm. Diana'nın çığlıklarını duyduğumda uyandım."

Myrr bir kaşını kaldırarak ona baktı. "Ben bile bunun olacağını tahmin etmemiştim..."

Sanki insanların zihinlerini okuma konusundaki güçleri, sadece insanların geçmişlerini görebildiği zaman yeterince ürkütücü değilmiş gibi. Şimdi geleceği de mi görüyordu? Bunun farkına varmak kafama bir darbe gibi indi. "Lanet olsun. Muhtemelen Myrr'ın kanını içtiği için."

Başını salladı, "Tahmin edilebilir. Yine de tuhaf. Ve benim için bile sinir bozucu."

Doğrusunu söylemek gerekirse harikaydı ama burada pek yardımı dokunmadı. Kahin bir imgelemi zorlayamazdı ve Nicholas'ınki Xefia ve halkına yardım etmek için çok geç kalmıştı. Normal bir günde Nicholas'ın ifşası düzinelerce soruya yol açardı. Geleceğe dair öngörüler kalıcı mı olacaktı? Bunu bir şekilde Jade'i bulmak ya da devamıza yardım etmek için kullanabilir miydik?

Ama bugün sıradan bir gün değildi.

Maverick bir elini saçlarının arasından geçirerek araya girdi. "Diana... Eğer burada daha fazla kalırsak, onların yanında içkiye batacağız. Suyumuz, yiyeceğimiz, her şeyimiz azaldı. Kederli olduğunu biliyorum ama-"

"Kederli mi?" Nefesini içine çekti, sonra battaniyeyi bir kenara fırlatıp kendini ayağa kaldırdı. Saçları koyu buklelerden oluşuyordu, gözleri intikam alan bir melek gibi vahşi bir öfkeyle doluydu. "Bunu yapan kaltak çok şanslı olmalı. Ben neyim biliyor musun Mav? Ben *bittim*."

Hüznün, öfkesinin büyüyen alevleri altında eriyip gidişini izledim.

"Lilis beni çok zorladı." Kapıya doğru yürüdü, kapıyı yırtıp açtı ve kafasını dışarı çıkardı. "Beni duyuyor musun, kaltak?" diye bağırdı. "Senin psikopat planlarını bozacağız ve Peçe'yi geri getireceğiz. Sonra da seni bulacağım. Ve bulduğumda, şunu bil: Sebep olduğun tüm acıların bedelini sana ödeteceğim. *Bende merhamet bulamayacaksın!*"

Sözleri rüzgârla savruldu ve biz Lilis'in cevabını beklerken oda nefesini tuttu. Ama hiçbir gelmedi.

Diana bize doğru dönmeden önce kapıyı çarparak kapattı. Yanaklarından süzülen yaşlara rağmen gözleri kararlılıkla parlıyordu. Beni iterek odanın ortasına doğru yürürken hiç bu kadar güzel görünmemişti. Kalp hastası, savunmasız Diana ortadan kaybolmuş, yerini Kraliçe Frostbite'a bırakmıştı.

"Şu gemiyi tamir edelim ve acilen İblis Bölgesi'ne gidelim. Theo, gitmeden önce seni İnsan Diyarı'nda güvenli bir yere götürmek isterdim ama işlerin ne kadar hızlı tırmandığını düşünürsek bunu başarabilir miyiz onu bile bilmiyorum..."

Theo yorgun bir iç çekti. "Peçe düştüğünden beri bu çarpık, orta yerin bir parçasıyım. Artık İnsan Âlemine uymuyorum. Çok fazla şey biliyorum. Artık normal bir hayatın neye benzediğini bile bilmiyorum." Başını yavaşça salladı. "Tam olarak olmam gereken yerdeyim. Sanırım."

Ona hızlıca başını salladı. "Bu konuyu ileride tekrar ele alırsak ama şimdilik aynı fikirdeyiz. Raven ve Nicholas, siz ikiniz Bathsheba'nın neden olduğu hasarın geri kalanına odaklanın ve tekneyi yerinden oynattığınız deliği kontrol edin. Geri kalanımız etrafımızdaki dağınıklığı düzeltecek ve erzak stoklarımızı gözden geçireceğiz."

Başımı sallayarak onayladım ve Nicholas'a onu takip etmesini işaret ettim. Üzüntüsünü bir süreliğine rafa kaldırmayı başarmış olması rahatlatıcıydı, ama onu koruyan taş duvarın tekrar sağlam bir şekilde yerine oturduğunu görmek kasıklarına inen bir tekme gibiydi.

Dün gece bir adım ileri, bugün ise iki adım geri. Ve haklı . Değer verdiği kişilere olan sadakati ve bağlılığı eşsizdi. Ama bu aynı zamanda şu anda sadece ve sadece tek bir odak noktası olduğu anlamına geliyordu. Gerekli olsun ya da olmasın, aramızdaki bağı bu kadar kolay koparabilmesi canımı yaktı. Tek yapabileceğim görevinde ona yardım etmek ve görev bittiğinde bana geri dönmesini ummaktı.

Gemideki son düzeltmeler beklediğimden daha hızlı gerçekleşti ve güneş gökyüzünde yükselmeden önce yola çıkmıştık. Bir kez daha batmaya başladığında, İblis Bölgesi'nin uzak kenarlarındaki bir limana yanaşmıştık bile.

Gemiden ilk inen bendim ve kanatsız bir iblis hemen beni karşılamak için yanıma geldi. Çömelmiş bir puro izmaritinden ağır bir nefes çekti ve konuşurken buruk dumanı doğrudan yüzüme üfledi. "Bu , bu taraftan."

Kaslarım gerildi ama Diana'nın omzumdaki eli tepki veremedi beni durdurdu. "Evet, elbette, sizi takip edeceğiz," diye araya girerek grubumuzun önüne doğru ilerledi.

Yanlarından geçerken gözlerimi bir düzine kadar liman işçisinden ayırmadım. Malzeme taşımak için kullandıkları Cerberus tarzı üç başlı büyük köpeğe yaklaştığımızda Kevin inleyerek Diana'ya yaklaştı. Daha insansı iblisler malzeme fiçilerini yakındaki bir gemiye taşıyor, birkaç saniyede bir merakla bize bakıyorlardı.

"Sence kim olduğumuzu biliyorlar mıdır?" Nicholas fısıldayarak Ben.

" sanmıyorum. Sanırım bir tür sirke benziyoruz. Biz garip bakışlarla karşılaşacaksın." Bir kurt adamın vampirler, insanlar ve bir cehennem köpeğinden oluşan bir gruba liderlik etmesi nadir görülen bir durumdu. Bölgeler birlikte çalışmazdı, hatırladığım kadarıyla hiç çalışmamışlardı.

Vampirler ve kurtadamlar erzak ve toprak için birbirlerine rakip olan en kötü iki gruptu. Hepimizi bir arada görmek kesinlikle güzel bir manzara olurdu.

"Sadece koridoru sonuna kadar takip edin." Bizi karşılayan yaratık esnedi ve rıhtımın sonunda yer alan devasa binanın kapısını iterek açarken ağzındaki çürük dişleri gösterdi. Kapının üzerinde şatafatlı, altın harflerle yazılmış 'Gümrük' kelimesiyle süslü bir tabela asılıydı.

Diana'yı takip ederken etrafıma bakındım. İblisler doğaüstü yaratıkların en çeşitlisiydi, kanatları olmayan alt sınıflar, daha yüksek

kanatlı sınıflar. Kast sistemi de ne kadar iyi yaşadıklarını belirliyordu. Uzun zamandır karanlık çağlarda sıkışıp kalmışlardı ama belli ki zamana ayak uydurmaya karar vermişlerdi çünkü bu küçük gümrük düzeni oldukça tanıdık geliyordu...

"Buraya son geldiğimden çok daha farklı," diye mırıldandım. "Bana mı söylüyorsun," diye araya girdi Maverick, etrafına bakarak.

O her konuştuğunda içimde oluşan siniri bastırarak önümdeki güvenlik kontrol noktasına baktım. Gösteriyi yöneten sırim gibi iblisin açıkta duran, hançere benzeyen dişleri, balıkçı yaka gömleği ve burnuna takılı kalın çerçeveli gözlükleri olmasa dehşet verici olabilirdi. İri yarı, savaşçı tiplerden oluşan bir küme iki yanında durmuş, onun emrini bekliyordu.

Gözlüklü, zayıf olan kaşlarını kaldırarak bizi ileriye doğru salladı. "Peki sizi İblis Bölgelerine getiren nedir?"

"Malach'la işimiz var," diye Diana.

Panosuna bir şeyler karalarken kıkırdayarak yutkundu. "Pekâlâ. Sizinle gerçekten görüşeceğinden şüpheliyim ama bu benim sorunum değil, değil mi? Hadi seni içeri alalım. İlk kim gitmek ister?"

Önce Theo öne çıktı ve sağlam yapılı, asker tipli birkaç kişi de gelişmeleri izlemek için yaklaştı. "Adınızı ve türünüzü söyleyin."

Theo öyle yaptı ve not aldı. "Silah ya da kaçak mal var mı?"

"Hayır." İblis aramaya başladı. Sırtın üst kısmına odaklanan hızlı bir üst araması ve bir x-ray cihazından geçtikten sonra Theo el sallayarak içeri girdi.

Beklediğimden daha hoşgörülüydü, bu da beni rahatlattı. Seattle'dan LAX'e uçarken TSA ajanlarından daha fazla sıkıntı çekmiştim.

Sırada Myrr var.

"İsminiz ve türünüz," dedi gözlüklü genizden gelen sesiyle.

Kadın kaşlarını çattı. "Myrr, Kahin."

Gözünü bile kırpmadan onu içeri aldı. "Kaçak mal var mı?"

Kollarını göğsünde kavuşturdu ve başını salladı. "Hayır."

Kadını sadece bir saniyeliğine okşadıktan sonra geri çekildi ve daha kalın, uzun boylu ajanlardan birini işaret etti. "Bu kadında bir şey var-"

Myrr bol gömleğinin önünden bütün bir kurutulmuş jambon butuna benzeyen bir şey çıkardı. "Burada yaptığımız şey gerçekten bu mu? Yaşlı bir kadını yemeğinden mahrum etmek mi?"

Gözlüklü yan taraftaki büyük çöp kutusunu işaret etti. "Korkarım bununla geçemezsiniz. Başka bölgelerden meyve ya da et getiremeyiz. Tarımsal kirlenme ya da hastalık potansiyeli çok fazla."

Gözleri inançsızlıkla parladı. "Tarımsal kirlenme mi? Her yer lanet olası bir çöl!"

"Ve hala..." Gözlüklü jambonu tuttu ama Myrr sıkı sıkı tuttu. Turnikeyi kaldıraç olarak kullanmak için bir bacağını kaldırdığında tam bir halat çekme savaşına girdiler. Bakışlarımı en yakındaki korumaya dikmişim, saldırganlaşırsa diye hazır bekliyordum ama neyse ki Gözlük'ün yaşlı Kahin'i alt etmesi uzun sürmedi.

Yağlı parmağını adamın göğsüne sapladı. "Senin için zorba! Bil bakalım ne oldu? Bugünden 93 gün sonra öleceksin ve sana nasıl olacağını söylemeyeceğim. Ama hoş olmayacağını söyleyebilirim. Domuz gibi çılgık atacaksın."

Gözleri faltaşı gibi açılmış bir halde kekeledi ve sonra el sallayarak onu uzaklaştırdı ve daha sağlam olan iblislerin en yakınına döndü.

"Onu kontrol etmeyi bitirin ve diğer kaçak mallardan arındırın."

"Seninle et için güreştikten sonra geçmesine izin mi vereceğiz?"

"Eğer o gerçekten Kahin'se, onu geri çevirirsem Malach bunun sonunu duymama asla izin vermez." Bize doğru döndü ve ekşi bir bakış fırlattı. "Sıradaki."

Mav çıktı. "Maverick Wilder. İnsan."

"Öyle misin?" Gözlüklü ona dikkatle baktı ve Myrr'ın jambonu yüzünden kirlenen eldivenlerinin yerine yeni bir çift eldiven giydi. "İnsana *benziyorsun...*" Maverick'in uyumsuz gözlerine uzun uzun bakmak için durakladı ama sonra omuz silkti. "Kaçak mal var mı?"

"Yok."

Gözlüklü onu x-ray cihazına sokmadan önce üstünü aradı. Hâlâ tatmin olmamış görünerek, Myrr'ı kontrol etmeyi henüz bitirmiş olan iblise döndü. "Rathmon'u getirin, bunu biraz daha yakından kontrol etmemiz gerekecek. Bir terslik var."

Daha fazla katılamazdım. Ama Diana'nın huzursuzlandığını görebiliyordum. Maverick'in iblislerle geçirdiği zamandan ya da başka bir kötülükten dolayı bir tür uzun ömür ve güç kazandığını biliyorduk ama bunun doğasını henüz tam olarak çözememiştik. Ben, kendi adıma, olaya kilitlenmişim ve yalan beyanı yüzünden kellesini alıp almayacaklarını merak ediyordum.

Yarıdan fazlası öyle olmasını umuyordu.

Bir süre sonra getirdikleri cehennem köpeği Kevin'i bile utandırdı, ancak şaşı Kevin bunu bilmiyor gibiydi. Gürleyen hırıltısı odanın içinde yuvarlandı ve ben de müdahale etmek zorunda kalıp kalmayacağımı merak ederek iri köpeğe dikkatle baktım.

"Bu kadar yeter. Artık yolumuza devam etmeliyiz." Diana kenardan konuştu. "Dikkatleri üzerimize çekmemeyi umuyordum ama ben Kurtadamların Kraliçesi ve Güney Alfa Bölgesi'nin bekçisi Diana'yım ve ona kefilim. Malach anlayacaktır. Lütfen bu maskaralığı bitirebilir misiniz?"

Dişlerim iç dudağımı kesti. Lanet bir hırsıza kefil mi oluyorsun?

Gözlüklü'nün gözleri fal taşı gibi açılmıştı ve onu bir aşağı bir yukarı süzerken çarpılmış gibi görünüyordu. "Özür dilerim, Majesteleri. Bilmiyorduk-"

Alçak bir gümbürtü etrafımızda yankılandı ve küçük alanın duvarlarını salladı. Elim içgüdüsel olarak güneş hançerimin kabzasını buldu.

"Neler oluyor?" diye sordum, ama cevap Gözlük konuşamadan geldi.

Kızıl kanatlı iblislerden oluşan bir grup yukarıdan üzerimize indi. Korkutucu bir hızla hareket ediyorlardı ve her biri bir öncekinden daha büyüktü. Ve her biri gerçek bir savaşçı gibi görünüyordu. Kıvrak, kaslı yapılarından, düzen içinde uçma şekillerine kadar, onlarla oyun oynanmayacağı hemen anlaşılıyordu.

"Sakin ol Raven," dedi Diana ve elimi yanıma bıraktım. "Onlar Kral'ın Muhafızları. Bizi Malach'a götürecekler."

Üç çift el aynı anda beni kavradı ve ellerimi arkamdan çekerken, az önce büyük bir hata yapıp yapmadığımızı merak etmekten kendimi alamadım. Malach'la görüşecektik ama bu beklediğimiz samimi karşılamadan çok uzaktı.

Diana

I Sertçe yutkundum, vagon yavaşlayarak durduğunda dilimi son tükürük parçasına kadar sıktım. Gümrükten geçişimizden bu yana en az yarım gün geçmişti ve sert, çöl ortamı hiç de nazik değildi. Tahta kığım ve sırtım terden sıırıslıklam olmuştu ve her nefes alışımında yüzüm buruşuyordu.

Terimizin bitmesi uzun sürmeyecekti - gemiden indiğimizden beri bir damla bile içmemiştik.

Ahşap kapı açıldı ve Kral'ın Muhafızlarından biri ortaya çıktı. "Dışarı."

İstedini yapmak için kendimi yukarı iterken kaslarım ağrıyordu. Ayaklarımı kumlu zemine bıraktım ve bakışlarımı karşıladım, bu şartlar altında yapabileceğim en kraliçe gibi ifadeyi takındım. "Sen bize su getirmeden daha ileri gidemeyiz." Myrr'ı işaret ettim. "O yaşlı bir kadın. Bu şekilde devam etmesini bekleyemezsiniz."

Alay etti. "Suyu boşa harcamaya değip değmeyeceğine Malach karar versin, dişi kurt."

O daha kıpırdayamadan Raven üzerine atılmış, parmaklarını diğer adamın kılıç kolunun bileğine geçirmişti. "Su, şimdi."

İblis ona vurmak için hamle yaptı ama tutsaklarımızın en büyüğü onu eliyle durdurdu. "Geri çekil Balgor ve gidip bir su tulumu getir. Onları canlı getirmemizi söyledi."

Canlı mı? Bu kelime beni durdurdu. Başka bir şekilde getirilip getirilmeyeceğimize dair bir soru bile var mıydı? Bize dost demesem de, geçmişte iblislerle huzursuz bir ittifak paylaşmıştık.

sınırlarımızın bir kısmını paylaşıyordu. Ne değişmişti ki? Elbette Malach komşu bir bölgenin kraliçesini öldürmenin siyasi sonuçlarını biliyordu. Özellikle de barış için geldiği belliyken. Beni burada öldürmek halkımla kesin bir savaş anlamına gelirdi, Nicholas ve Raven idam edilirse Will ve Dominic'in ne yapacağını söylemeye bile gerek yok...

Genç iblis kaşlarını çatarak Raven'ın elinden kurtuldu. "Bu kanatsız sıçanlara harcamakansa kuma dökmek daha iyi."

"Onların kaderine *Malach* karar verecek, sen değil. Ve böyle şeyler söyleyecek kadar hayatta olmanın tek sebebi de benim müdahalem. O vampir hafife alınacak biri değil; sen silahını çekmeden seni öldürür."

Balgor, Raven'a son bir kez öfkeli bir bakış attıktan sonra emredilene yapmak üzere uzaklaştı.

"Çocuk için özür dilerim. Kralımızla görüşmenizden önce sizi sulayacağız, siz iblis olmayanların ne kadar süngerimsi olduğunu unutmuşum. Düzenli olarak su içmelisiniz yoksa kuruyup gidersiniz."

Başımı eğip teşekkür ettim. Tam olarak kırmızı halı sayılmazdı ama bu da bir şeydi. Malach'ı gördüğümüzde işler tersine dönecekti. Çoğu iblis gibi o da her zaman bir numarayı gözetirdi ve kurtadamlar ile vampirler arasında yeni kurulan ittifakın iyi tarafında olmak her zamankinden daha çok işine geliyordu.

Myrr, Nicholas'ın yardımıyla arabadan indi ve fısıldamadan önce heybetli iblise baktı: "Hazır elin değmişken bize de bir şeyler atıştırın."

Kevin arabadan en son çıktı ve çöl havasını derin derin içine çekerken dili ağzından dışarı sarktı. Çoğu iklimde iyi idare ediyordu ama asıl yetiştirilme nedeni buydu, burası onun anavatanıydı. Etrafıma bakındım, yeni çevremi ilk kez gerçekten kavırıyordum. Leş yiyen kuşlar ve şahinler uzaklarda uçuyor, ölü ya da diri tavşan ve yılanlar için kilometrelerce uzanan bozulmamış çölü gözlüyorlardı ve ufka kadar uzanan manzarayı engelleyen tek şey dağınık birkaç kum tepesiydi.

Yine de asıl harika olan, birkaç yüz metre ileride duran devasa saraydı. Her zaman tarafsız bir yerde buluşurduk ve kitaplarda resimlerini görmüş olmama rağmen, büyüklüğü beni hâlâ şaşırtıyordu. Adı The Spire olan bu yapı, yüzlerce metre yüksekliğinde, gökyüzüne uzanan devasa bir oniks parmak gibi dar bir sivri uçtu. Ve kulenin yakınlarında tek bir bitki bile yoktu, bir kaktüs bile. Etrafındaki topraklar

Varlığıyla yok olduğu söyleniyordu. Kilometrelerce uzanan küllü siyah kum, her geçen yıl birkaç düzine metre büyüyerek tekdüze bir daire şeklinde etrafını sarıyordu.

Taşınmaya hazır olduğumuzda, boğazımın arkasındaki kuru kaşıntı gitmişti. Spire, modern olanaklar ile ateşli, cehennemi görüntülerin garip bir karışımıydı.

Spire'ı taklit eden uzun ve dar kapılardan içeri girdiğimizde duvarları kaplayan resimlere baktım. Güzel oldukları kadar ürkütücüydüler de; binanın her santimetrekaresinde devriye gezen iblis askerleri izlemem gerektiğini bildiğim halde kendimi onlara bakarken buldum.

Baş Muhafız, boynuna taktığı kolyeyi mermer duvarın çıplak bir bölümüne bastırarak, "Az sonra göreceklerinizi çok az kişi gördü," dedi. Kolyeye bir göz atınca, alevler ve yanlardan uzanan kanatları olan bir kafatasının kazınmış bir görüntüsü olduğunu gördü. Güzel.

Duvar kayarak açıldı, bir asansör ortaya çıktı ve muhafızlar bizi aceleyle asansöre bindirdiler. Kral'ın yaşadığı devasa kulenin kaçınıcı katında olduğunu merak ederek yukarı doğru baktım. "Malach burada olduğumuzu biliyor mu?"

"Kısa bir süre önce haber gönderdim, sizi bekliyor."

Asansör arkamızdan çarparak kapandı ve Theo boğazını temizleyerek yanındaki duvarda asılı olan resme baktı - bir işkenceci uzuvlarını keserken bir masanın üzerine uzanmış bir çift adam. Resme baktıktan sonra beni neden bu kadar rahatsız ettiğini anladım. Gözlerimi kırptığımda işkenceciler biraz hareket etmişti. Sanki bu sahne gerçekten bir yerlerde yaşanıyordu.

"Deniz fenerini özlemeye başladım."

"Biliyorum ve çok üzgünüm," dedim.

"Ben olsam değiştirmedim. Elimde ne kaldıysa onunla yaşamak daha iyi."

Yaşlı adamın sözleri küçük bir teselli oldu.

Kat gürlemeye başladığında Kevin endişeyle yanımda kıpırdandı ve asansör yukarı çıkmak yerine aşağı inmeye başladı. Bodrum katı mı?

Ya da bir zindan.

"Nereye gidiyoruz?"

"Yedinci seviye," dedi iblis basitçe.

İleride bir ışık parladı ve asansörün uzak tarafındaki duvarın aslında bir pencere olduğunu fark ettiğimde sendeleyerek geri çekildim. Devasa odadaki tek ışık kaynağı olan ateş püskürtüleri havaya yayılıyordu. Spire'dan bir düzine kat daha geniş, tam bir kasaba ortaya çıktı.

Birkaç saniyede bir acı çığlıkları havayı yarıyor ve aşağıdaki manzaraya bakarken kolumdaki tüyler diken diken oluyordu. Daha küçük iblis orduları gruplar halinde çalışıyor, garip yosun tarlalarını sürüyor ve her taraftaki duvarları kazıyorlardı. Asansörümüz aşağıya doğru savruldu, her şeyi içine alamayacak kadar hızlı hareket ediyordu, ama hemen ardından daha küçük, ikinci bir katman açıldı, ilkinden sadece biraz daha az korkunçtu. Ve devam etti. Binalar her katmanda bir öncekinden daha güzel ve daha modern hale geldi ve işçiler yavaş yavaş ortadan kalkarak yerlerini kaygan binalara ve evlere bıraktı.

Yedinci seviyeye ulaştığımızda, cennet gibi bir kasabanın şeytani bir versiyonuna benzeyen bir yerdeydik. Kasabanın merkezinde duran devasa alev sütununun ışığında, lav fiskeyeleriyle tamamlanmış birkaç düzine konak görünüyordu. Orada burada su mu yoksa dipsiz çukurlar mı olduğuna karar veremediğim siyahlık havuzları gördüm.

Kraliçe olmak için eğitimim sırasında burası hakkında okumuş olmama rağmen, yine de kendimi tüm bunların adaletsizliği karşısında şok olmuş buldum...

"Bu kadar aşağıda kim yaşar?" Raven devasa evleri işaret ederek sordu.

"Sadece birinci kast."

Asansör gıcırdayarak durdu ve kapıdan çıkmamızı işaret ederken derin bir nefes aldı.

Bizi, polenlerini akıtıyor gibi görünen koyu mavi çiçeklerle çevrili geniş bir patikaya götürdü. Yolun sonunda yedinci kattaki tek kale vardı.

Ana kapılar ardına kadar açıktı ve her iki tarafta bir çift kanatlı iblis tarafından korunuyordu. Rehberimiz bizi aceleyle başka bir küçük kapıya götürürken bize bakmadılar.

Bir dakika sonra, durmadan önce kendi Büyük Salonum büyüklüğünde bir odaya girdik. Her birimiz için bir muhafız kalırken, geri kalanlar taht odasına girmek için ayrıldı. Her duvar tam ölçekli bir duvar resmiydi. Melekler, iblis prensler tarafından çağrılan canavarların ellerinde sürüler halinde ölüyordu ve her fırça darbesi korkunç güzelliği içinde mükemmeldi.

Mav ürperdi. "Burayı zerre kadar özlemiyorum."

Tek bir borunun gıcırtısı sessizliği yararak bizi ileriye doğru çağırdı ve öne doğru adım atarken nefesim boğazımda düğümlendi. Neyse ki Malach bizi fazla bekletmedi; tahtın arkasındaki bir çift ikiz kapı kayarak açıldı ve Kral'ın kendisini ortaya çıkardı.

Saçları beyazdı ve sanki kanla yıkanmış gibi parlak kırmızıya boyanmıştı. Güneşe maruz kaldığı için bronzlaşmış olmasını beklerdim ama sanki yıllardır yeryüzüne çıkmamış gibi solgundu.

Gözleri beyazdı ama irisin etrafında belirgin bir kırmızı çizgi vardı. Ateş ve buz.

Başımı kaldırıp ona baktığımda odanın sıcaklığına rağmen içimi bir ürperti kapladı. Simsiyah tahtının kollarını alevler yalıyordu ve bir Melek heykeli hemen arkasındaki duvara baş aşağı sabitlenmişti, parlak tacı onunkinin hemen üzerinde duruyordu.

Birkaç adım daha attıktan sonra bu değerlendirmemi değiştirmek zorunda kaldım. Heykel değil.

Bir *ceset*.

Aliyah, Meleklerin ilk kraliçesi, bir tahnit parçası gibi duvara çivilenmişti. Ürperdim, bakışlarımı onun altındaki adama sabitledim.

"Kral Malach," dedim dizlerimin üzerine çökerek.

Uzun bir süre bana baktı ve konuşurken sesi hafifçe dalgalandı. "Onu yaklaştır, Algrin."

Muhafız Yüzbaşı'nın eli omzuma düştüğünde içimde hızlı bir şaşkınlık hissi oluştu. General Algrin iblisler arasında ünlü bir savaş kahramanıydı ve kahramanlıklarıyla ilgili pek çok hikâye duymuştum. Ama bunca yolu görmek için geldiğim Kral'a daha yakından bakınca bu düşünce dikkatimi uzun süre çekmedi.

Kızı bulmak için yardımına ihtiyacım olan bir kral.

Malach'ın mavimsi teni neredeyse beyaza dönmüştü ve teni çok büyük bir takım elbise gibi sarkmıştı. Gözlerini bana kilitlediğinde dudaklarından bir gülümseme fısıltısı geçti.

"Seni buraya getiren nedir, Wolf?"

Sesindeki küçümseme yoğundu ve unvanımı kullanmaması yüzüme bir tokat gibi indi.

Raven sağımda debelenerek bana doğru ilerlemeye çalıştı ama ben elimi kaldırıncaya vazgeçti. Savaşma zamanı geçmişti. Artık sadece diplomasi işe yarayacaktı.

"Vampir ve Kurtadam ittifakının temsilcileri olarak geldik ve topraklarınızdan geçmenin yanı sıra bilgi edinmek istiyoruz."

Tahtında arkasına yaslandı ve kemikli yumruğunu yanağına bastırarak, "Neyin bilgisi?" diye mırıldandı.

"Belki daha özel bir konuşma daha iyi olur, ben-"

"*Konuş.*" Sözcük, devlet başkanı olan bir adamdan asla beklemeyeceğim bir şekilde gürleyerek, durmadan önce taht odasında bir düzine kez yankılandı. Onunla yaptığım birkaç görüşmede bile hiç kaba davranmamıştı.

Bir şeyler yanılttı. Çok yanılttı.

Tırnaklarım avucuma battı ve cevap verirken sesime Kraliçe'ye özgü bir güven katmaya çalıştım. "Buradan geçen bir kadını arıyoruz. Eğer Peçe'yi yeniden mühürlemeyi umuyorsak, o bizim ayrılmaz bir parçamız ve onu bulmamıza yardım edebileceğinize inanmak için nedenlerimiz var..."

Uzun bir süre sessiz kaldı, sandalyesinde rahatsız bir şekilde kıvranıyordu. Sonunda konuştuğunda yüzü öfkeyle aydınlanmış ve sesi değişmişti. "Masallar ve söylentiler yüzünden beni rahatsız mı edeceksin? Bana onların kellelerini getirin."

İşlerin ne kadar çabuk sarpa sardığını fark ettiğimde kurdum yüzeye fırladı ama muhafızın omzumdaki hareketsiz elini fark ettiğimde vahşi tarafımı bastırdım. Sağ tarafımdaki bir iblis bir çığlık attı ve döndüğümde Raven'ın önümde durmak için hücum ettiğini gördüm.

Kral'ın Muhafızları'nın geri kalanı vampire doğru ilerlemek üzere harekete geçti ama Algrin elini kaldırarak onları durdurdu.

"Majesteleri," diye söze başladı, arkamdan yaklaşarak. "Eğer bu gerçekten sizin isteğinizse, yapılacaktır, ancak size Kahin'in de onların arasında olduğunu hatırlatmak isterim. Bu şekilde hareket edersek *iki* krallıkla savaş riskine gireceğimizden bahsetmiyorum bile."

"*İtaatsizlik mi? Kendi generalimden mi?*" Malach ayağa kalktı, parmağını doğrudan adama doğru uzatırken öfkeden titriyordu. "Getir. Bana. Onların. Kafalarını."

"Evet, efendim."

Karşı tarafa baktım ve şansımızı hesapladım. Grubumuzdaki herkes için bir muhafız, artı her biri usta bir savaşçı olan bir düzine kadar daha. Şansımızı pek beğenmemiştim ama savaşmadan yenilmekten iyidir. Algrin kılıcını kınından çıkarırken başını acı acı sallayarak ilerledi.

Kevin ona doğru hamle yaptı, ancak kendisine atanan iblis mesafeyi kapatamadan onu yere serdi.

Bir öksürük odayı böldü ve iblisleri durma noktasına getirdi. Parmaklarını şakaklarına bastıran Malach'ın acı dolu bakışlarını görmek için arkama baktım. Sözleri ağır ve yavaştı ama sesi odaya girdiğimizden beri sahip olduğu soğuk ısırtığı kaybetmişti.

"Onları buradan çıkar, Algrin. *Acele edin!*"

Algrin başını salladı, kılıcını tekrar kınına sokarken bana doğru koştu ve beni kolumdan yakaladı. "Hemen gitmemiz gerek."

Onunla birlikte tökezledim, Raven'a takip etmesini işaret ederken tamamen şaşkındım. Malach bir öksürük krizine daha girdi ve ardından öfkeli, tiz bir çığlık attı. Odadan çıkarken ona son bir kez baktım, o sırada kapalı bir yumrukla kafasının yan tarafını yumrukladı.

"Çık dışarı, lanet olası, çık kafamdan! OOOO DIŞARI SENİ KALTAK!"

Gerçek yüzüme çarptığında durmak için kaydım, emretmeye çalıştığı orospu ben değildim.

Lilis, İblis Kral'ın kendisini ele geçirmeyi başarmıştı. Sadece serbest bırakılıyorduk çünkü bizi öldürtecek kadar uzun süre kontrolü elinde tutamıyordu. Raven'a döndüm ve onun da benimle aynı şeyi fark ettiğini gördüm.

Her ne kadar gitmeye ihtiyacımız olsa da, bir parçam Malach'ın üzerine atlayıp kalbini sökmek istiyordu. Ama o bir kukladan başka bir şey değildi. Onun elçisiydi. Yaptıklarından en az Vanatorlar kadar sorumlu değildi.

İçimdeki kan arzusunu bastırdım ve Raven ile Algrin'in beni sürüklemesine izin verdim. Yüzeye yolculuk göz açıp kapayıncaya kadar geçti ve yolculuğumuzun sonunda kalbim koşmaya başladığımızdaki kadar hızlı çarpıyordu.

Spire'in ön kapısı açıldı ve ben dışarıdaki siyah kuma doğru koşarken iblislerin yavaşlayarak durduğunu görünce şaşırdım. "Geliyor musun?"

Algrin başını salladı, yüzünde saf bir kararlılık ifadesi vardı. "Kralımızın bize şimdi her zamankinden daha çok ihtiyacı var. Eğer fikrini tekrar değiştirirse, peşinizden savaşçılarını gönderebilir. Onu durdurmak için burada olmalıyız. Halkımızı kazanamayacağımız bir savaşa sürüklemesine izin veremeyiz."

Nicholas, "Öldürülebilirsin," dedi.

"Bu almak istediğim bir risk." Bakışları bana kaydı. "Bu kadar kötü durumda olduğunu bilmiyordum. Geçen hafta limanda görevliydik, yanından uzak kaldığımız kısa süre içinde durumu daha da kötüleşti."

Kumlu zemine çıktım, birkaç dakika önce beni deşmeye hazır olmasına rağmen İblis General'e karşı garip bir sempati hissettim. "Bu sadece bir durum değil; şeytani bir güç tarafından kontrol ediliyor. Tanrıça Lilis."

Yüzü kızardı ve sonra başını salladı. "Bunun yardımı olur. Onu derinlemesine sakinleştirmenin bir yolunu bulmaya çalışacağım ve gidip Boşluk Piskoposumuzla konuşacağım. Artık onu neyin rahatsız ettiğini bildiğimize göre onu koruyabiliriz." Bir elini kaldırdı. "İyi şanslar."

Myrr, Nicholas ve diğerleri dışarıda bize katıldı ve kapının arkalarından kapanmasına izin verdi.

Uçsuz bucaksız kum denizine bakarken inledim, kuru bir esinti dudağımı yakaladı. "Batıya, gemiye doğru ilerliyoruz," diye duyurdum, doğan güneşin konumunu geçici bir pusula olarak kullanarak. Jade'in buralarda bir yerde olduğunu bilmemize rağmen, yerini tespit etmemizin bir yolu yoktu. "Hiç erzağımız yok ve yeniden toplanmak için eve doğru gitmemiz gerekiyor."

Ve böylece, mil üstüne mil yürüdük. Siyah kum yerini beyaza bıraktı ve güneş zirveye ulaştı, ancak bulunacak bir damla su yoktu. Nicholas ve Raven yavaşlamaya başladılar, güneşten korunma hançerleri sınıra kadar gerildi ve Mav ve ben sadece birkaç mil yolculuktan sonra Myrr'ı sırayla taşımak zorunda kaldık.

Myrr'ı omuzlarımda yeniden konumlandırarak yukarı doğru baktım, sadece birkaç metre ötedeki kum tepesini gözledim. Nefes almak için durdum, sonra son birkaç adımı zorlayarak attım. Zirveye ulaştığımda içimde bir umut kuru yandı ama çabucak boğuldu. Çırpınan kumdan bir şey söylemek zordu ama görünürde ne bir kasaba ne de bir su kaynağı vardı. Yere düştüm ve Myrr'ı elimden geldiğince nazikçe yanıma bıraktım.

Arabalarla ne kadar içerilere gitmiştik? Sabit bir tempoyla sekiz ya da dokuz saatte. Yürüyerek bir gün ya da daha fazla sürebilirdi.

Diğerlerine baktım, utanç dalgalar halinde üzerime çöküyordu. İsteyerek ya da istemeyerek, onları bu hale ben getirmiştım. Zavallı, yaşlı Theo'yu bile. Hepimiz burada öldüğümüzde onların kanı ellerime bulaşacaktı. Kevin elimi yaladı, meraklı görünüyordu. Çölün etkilerini yeni yeni hissetmeye başladığı için dilinde hâlâ nemin son kalıntıları vardı.

"Yalnız gidersen başarabilirsin, bırak Kevin seni taşıсын," diye homurdandı Raven yanıma yerleşirken. Kapüşonunu daha da yukarı çekerek başını güneşten uzaklaştırdı. "Bizi yalnız bırak."

Son enerjimi de ona tokat atmak için harcamak üzereydim ki dönüp yüzünü gördüm. Yanaklarında ve dudaklarında kabarcıklar oluşmaya başlamıştı ve derisi kırmızı ve çiğdi. Elimdeki her şeyle kurduma uzandım.

Eğer yer değiştirebilirimse, belki önden koşup biraz su bulabilirim.

Kurdum oradaydı ama ulaşamayacağım bir yerdeydi. Eğer böyle bir şeyi başarmak istiyorsam çok daha fazla güce ihtiyacım olacaktı. Kuzgun Mav'a baktı, dişleri hafifçe dışarı çıktı, sonra keskin bir şekilde nefes verdi ve uzaklara baktı.

Daha ne kadar gidebilirdik ki? Çok şiddetli bir rüzgâr eserken gözlerimi korumak için bir kolumu kaldırdım. "Kum fırtınası mı?"

"*Elli metre sonra kurtuluşunu bulacaksın.*"

"Bunu duydun mu?" Myrr'ı omzumun üzerinden atarken dişlerimi sıkarak beceriksizce ayağa kalktım.

Mav topallayarak yanıma geldi. "Neyi duydun?"

Muhtemelen gelecek olanların sadece ilk halüsinasyonuydu. Ama yanıldığıma dair en ufak bir ihtimal bile varsa, yoluma devam etmeliydim. Xefia'nın gülümseyen yüzü zihnimde belirdi ve kendimi ilerlemeye zorladım. Lilis'e yaptıklarının *bedelini ödetecektim*. Ve burada ölürsem bunu yapamazdım. Raven ve Nicholas sallandılar ve hemen arkamızda yarı yürüyerek yarı kayarak kum tepesinden aşağıya doğru sendelediler. Theo henüz ayağa kalkmamıştı.

"Bir kez daha dene," diye . "Theo, ."

Yanaklarını sıkarak homurdandı. Kendini ayağa kaldırırken bir inilti çıkardı, sonra şiddetle yalpaladı ve neredeyse yüzüstü kum tepesinden aşağı uçacaktı. Sonra kendini yakaladı ve doğruldu. "Bir kez daha deneyeceğim. Bir deneme daha yapabilirim."

Her adımım acı veriyordu ve vücudumdaki her kas bu gereksiz mücadelede yer almaktansa yere uzanıp ölümün beni almasına izin vermem için haykırıyordu. Babam Lycan asla pes etmezdi. Ve böyle bir zamanda pes ettiğimi görmek ona çok acı verirdi. Kaydım, neredeyse düşüyordum ve kum tepesinden aşağıya doğru son bir düzine metre kaydım.

Rüzgâr burada daha da hızlı esiyor, gerçek bir kum fırtınasına dönüşüyordu. Elli metre daha ne kadar olabilirdi? Nefes nefese kalmıştım, daha kaç adım atmam gerektiğinden emin değildim. On mu? On beş mi?

Bir adım daha attım, atmazsam hareket etmeyi tamamen bırakacağımdan endişelendim ve neredeyse yüzüstü turuncu bir kumaş parçasına çarpıyordum. Şaşkınlıkla geri çekildim, sonra birkaç adım kenara çekildim.

Sadece turuncu bir bez

değil. Bir çadır.

Kumların arasına karışmıştı, rüzgârda görülmesi imkânsızdı. Ve arkasına gizlenmiş, bir grup çalı ve küçük ağaçla çevrili bir su havuzu vardı. Bir kakhaha attım ve beze uzandım. Bu acımasız bir halüsinasyondur.

Elim ona değdiğinde kalbim küt küt atmaya başladı ve son birkaç adımda sendeleyerek ilerledim, gözlerim su havuzuna sabitlenmişti.

Uzun, beyaz saçlı ve çarpıcı, altın rengi gözleri olan uzun boylu bir adam çadırdan çıkıp tam görüş alanıma girdi.

"Hoş geldiniz, Kurt Kraliçe."

Sonra her şey karardı.

OceanofPDF.com

Kuzgun

A Sessiz karanlığı bir sıçrama b6ldü ve gözlerim fal taşı gibi açıldı. Bunaltıcı güneşin olması gereken yerde büyük, kumaş bir gölgelik üzerimde asılı duruyordu ve sırtım bir şezlongun minderine dayanmıştı Salon.

Bir şekilde hâlâ hayattaydım. Ya da belki de ölmüşüm ve bu ölümün diğeri tarafıydı? Sonu cennette biten biri olacağımdan emin değildim....

Döndüm, yanımdaki büyük sürahiyi gördüm, kenarlarından aşağı kayan su damlacıkları beni büyölüyordu. Yoğunlaşma bardağa da yapışmış, narenciye ve buz eşit oranlarda içinde yüzölüyordu.

Bu gerçek miydi? Çölün bir halüsinasyonu mu?

Derin bir nefes aldım ve buz gibi suyun kokusu beni çağırdı, bir siren şarkısı gibi.

Bardağı aldım ve dudaklarıma götürerek sıvıyı yudumladım. Limonata ya da meyve suyu olacak kadar tatlı değildi, su olamayacak kadar tatlıydı, şimdiye kadar içtiğim her şeyden daha ferahlatıcıydı.

Belki de dürüst olmak gerekirse, içimdeki yanan susuzluğu gidermekten başka hiçbir şeye odaklanamayan ruh halim buydu.

Sıvı kan değildi ama çok yakındı. Tadı ve kıvamı kana çok yakındı ama pıhtılaşmadan soğuktu.

Bir çeşit sihir olduğu kesindi ama o anda umurumda değildi, ne kadar sihir içerdiğine bakmaksızın içebilirdim.

Vücudum içkiyi emerken, anılarıml bir ton kum gibi üzerime çarparak geri geldi.

Bir çölde yürüyorduk. Ben ve-

İçimi bir panik dalgası kapladı ve ayağa fırladım, sürahiyi ve bardağı dökülmelerini umursamadan yere bıraktım. "Diana?!"

"Raven. Hepimiz buradayız." Önce onun sesi bana ulaştı, içkinin boğazımı yatıştırdığı gibi beni de yatıştırdı.

Oturduğu minderden kalkıp arkasını döndüğünde uzun, siyah saçları göründü ve bana endişeli bir gülümseme gösterdi. O yaklaştıkça içimi bir rahatlama kapladı ve salona geri yaslandım.

"Tekrar hoş geldin dostum," dedi Myrr, Theo'nun uzattığı elden bir üzüm almak için ağzını açarak.

"Öldük mü biz?"

"Henüz değil." Myrr üzümünü ağzı açık çiğnerken kıkırdadı.

Yüksek sesli bir havlama havayı deldi ve Nicholas'ın havada gülle atarak kristal mavisini bir su havuzuna indiğini görmek için Myrr, Diana ve Theo'nun yanından geçip baktım, Kevin hemen arkasından takip ediyordu.

Beni uyandıran ses buydu. Duyarak bayıldığım çölün uğultulu rüzgârlarından çok farklıydı. Kulaklarıma dolan kumun ve tenimi kavuran, fırına konmuşum gibi çatırdatan sıcaklığın sesiydi.

Maverick havuzun içinde ilerledi, kenara yaklaşırken camını sıçrayan sudan korudu.

Çöl cehenneminden sonra, eğer böyle şeylere inansaydım, cennette *olduğumuzu* düşünebilirdim. Nasıl hayatta kalmıştık? Neler olmuştu?

Diana yanıma gelip şezlongumun yanına çömeldi ve beni aşağı yukarı süzerken gözleri büyüdü. "Yanıkların nasıl?"

"Daha önce hissettiklerime kıyasla oldukça iyiler." Ellerime daha yakından baktığımda derimin tamamen normal olduğunu gördüm, görünürde ne bir kabarcık ne de kırmızı bir yama vardı. Canlı canlı pişirilmeye ne kadar yaklaştığımı hatırlatacak hassas bir nokta bile kalmamıştı. Farkına vardım ve bakışlarımı Diana'ya sabitledim, gözlerim kusursuz boynuna kaydı.

"Bana içki mi içirdin?" Bu düşünceyle sikime kan hücum etti. Yanağımı ve dilimi emdim, kalan tadı çıkarmaya çalışırken, olay olduğunda uyuduğum için kendime lanet ettim.

Eli kolçağın etrafında kıvrıldı. "Hayır. Birkaç saat önce uyandım. Myrr o suyun bir kısmını sana bulaştırmış. Yanıklar geçmedi.

ama nefes alış verişin normale döndü. Uyandığımda iyi olacağını söyleyebilirdim. Benim için de öyle."

"Sihirli su, ha?" Sürahiye aldım ve üstünden derin bir nefes çektim.

Limonlardan başka hiçbir şeyin kokusu yok. Ama tadı başka bir şey olduğunu söylüyordu.

Fısıldamak için yaklaşımadan önce etrafına bakındı, "Burada bir adam var, altın gözleri var. Onunla tanışmak isteyeceksin."

Endişeli mi, korkmuş mu yoksa heyecanlı mı olduğunu anlayamadım.

Belki de üçü birden. "Bundan emin misin?"

"Evet, hepimizin tanışması gerektiğine eminim." Sıcak ses neredeyse melodikti ve başımı çevirdiğimde gülümseyen bir erkeğin bize doğru yürüdüğünü gördüm, ellerini barış işareti için kaldırmıştı. Uzun boylu, bir nefeste fae, bir sonraki nefeste iblis, bir sonraki nefeste vampir, sonra kurtadam, sonra melek, hatta insan olduğunu düşündüren özelliklere sahipti. Sanki her adımda yüzü biraz daha şekil değiştiriyor, o kadar hafifçe yer değiştiriyordu ki yakından izlemeseydim değişiklikleri fark etmeyebilirdim.

Kuşkusuz, o hiçbirimiz gibi değildi. Ondan yayılan rahatlama ve memnuniyet enerjisi beni anında kuşkulandırdı.

"Sen iblis , peki nesen?"

Gülümsemesi çok kolay, çok nazikti. "Benim adım Nefir ve sizi temin ederim ki benimle güvendesiniz."

Doğal temkinliliğine rağmen, bir bakıma bunu kanıtlamıştı -şimdiye kadar. Saatlerdir bilincimiz yerinde değildi ve onun merhametine kalmıştık ama işte hepimiz buradaydık. Hayatta ve bizi çölde bulduğu zamankinden daha iyiydik. Kevin ona doğru koştu, büyülenmiş gibi bakarken kuyruğunu sallıyordu. Adam onu okşadı ama gözleri Nicholas'ın üzerinde sabitlenmişti, o da yanına gidip gömleksiz göğsüne bir havlu sildi.

Diana dikkatini garip, altın gözlü adama çevirdi. "Hepimiz yaptıklarınızı takdir ediyor olsak da, en azından bize neden yardım ettiğinizi söyleyebilir misiniz?"

Nefir sanki ilk kez düşünüyormuş gibi başını düşünceli bir şekilde eğdi. "Emin değilim, sanırım sizi ilginç buluyorum... sıradışı. Görünüşte uzun ömürlü olmanıza rağmen hepiniz ölümlüsünüz, yine de bir tanrıçaya karşı mücadele ederek hayatlarınızı riske atıyorsunuz. Açıkçası bunu büyüleyici buluyorum."

Diana kaşlarını çattı ve yavaşça ayağa kalktı. "Sen bunları nereden biliyorsun? Lilis hakkında ne biliyorsun?"

aralarına girebilmek için vücudumu açarak onun yanında durdum.

Benden Diana'ya baktı ve tekrar geri döndü. "Lilis benim kız kardeşim."

Kelimeler boşluktaki tüm havayı emdi. Lanet olsun. Sonuçları... muazzamdı.

Ona baktım, Diana'yı geri çekmek için hamle yaparken kaslarım gerildi ama o başını sallayarak ekledi, "Açık olmak gerekirse ben onun tarafında değilim. O aslında oldukça deli."

"Yani sen bir tanrısın, öyle mi?" Diana sordu.

"Bu bizim bilindiğimiz bir isim." İleriye doğru yürürken adımlarında biraz dans vardı, memnun bir iç çekişle kendini en yakın mindere oturttu. "Bakın, kız kardeşimi yenebileceğinize dair size umut vermenin bir nezaket olup olmadığından emin değilim, ancak seçtiğiniz yol buysa, size elimden gelen yardımı yapacak kadar ilgimi çekti. Bir madeni paranın üzerindeki küçük dileğin kesinlikle yeterince ilginçti..."

"Bir ses bize buraya gelmemizi söyledi. Daha önce duyduğumuz bir ses," dedi Diana. "Elhimna'yı tanıyor musun? Sanırım oydu."

Nefir başını eğdi. "Onu tanıyorum. Ama bu sefer o değil, bendim."

Burada olmamızın sebebi o muydu? Çöle gelmemizin sebebi?

Kahretsin, ya bunların hepsi onun için bir oyunsa ve Yeşim burada değilse?

Diana onun karşısına oturmak için hareket etti ve gözlerini sürekli ondan ayırmadı. "Başka seçeneğimiz yok. Onu yenmek zorundayız. Tüm diyarlar risk altında."

Nefir kaşlarını çatarak başını eğdi. "Neden tüm bunlar yerine günlerinizi boş zamanlarınızda geçirmek için uzak bir yer bulmuyorsunuz? Yersiniz, içersiniz" - gözleri yine Nicholas'a kaydı- "günlerinizi sevişerek geçirirsiniz."

Nicholas kızardı ve havlusunu omuzlarına sardı.

"Peçe yırtıldı," diye araya girdim ve parmaklarımı şıklatarak *sözde* tanrının gözlerini tekrar bana çevirdim. "Bu, Alfa Toprakları'ndakilerden insanlar alemindekilere kadar herkes için kötü haber."

Bilgece başını salladı. "Ah, Peçe... O durumu unutmuştum.

Düşeli birkaç ay oldu, değil mi?"

Kızgınlık bilincimin kenarlarına battı, onu çevreleyen sakin aura tarafından sağır edildi. "On beş yıl öncesini dene."

"Hmmm." Bunun üzerine alnı çatıldı ama sonra omuz silkti. "Zaman bir kurgudur. Ama sanırım Peçe'nin inmiş olması işleri biraz

Herkes için hayatta kalmak zor. Yine de bu zamanı neden kendiniz ve aileniz için rahatlayabileceğiniz güvenli bir yer bulmaya çalışarak geçirmediğinizi merak ediyorum."

Diana öfkeyle elini şakağına götürdü. "Ve sadece ölümümüzü mü bekleyelim? Herkesin acı çekmesine ve ölmesine izin mi verelim? Hayır. Kız kardeşin çok ileri gitti. Yapacağım son şey olsa bile onu alaşağı edeceğim."

Tanrı öne doğru eğildi ve ışıltılı altın gözlerini onunkilere kilitleyerek sırttı. "Sizde beni en çok cezbeden şey tam da bu ruh. Ateş. Umutsuz ihtimallere karşı kararlılık. Bu yıllardır yaşadığım en eğlenceli şey!"

Kendimi Diana ile onun arasına yerleştirdim, yakındaki bir sandalyeye oturdum, umursamaz tavrı beni rahatsız ediyordu. "Onunla doğrudan boy ölçüşebilecek kadar güçlü müsün?"

Kıkırdadı ve kemerine bağlı mataradan bir yudum aldı. "Oh, onu bilemem. Ben gerçekten *savaşan* bir tanrı değilim. Ben daha çok 'rahatla ve dünyanın gelişmesini izle' türünden bir tanrıyım. Ama tahmin etmem gerekirse, onun ikimizden daha güçlü olduğunu varsayabilirim. Gücünü kullanmak ve şiddet uygulamak konusunda çok daha fazla pratiği var. Ve ben bunun için yeterli cesarete sahip değilim."

Kaşlarımı çattım ama ben yorum yapamadan Diana konuştu. "Onun ve planı hakkında ne biliyorsun? Amacı ne, sadece hepimizi yok etmek mi?"

Nefir bir an sessiz kaldı, şişesini çevirirken gözleri dalgındı. "Bir zamanlar oldukça normal olduğunu biliyorum. Hâlâ inatçı ve cesur ama şu an içinde taşıdığı nefretten eser yok. Nedenini bilmiyorum - belki de ailemizle bir anlaşmazlıktı... zor olabiliyorlar - ama bir noktada işler değişti. Uzun bir süre ortadan kayboldu ve geri döndüğünde akli dengesi bozulmuştu. Onunla konuşulmuyordu, aile yemekleri berbattı..." Matarasından uzun bir yudum daha aldı. "Muhtemelen ona ulaşmalıydım ama bu yakışıklı sanatçıya ve karısına deliler gibi aşık olmuştum ve gönül işleri her şeyden önce gelmeliydi, biliyorsun. Bu ilişki sona erdiğinde Lilis yine kendini gizledi ve yeni bir başlangıç yapmak için bir plan yaptı. Yeni 'dinine' telkin edebilecekleri dışında dünyamızdaki her şey ve herkes baş belasıydı. Sıkıldığında her şeyin sona ereceğini umuyordum. Görünüşe göre uzakta geçirdiğim yıllar içinde daha da kana susamış hale geldi."

İlgisizliği karşısında duyduğum tiksintiyi gizlemeye çalıştım. Elbette, yanımızda bir tanrı olması oyun alanını biraz eşitlerdi, ama yeni müttefikimizin

davranırken, durumun hiç de öyle olduğundan emin değildim. "Gerçekten yenilmez mi yoksa yararlanabileceğimiz bir zayıflığı mı var?"

"Oldukça güçlü ama eminim senin de gördüğün gibi bazı sınırları *var*." Elini döndürdü ve Malach'ın ayaklarının dibinde kumdan yapılmış bir görüntüsü belirdi. "Onun gibi iradeli ve bağımsız bir iblis kralı ile böyle bir şey yapmak için çok fazla güç gerekir. Doğrudan bir şansınızı beğenmiyorum ama Elhimna'nın sizinle daha önce konuştuğunu söylüyorsanız... o bizim babamız. Eğer bu doğruysa, o zaman en iyi şansınız Sienna gibi daha fazla insan toplamak olacaktır."

Diana kolunu tutmak için elini ileri uzattı ve yanlışlıkla şişeyi elinden düşürdü. "Sienna'yı nereden tanıyorsun?"

Bileğini döndürdü ve avucunda başka bir şişe belirdi. "Gücünün kilidini açtığında onu hissettim. Kız kardeşiminkiyle kıyaslanamaz ama kaderin ipleri o anda çok az da olsa yeniden örüldü. Peçe parçalandığında ipleri dağıldı ve senin Sienna'n onlardan birini taşıyor."

Diana'ya baktım ve onun da anladığını gördüm. Aradığımız mücevher. Peçe'nin bir parçası olabilir mi?

Diana başını salladı, sonra öne doğru eğildi. "Sanırım yapmak istediğimiz şey tam olarak bu. Bulmamız gereken bir kız var. Bunu biliyorsun... bizi buraya sen gönderdin."

Nefir sanki tüm bu konuşma ona fazla gelmiş gibi esnedi. "Bu gecelik karnınızı doyurun ve için. Dinlenmek için bir şans daha bulman biraz zaman alabilir. Yarın sizi aradığınız şeye götüreceğim ve oradan yolunuza devam edeceksiniz. Herhangi bir yerde çok uzun süre kalmamanız en iyisi. Lilis'in her yerde gözleri vardır, ancak gün geçtikçe güçleri azalır. Gündüz saatlerinde daha aktif olma eğilimindedir ve... geceleri kendini yeniden canlandırır." Yanıt beklemeden ayağa kalktı ve bir dalga ve parıltıyla görüş alanımızdan kayboldu.

Maverick dişlerini gevrek bir elmaya batırarak yaklaştı. "Bu çok çılgıncaydı."

Ve bir kez olsun, korkak biri olsa bile onunla aynı fikirdeydim.

Diana derin bir nefes alarak yakındaki bir meyve tabağına uzandı. "Ne kadar tuhaf olsa da onun yardımına sahip olduğumuz için şanslıyız. Bu zamanı olabildiğince dinlenmek için kullanalım ki yarın elimizden gelenin en iyisini yapıp onu tamamen yanımıza çekebilelim. Böyle bir şansın bir daha ne zaman elimize geçeceğini kim bilebilir?"

Başımı salladım, dinlenemeyeceğimi çok iyi biliyordum. Şimdiye kadar bize iyi davranmıştı ama korkak olduğu kadar öngörülemezdi de ve bu kötü bir kombinasyondur.

Bana kalırsa bu 'tanrı' ya da 'tanrıçaların' hiçbirine güvenilemezdi.

OceanofPDF.com

Diana

T Vaha, kalbimin dağınık kenarlarını yatıştırdı ve bunun sadece su, yiyecek ve güvenlik olduğunu düşünmedim. Bunlar beni ve diğerlerini yeniden şarj etmek için yeterli olabilirdi ama bundan daha fazlası vardı. Bu yerde büyüünün vücut bulmuş hali gibi bir şey vardı ve ben sadece... olma arzusuna karşı koyamıyordum. Sadece kendim olarak var olmak ve başka bir şey olmamak. Bir Kraliçe. Bir savaşçı değil, sadece ben. Diana.

İşte bu yüzden kendimi ipekten yapılmış bir çadırda uyanık bir şekilde yatarken buldum, malzemenin birleştiği yerden gökyüzüne bakıyordum. Küçük bir boşluk vardı ama yıldızlar göz kırparak ve dans ederek görüş alanıma girip çıkıyordu.

Myrr sağımdaki çadırda mışıl mışıl uyuyordu, uykusunda horlaması ve homurdanması belki de neden uyuyamadığımın küçük bir parçasıydı. Maverick benim çadırımın arkasındaki çadırı seçmişti, yumuşak ve düzgün nefes alıyordu. Nicholas ve Theo solumdaydı.

Raven... Raven dinlenmiyordu. Vahada bir yerdeydi ve hepimizi koruyordu. Ona yapmamasını söylememe rağmen.

Hepimiz arasında Nefir'e hâlâ birazcık bile güvenmeyen tek kişi oydu. Yana doğru yuvarlandım, altımdaki pelüş yatak kalçalarımı ve omuzlarımı bir sevgilinin kucaklaması gibi yastıklıyordu.

Raven'ın kollarının beni sardığı bir an beni kıvrandırdı. "Bunu düşünme." Kelimeleri ağzımdan çıkardım.

Bundan sonra olacıklara odaklanmam gerekiyordu. Jade'i bulmaya. Peçe'nin parçalarının koparılıp yerleştirildiğini anlamak mı? Yerleştirilmiş mi? İnsanların içine mi?

Zihnim Nicholas'ın elini Maverick'in üzerine koyduğu ve Mav'ın anılarının gözümüzün önünde parladığı ana döndü. Stonehenge'deki patlamanın tüm o küçük kızlara nasıl bir şok dalgası gönderdiğini...

İçimi bir ürperti kapladı ve dimdik oturdum. İşte buydu. Nefir zihnimi doğru yöne itmişti.

"Seni sinsi piç."

Etrafımdaki havada, kaprisli tanrının kahkahasını duyduğumu sandım. Bunu çözdüğüme sevinmiş miydi? Bu onun aradığı eğlencenin bir parçası mıydı?

Herkes uyuyordu ama bunu yüksek sesle söylemeliydim... vahyimi biriyle paylaşmalıyım.

Ayağa kalktım ve bir anda ipek çadır kapağını ittim.

Havayı koklayarak derin bir nefes aldım. Raven kısa bir süre önce oradan geçmişti; volta attığını duymuştum. Ama uzaklaşmış ve geri dönmemişti.

Burnumu ve yakan vampirin kokusunu takip ederek onu vahanın içinden geçip Kristal havuz.

Ayın üç çeyreğinin ışığıyla hatları belirginleşmiş bir şekilde duruyordu. Raven geniş omuzları ve zayıf, kaslı gövdesiyle heybetli bir figür çiziyordu ama beni korkutmuyordu. O kasları ellerimin altında hissetmiş, uzuvlarının yara izlerini ve çizgilerini izlemiştim. Fırsat verildiğinde ne kadar nazik olabileceğini biliyordum. Keskin bir nefes aldım ve libidomu sabitlemeye çalıştım. Buraya konuşmaya gelmiştim, sevişmeye değil.

Arkasını bile dönmedi. "Uyuyor olmalıydın, Frostbite."

"Tencere yuvarlanmış kapağını bulmuş." Yanında durup suyun ötesine bakmaya başladım. Bu, ay ışığında o turkuaz gözlere bakmaktan daha iyiydi.

"Ben... Sanırım ne aradığınızı buldum."

Bana döndüğünü görmekten çok hissettim ve tüylerim diken diken oldu.

"Anlat bana."

"Maverick'in anılarında gördüğümüz görüntü, Stonehenge'in patlaması? Her yerde küçük kızlar vardı. Sienna oradaydı, saçları sarıydı, kızıl değildi ama... oradaydı. Ve bu güce ve bu güçle Lilis'e olan bağlantısına sahipti." Düşüncelerim dudaklarımdan dökülürken kelimelerim hızlandı, "Ve şimdi başka bir kızın peşindeyiz, Jade, ölmeden önce kız kardeşinden Peçe'nin bir parçasını alan. Aynı kız kardeş, Maverick ve Sienna ile birlikte Stonehenge'i ve Peçe'nin parçalanışını görürken oradaydı."

O zaman ona bakmak için döndüm, heyecanım arzumun üzerine çıkmıştı. Hiç soru sormadı, sabırla her şeyi anlatmamı bekledi.

"İkisi de Peçe'nin kendisinden bir parça taşıyor. Sienna'nın sahip olduğu güç buradan geliyor. Bu yüzden hepsini bulmalı ve bir şekilde... Bilmiyorum, onları Peçe'yi iyileştirmek için mi kullanmalıyız? Tekrar bir araya getirmek için?" Çaresizce omuz silktim. "Gerisini bilmiyorum, ben sadece..."

Raven'ın gözleri titredi ve gözlerini kapattı. Şu anda benim saçmalayan bir aptal olduğumu mu düşünüyordu? Tartışacak ya da bana şunu söylemeye çalışacak mıydı-

"Tanrılar yukarıda, Diana. Sanırım çözdün." Gözlerini açtı ve bana baktı. "Peki o zaman neden Jade'in kız kardeşi değil de Sienna hayatta kaldı? Onlarda farklı olan ne?"

Kaşlarımı çattım ve başımı salladım. "Bilmiyorum."

Raven elini saçlarının arasında gezdirdi. "Nicholas'ın o aptalın anılarını tekrar açmasını sağlayabiliriz, bakalım onu yavaşlatabilecek miyiz ve bazı ipuçları elde edebilecek miyiz?"

"Ona aptal deme," dedim gönülsüzce. "O bizi kurtardı." "Ve yine de seni terk etti. Sadece bir aptal seni bırakıp gider."

Kalbim sıkıştı, sanki elini uzatmış ve sözleriyle kalbimi yakalamıştı. "Ve sen beni terk etmeyecek misin?" Sesimdeki meydan okumanın tamamen farkında olarak sordum.

Çünkü gerçekten... herkes bir noktada ayrıldı. Hayat , değil mi?

Elini yanağıma götürdü ve başparmağını elmacık kemiğimin üzerinde gezdirdi. "Asla."

Ona gülmek istedim. "Bunu bilemezsin."

Gülümsemesi üzgün müydü? Neden hüzünlüydü? "Aldığım her nefeste bunu biliyorum Diana, bunu biliyorum. Seni asla terk etmeyeceğim. Beni uzaklaştırabilirsin, bin yıl boyunca benden nefret ettiğini söyleyebilirsin ve bu gerçeği değiştirmez. Seni asla terk etmeyeceğim."

Ona doğru döndüm, göğsüne yaslanırken bedenimin beni yönlendirmesine izin verdim, yüzümü ona doğru bastırdım, sözleri derimin altına işledi ve kalp bölgemde bir yere yerleşti. "Sana inanmak istemiyorum. Olmanı istiyorum..."

"Yalancı mı?" Elleri belime doğru uzandı ve beni kendine çekti. "Sana yalan söylememi ve sana karşı daha önce hiç hissetmediğim bir şey hissetmediğimi söylememi mi istiyorsun? Aramızdaki bu şeyin her şeyi tüketmediğini mi?"

İnledim, gözlerim onun sözleri karşısında diken diken oldu. Burası beni zayıflatıyordu, güvenlik yanılsaması dünyayı kurtarmakla ilgisi olmayan şeyleri düşünmeme izin veriyordu.

Ona kesmesini söylemeliyim. Güzel sözlerin akışını sonlandırmak için. "Dur." Tek başarabildiğim buydu ve o bile boğuktu.

"Eğer istersen sana yalan söylerim, Frostbite." Kollarını bana sımsıkı doladı, beni kendisine o kadar sıkı bastırdı ki sanki ona iplerle bağlıymışım gibi hissettim. "Sana hiçbir şey hissetmediğimi, her nefesimin senin adını fısıldamadığını, her kalp atışımın sadece seninki de attığı için devam etmediğini söyleyeceğim. Sana istediğin tüm yalanları söyleyebilirim."

İçimden bir ürperti geçti, gözyaşlarım yanaklarımdan süzülüp gömleğine karıştı. Çünkü sözlerindeki samimiyetten, hissettiklerinden kaçamaz ya da onları inkâr edemezdim. Ama yine de deneyecektim. Denemek zorundaydım, yoksa kendimi kaybedecektim.

"Raven, bu gerçek değil. Olanların hiçbirisi şehvetten öte bir şey değil."

"Tabii ki hayır." Dudaklarını başımın tepesine bastırdı. "Ama eğer bu gece birbirimize yalan söyleyeceksek, o zaman bana bir tane söyle, Frostbite. Bana yalan söyle, sadece bu gece için."

Elimi gömleğinin arkasına soktum, umutsuzca onunla bağlantı kurmaya, gerçekten burada olduğunu ve bunun başka bir halüsinasyon olmadığını bilmeye ihtiyacım vardı. Çekip gitmeliydim, pek çok şey yapmalıyım. Ama bunun yerine ona yalan söyledim.

Sözlerim titrek ve kısık. "Ben... seninle bir gelecek istemiyorum, Raven. Bunun daha fazlası olabileceği bir zamanın hayalini kurmuyorum. Her sabah senin yanında uyanmanın nasıl bir şey olduğunu bilmek istemiyorum... seninle bir hayat yaşamak."

Kolları gerildi ve bir iç çekiş onu ürpertti. "Ben de öyle düşünmüştüm."

Dudakları dudaklarımı buldu, dili nazik ve ısrarcı bir şekilde dudaklarımda gezinirken içimden bir inilti yükseldi. Sanki bu son öpüşmemiz olacakmış gibi beni öpüyordu, bu da omuzlarını kavramama neden oldu. Kendimi onun kollarında bulduğum son anın bu olmasını istemiyordum.

Bunun asla olamayacağını bilsem de. Kurtadam Kraliçe ve bir vampir ne cennette ne de cehennemde eşleşebilirdi. Evangeline ve Lycan bunu anlamıştı. Bu yüzden onca yılı ayrı geçirmişlerdi. Ve sonunda aşklarına teslim olduklarında?

Acı.

Ağzımı onunkinden ayırdım. "Yapamam." Ağzımı çekerken kelimelerim hıçkırıklara boğuldu. "Yapamam, Raven. Kalbimden geriye kalanları senin yüzünden paramparça edemem. Bütün olmak için bana güvenen çok fazla insan var..."

Oh, gerçek, tanrılar kahretsin... yakalayamadan ağzımdan döküldü. Lanet olsun bu yere, içimi açan ve beni Raven'ın gerçek ve yalan oyunu arasında dolaştıran bu sükûnete.

Ama Raven, o diğerlerine benzemiyordu. Yüzümü avuçladı. "Bu gece için, nasıl olmasını istiyorsan öyle ol, Diana. Hiçbirimizin yarını ya da bu yolculuğun sonunu göreğemiz garanti değil. Pişmanlık ölmek istediğim bir şey değil."

Gözlerimi kırıştıtararak ona baktım, karar vermemi beklerken turkuaz gözleri ciddiydi. Zorlama yoktu. Baskı yoktu.

"Ne istiyorsun, Diana?" Adımı dudaklarında duymak... Tek gereken buydu. Bir tanrıça için ayrılmış bir hürmetle söyledi. Sanki... sanki ben onun tüm dünyasıymışım gibi.

"Sen. Seni istiyorum, Raven. Bu gece için, hepsi bu."

Ellerini kollarımdan aşağı kaydırarak parmaklarını benimkilere doladı. Önce bir elini, sonra diğerini kaldırdı, sırtlarından öptü, sonra tek kelime etmeden beni suya doğru çekti. "Benimle yüz."

Onunla yüz.

Suyu sevmezdim. Ama geçmişte yaşadığım korkular artık yoktu, çünkü onunla birlikteydim.

Ellerimi başımın üzerine kaldırdım ve beni sessizce kılıf elbiseden sıyırdı, gözümü bile kırpmadım ve kıyafetlerini çıkarıp beni suya götürdü.

Havuzun serinliği bacaklarımdan yukarı süzüldü, tenimi çakıllı hale getirdi, uzuvlarımı okşadı, vücudumda süründü.

Duraklayıp bana döndüğünde Raven beline kadar batmıştı, gözleri üzerimde geziniyordu, bir eli hâlâ beni tutuyordu. "Bir dakika bekle." Parmaklarını benimkilerden çözerek döndü ve suyun içine dalarak yüzeyin altında kayboldu.

Birkaç adım attım, belirsizlik içimde sarsılıyordu.

Vücudundan sular süzülüyordu, siyah saçları dağınıktı ve gülümsemesi hem çocuksu hem de tırmık gibiydi. Onu karşılamak için dışarı çıktım. "Hava mı atıyorsun?"

"Kontrolün bende olup olmadığını tartışıyordum. Sakinleşmeye ihtiyacım vardı."

Göğsümden bir kahkaha yükseldi. "Soğuk bir banyo mu?"

Sırıltısı genişledi. "Bana yaptıklarına engel olamıyorum. Bir günde beni kaç kez sertleştirdiğini bir bilsen... sadece seni düşünmek, her dokunuşunu, her öpüşünü tekrarlamak..."

Elini köprücük kemiğimden göğsüme doğru uzattı ve meme ucumu çekiştirdi. Ona bir adım daha yaklaşabilirdim ama zevk ve acı arasındaki çizgi bıçak sırtı inceliğindeydi ve bu beni acıtıyordu.

Ona ulaşamadım, çok uzaktaydı.

Gözleri benimkilerin üzerindeydi, meme ucumu yuvarlayıp çekiştirirken gözlerinde şeytan vardı, sonra diğerine uzandı ve beni ona doğru itti. Bir tavuk oyunu, değil mi? Kalbim hafifledi, oyun beni bir şekilde kızarttı... oynamayalı ne kadar olmuştu?

İnledim ve kapüşonlu gözlerle onu izlerken bir elimin bacaklarımın arasından aşağı kaymasına izin verdim. "Sanırım önce sen kırılacaksın."

Gülüşü yumuşaktı. "Bu hoşuma giden bir oyun. Ne kadar yetenekli olursa olsun, elin yerine ağzımın bacaklarının arasında olmasını tercih etmeyeceğine emin misin?"

Sözleri içime bir sıcaklık fışkırtmasına neden oldu. Parmaklarımı suyun altına kaydurdum ve ağrıyan klitorisimi buldum. "Ne için oynuyoruz?"

Sırıltısı genişlerken dişleri parladı. "Ah, bu çok zor. Zor." Çenesini eğerek sikini gösterdi.

Meme uçlarımı biraz daha sertçe çekiştirdi ve ben de iki parmağımı klitorisime bastırdım, yavaşça tembel bir daire çizerek *onun* ağzı olduğunu hayal ettim. *Onun* eli. Başımı arkaya doğru eğdim ve nefesimin nabız atışlarıyla birlikte küçük nefesler halinde gelmesine izin verdim.

"Siktir, sen kazandın. İstedğin her şeye sahip olabilirsin."

Bir anda üzerimdeydi, ağzı benimkinin üzerindeydi, parmaklarını erimiş çekirdeğime daldırırken eli benimkini yolumdan itti.

Dudaklarımda kahkaha olmamalıydı ama yine de vardı. "Belki bir dahaki sefere kazanmana izin veririm," parmaklarının içimdeki yoğun baskısı arasında kelimeleri zar zor söyleyebildim, başparmağı klitorisimde sabit bir yuvarlanma yapıyordu.

Ofladı pufladı. "Acıyarak kazanmak zorunda kalabilirim, senin küçük seslerine karşı sanmıyorum. Beni mahvediyorlar, Frostbite."

Hızlı bir hareketle homurdandı ve beni kaldırdı, tüm vücudumu yukarı kaldırırken vampir gücü tam olarak sergileniyordu, böylece eğilmek zorunda kalmadı

Meme uçlarımı ağzına alıyor, onlarla ziyafet çekiyor, dişlerinin arasında gezdiriyor, beni kamburlaştıracak kadar sert emiyordu.

Nefes nefese amımı onun orta kısmına dayadım, zevk dalgaları hızlı ve sert bir şekilde büyüyordu.

Zevk. Acı. Kahkaha. Güven. Güvenlik. Hepsi onun içindeydi, benim içimde.

Onlar her şeydi.

Başka bir hırıltıyla beni daha yukarı kaldırdı ve omuzlarında dengede duruyordum, klitorisime yapışırken ağzı amıma gömülmüştü. Emiyor, alay ediyor, beni tepeye yaklaştırıyor, beni orada öyle uzun süre tutuyordu ki, yapabileceğimi bilmiyordum...

"Raven!"

Bu andan başka hiçbir şeyin önemi yoktu. Raven ve benden başka hiçbir şeyin. Düşmeme izin verdi ve beni sikinin üzerine yatırdı, beni yakaladı, böylece aynı hizada ve birlikteydik, kalçasının ilk itişini beni uçurumun kenarına gönderdi.

Vücudum kasıldı ve beni orada tuttu, serbest bırakılma çığlığı patlak verirken ağzı benimkini kapattı. Onu zapt edemezdim, zapt etmek istemedim.

Tekrar ve tekrar, Raven içime girerken dalgalara bindim, su etrafımızda çalkalanıyordu, ay tepemizde parlıyordu ve sadece o an için... özgürdüm.

Kuzgun

I Diana'nın çadırının girişinde durmuş onu uyurken izliyordu. Dudaklarında yumuşak bir gülümseme, elleri çenesinin altında sıkıca kıvrılmış, koyu renk saçları ipek yastığın üzerine dökülüyordu. Kalbim -tanrım o benim kalbimdi- ve birkaç dakikalığına

Kontrolünü elinde tutarken gevşediğini hissettim. Vücudunu yüksekte tutup ona ziyafet çekerken her türlü beklentisinden vazgeçtiğini hissettim. Ona talı ya da tasız bir kraliçe gibi tapıyordum.

Orada, suyun içinde aramızda bir şeyler değişmişti. Ya da en azından benim için yleydi.

Onun büyüsüne daha fazla kapılabileceğimi düşünmemiştim; ona daha fazla ihtiyaç duyabileceğimi düşünmemiştim. Ama şimdi, aramızdaki bağ düşündüğümden çok daha güçlüydü.

Ondan ayrı olduğunda bile onu hissedebiliyordum. Vahanın çevresinde dolaşırken, nerede durursam durayım onu tam olarak tespit edebiliyordum. Bu değişiklikten mutsuz olduğumdan değil, onu güvende tutmama yardımcı olacaktı. Ama bu, aramızdaki eş bağının başka bir seviyesine işaret ediyordu.

Sanki bizi birbirimize bağlayan kader iplerine fiziksel olarak dokunabilecekmişim gibi bir elimi göğsümde gezdirdim. Onu ilk kurtardığım andan bugüne kadar, her zaman birbirimize giden yolu bulmamız gerektiğine dair aklımda hiçbir şüphe yoktu.

Vahadaki bir kuş sesi başımı doğuya çevirmeme neden oldu, ardından birkaç kuş daha sabahı çağırmaya başladı.

Güneşin doğmasına sadece birkaç saat vardı ve ben hiç yorgun değildim - yaşlı bir vampir olmanın avantajı, uzun süre uykusuz kalabiliyordum. Ama ben

ama zihnim durulmuyordu, bu yüzden denemenin bir anlamı yoktu.

Frostbite'ımla arama mesafe koymak için kendimi parçalıyormuşum gibi hissederek geri adım attım ve sanki her şey dahil bir tatil köyündeymişiz gibi şezlongların kurulduğu yere doğru ilerledim - daha fazlası için bir paravan mı? Hiçbir şey bu kadar pastoral olamazdı. Bu dünyada değil. İblisler aleminde de. Ve kesinlikle Lilis ile kan paylaşan bir tanrıdan değil.

Gerçi başka hiç kimse benim gibi endişelenmiyordu. Diğer herkes gerçekten güvündeymişiz gibi uyudu.

Lanet olası Kevin bile iki şezlonga yayılmıştı, dili o kadar uzamıştı ki yere değiyordu. Uzandım ve başının üstünü kaşıdım.

"Şu anda nasıl oluyor da şüphelenmiyorsun, koca adam?"

Soruma yanıt olarak bir osuruk çıkardı ve yeşil zehir bulutu bana ulaşmadan uzaklaştım.

Havlular alçak ağaç dallarına asılmıştı. Su parıldıyor ve çağırıyordu. Her şey sakın görünüyordu ama yine de...

Yavaş bir nefes aldım ve etrafımdaki dünyaya uyum sağladım, rüzgârın her nefesini, etrafımda kayan her bir kum tanesini hissettim.

Bana gizlice yaklaşmaya çalışan birinin yumuşak ayak sesi de dahil. Koku yoktu. Konuşmadılar, kalp atışlarını bile duyamadım.

Kendimi Myrr'a bakarken bulmak için döndüm ve bir boğaz yakaladım. Tek kaşı ve ben de hemen bıraktım. "Üzgünüm,

Kahin. Gerginim."

Bana nasıl sinsice yaklaştı? Yaşlı bunak görüldüğünden daha sinsiydi. üzerinde.

"oradan, kan emici." Bana en yakın şezlonga doğru ilerledi. ve kendini yere bıraktı, arkasına yaslandı ve gözlerini kapattı. Onu dinledim. Kalp atışı vardı ve nefes alışını duyabiliyordum. Kokusu da vardı, belli belirsizdi ama onu yakaladığım için artık oradaydı.

Belki de bildiğimizden daha fazla numarası vardı.

Sadık köpeğinin onu takip edip etmediğini görmek için arkama baktım ama Theo doğaçlama buluşmamızda yoktu. "Myrr. Güneşin doğmasına daha saatler var. Yatağına dönmelisin."

Öfkelendi. "Herhangi bir şey hakkında bir şey biliyor , evlat?"

Oğlum. Sanki benden çok daha büyükmüş gibi. "Kahin olarak ilk çağrıldığın zamanı hatırlıyorum."

Gözleri parlayarak açıldı. "Daha bezden yeni çıkmıştın, seni geveze velet!"

Sırıttım ve yanına çömeldim. "Peki. Nasıl istersen öyle olsun. İstersen bana çocuk diyebilirsin."

"O zaman yaparım, çok teşekkür ederim." Gözlerini kapattı ve sesi yumuşadı. "Korkuyor, biliyorsun."

Ne ve kimden bahsettiğini tam olarak anladığım için karnım sıkıştı. "Ben...Ben biliyorum."

"Uykusunda onu kurtaran bir çocuktan bahsettiğini duyuyorum. Ya o çocuk onun eşiyse? Ya öldüyse?" Myrr gözünü bile kırpmadı, bu yüzden o çocuğun ben olduğumu bilip bilmediğinden emin değildim. Bu mümkündü. Ne de olsa o bir Kahindi.

Ona söyleme dürtüsü neredeyse beni ele geçiriyordu. Vampirlerin yeni kralı Will, yıllar önce zalim ağabeyi Edmund'u neredeyse öldürmüş olmamı umursamayacaktı. Hatta muhtemelen bir madalya ve terfi bile alırdım.

Ama buradaki uzun yolculukta bir yerlerde, her dokunuşun, bedenlerimizin her birleşmesinin arasında, Frostbite'ımı sadece kaderimde olduğu için istemediğimi fark ettim. Onu kelimenin tam anlamıyla istiyordum: aklını, ruhunu, kalbini ve bedenini. Tüm güçleri ve şefkatleriyle benim için eşit derecede güzellerdi. Zekası ve azmi.

Ve onun da beni aynı şekilde istemesini istedim.

Kader ya da minnettarlık yüzünden değil. Ama çünkü...

"Seni olduğun gibi görmesini istiyorsun, ha?" Myrr bir elini bana doğru uzattı ve baldırımını okşadı.

Geri çekildim ve ona ters ters baktım. "Aklımı mı okuyorsun, yaşlı kadın?"

"Aklını okumak kolay, sen bir erkeksin, kelimeler bu kadar basit

Kitap. Ayrıca, eğer zorlamak isteseydin, ona basitçe onun kader arkadaşı olduğunu söyledin. İçindeki vampir kanının hâlâ seninle konuştuğunu söyledin, o da muhtemelen her şeyi kabul ederdi. Belki etmezdi, o Kurt Adam Kraliçesi, yani sanırım bu gizli bir kaçamak? Yakalanmadığı sürece. Çünkü o zaman halkı onun kellesini ister, değil mi?"

Zaten bildiğim şeyi duymak istemiyordum. Frostbite, sikiş arkadaşından fazlası olduğumuzu anlasa bile... kaçındığım gerçeği öğrenecekti. Asla birlikte olamayız. Benim istediğim şekilde değil.

istedim. Belki orada burada bir kaçamak yapardık ama asla bir vampirle eş olarak kurtadamlara hükmedemezdi...

Eşi olarak.

İnsan Diyarı'na kaçmak zorunda kalacaktık ve Diana'nın halkına sırtını dönmesine imkân yoktu. Ben de ondan bunu istemezdim.

Myrr iç çekti. "Aşk tuhaf, vefasız bir şey, Raven. Ama daha da kötüsü ne biliyor musun?"

"Bilmek istemiyorum-"

"Kader. Eğer istediğini yapmazsan kader tam bir kaltaktır. Sanırım kendi zehrini seçmelisin."

Ayağa kalktım. "Hiçbir şeyi zorlamayacağım Myrr. Diana'yı değil. Hiç kimseyi." "Hayır, hayır, seni aptal, zorlamıyorsun! Sen ona yaslan! Kadere yaslan, bırak

Seni götürmesi gereken yere götürür." Bana bir yumruk daha attı ve bu sefer dizimden yakaladı. "Aptal."

Her ne kadar ona gözlerimi devirmek istesem *de*, o bir Kahindi. Bana yeni bir şey söylediğinden değil, hatta bana yön gösterecek bir kehanette bile bulunmadı.

"Myrr, uyumaya devam et."

Yanıt olarak derin, tıkırtılı bir horlama sesi çıkardı. Başımı salladım, tamamen Diana'ya gitmeye ve bedenimi onun etrafında kıvırmaya niyetliydim. Uyuyamasam bile en çok rahatlayabileceğim yer orasıydı. En azından dinlenmeye çalışabileceğim yer.

Myrr'dan boğuluyormuş gibi gelen bir hırıltı beni onun yönüne doğru döndürdü. Gözleri açıldı ve boş boş gökyüzüne bakıyordu.

Yine de sesi ona ait değildi. Derin, tanıdığım bir baritondur. Elhimna'nın sesi, daha önce Myrr aracılığıyla konuşmuş ve Lilis ile başa çıkma konusunda bizim tarafımızda görünen bir varlık.

"Nefir sana yardım edecek. Günahları için ödemesi gereken bedel bu. Ona yıldızların her zaman onu izlediğini ve kalbini bildiklerini hatırlat." Uzun, tıkırtılı bir nefes aldı. *"Kurt Kraliçe ölmeli. Bu, diyarları kurtaracak pek çok ölümden biri."*

Myrr'ın nefesi kesildi ve göğsüne bir yumruk indirdi, sesi tekrar kendine geldi. "Lanet olası mide ekşimesi!"

"Hayır." Bu kelimeyi solumaktan daha fazlasını yapabiliyordum.

"Evet, tüm o narenciye yüzünden! Bunu bana hep yapıyor, daha iyi bilmeliydim ama portakalları seviyorum," diye homurdandı Myrr.

Dizlerimin bağı kesilmiş gibi dizlerimin üzerine çöktüm.

Kurt Kraliçe ölmeli.

Kelimeleri duymamak için ellerimle başımı tuttum. Bu olamazdı.

Onu kaybedemezdim.

Kadere boyun eğmek... Myrr'ın kastettiği bu muydu? Diana'yı kaybetmeye boyun eğmek mi?

Çünkü Diana'yı tanıyordum ve diyarı, ailesini ve halkını kurtarmak için kendisinin öldürülmesine *izin verirdi*. Herhangi bir Avcı kadar sert bir kalbi vardı ve gösterdiğinden çok daha fazla merhameti vardı; tüm denizkızlarının ölümüne verdiği tepki, onları tanımadığı halde kaybedilen tüm hayatların üzüntüsü ve kederi. Onu terk etmesine rağmen Maverick'e gösterdiği şefkat.

Ölümünün pek çok kişiyi kurtaracağını bilmesi ve anlaması için mi? Sorgusuz sualsiz kendini ateşe atardı.

Bağırsaklarım sıkıştı ve midemde kalan azıcık yemeği tutabileceğimden emin değildim.

Kendimi Frostbite'ımın hâlâ burada olduğuna, kader onun için her ne ölüm planladıysa, henüz gelmediğine ikna etmek için yapabileceğim tek şeyi yaptım.

Çadırına doğru ilerledim ve tişörtümü çıkararak kendimi içeri attım. Onu uyandırmak istemiyordum; sadece yakınımda olmasına ihtiyacım vardı. Hâlâ benimle olduğunu bilmem için her bir nefesini alırken vücudunu bedenimde hissetmem gerekiyordu. Yaşıyordu.

Kendimi dikkatlice onun yanına indirdim, onu nazikçe kollarıma çektim, vücudunu kendime yasladım, sadece onu içime çektim.

Daha da yakınıma sokulurken yumuşak bir iç çekişle dudakları kalbimin üzerindeki noktayı buldu ve bir kez daha yerleşmeden önce oraya bastırdı.

Gözlerimi kapattım ve ona sarıldım, vücudum titriyordu, içimi bir ürperti kapladı.

Ben.

Onun soğuk ve hareketsiz görüntüsü, maviye dönmüş dudakları
Yıllar önce suyun altında... Hayır.

Ne pahasına olursa olsun, onu kaybetmeyecektim. Ona ölümünün bir şekilde kaderin bir gereği olduğunu da söylemeyecektim. Myrr, tanrının onun aracılığıyla konuştuğu anı hatırlamayacaktı, bu yüzden sözleri benden başka söyleyecek kimse yoktu.

Bunu Diana'dan saklayacaktım ve zamanı geldiğinde bedelini ödeyecektim. Ses birçok ölüm gerekeceğini söylemişti.

Diana'nın. Gerekirse tanrılarla bir anlaşma. Hayat hayattır. Benimki de yeterliydi. Ben yapardım.

Sıcaklığı içime sızdı, soğuğu kovdu. Onun ve kendimin kaderiyle ilgili kararımı verdikten sonra zihnimin başka sorulara yönelmesine izin verdim.

Kaç tane tanrıyla karşı karşıyaydık? Küçük bir parçam Nefir ve Elhimna'nın aynı varlık olabileceğini düşünmüştü. Nefir birden fazla isim ve kişiliğe bürünmeyi komik bulacak bir tip gibi görünüyordu ama... Myrr'dan gelen bu ses teorimi çürüttü.

Myrr'ın söyledikleri üzerinde düşündüm, ilk önce gelen diğer sözler. Nefir bazı günahların bedelini ödüyordu. Bu Lilis'e bir noktada yardım ettiği anlamına mı geliyordu? Bu onun söylediğinden daha tehlikeli olduğu anlamına mı geliyordu? Ne de olsa o bir tanrıydı.

Diana uykusunda kıpırdandı, kolları bana dolandı. Başının üstünü öptüm, keşke başka bir yerde olsaydık diye düşündüm. Keşke onunla daha önce yeniden bağlantı kurmuş olsaydım... Keşke yıllar önce Edmund'u öldürmüş olsaydım ve Diana Vampir Toprakları'ndan hiç ayrılmak zorunda kalmasaydı.

Ama o zaman idam edilirdim. Ve o beni asla tanıyamayacaktı.

"Kahrolası kader," diye mırıldandım, ikimizin de yürüdüğü bu yolun birlikte birkaç dakika bile geçirdiğimiz tek yol olduğunu görerek. Sonu felaketle biten bu yol, elde edebileceğimizin en iyisiydi.

Diana uykusunda bir elini belime attı, sikimi okşayana kadar aşağıya kaydı ve dudaklarımdan düşük bir inilti çıkardı.

Eğer buysa, en iyi şekilde değerlendirmeliydim.

"Frostbite," diye homurdandım, çenesini yukarı kaldırıp boynundaki nabızı öperken. "Uyanık mısın?"

Diana

Raven'in dudakları boğazımdaydı, etimin üzerinde kayarak bana aramızdaki şeylerin ne kadar iyi olabileceğini , beni nasıl tuttuğunu ve sanki dünyadaki tek şeymiş gibi bedenimle nasıl ziyafet çektiğini hatırlattı.

Dünya. Parmaklarım sikiinin etrafına sarılmıştı ve elimi sert uzunluğunda yukarı ve aşağı sürüklerken sıktım, içime girdiğinde nasıl hissedeceğini tam olarak biliyordum, sadece onun ulaşabileceği tatlı noktalara çarpıyordu. Bacaklarımın arasındaki ıslaklığı hissediyordum, onu tekrar içime almaya hazırdım. Bacağımı kalçasının üzerine attım ve bir elini kık yanağımın üzerinde kıvrırken daha da yaklaştım, parmakları aşağıya kayarak o sıcak, ıslak-

"Uyanık mısın?" Myrr kafasını çadıra soktu ve ben de sanki bir ebeveyn tarafından yakalanmış ergenlermişiz gibi bir solukla Raven'dan uzaklaştım. Doğrudum, yüzümdeki ve göğsümdeki sıcaklığın arttığını hissettim ve tenimde bir kızarıklık oluştu. Myrr gözlerini kırpmadan öylece duruyordu.

"Tanrılar, Myrr!" Kızgın mıydım yoksa utanmış mıydım emin olamadan ona çıkıştım.

Belki ikisinden de biraz.

Raven karnının üzerine yuvarlandı ve inledi. "Kahrolası Kahin."

Sırıttı ve bana göz kırptı. "Şu altın gözlü adam geri döndü. Ve daha fazla yiyecek getirmiş! Onunla konuşmak istersin diye düşündüm. Yani, burada kalabilirsin ama bu kabalık sayılabilir."

Her ne kadar tenim ve bedenim kızarmış ve yatağında yatan vampirin ilgisini arzuluyor olsa da Nefir, Yeşim'i bulmanın anahtarıydı. Bizi buraya, çöle o göndermişti ve yolumuzda bize yardım edeceğine inanmak zorundaydım.

"Evet, teşekkürler Myrr."

Bir gün önce giydiğim ipekli kılıf elbiseyi başımdan çekip çadırdan hızla çıktım ve içimdeki şiddetli ihtiyaı yatıştırmak için elimden geleni yaptım. Tek bir dokunuşla bedenim onun için hazır hale gelmişti.

Lanet olsun.

Silkelen, kadın. Odaklan.

Bir gün önce tüm şezlongların bulunduğu vahanın açık bölümüne doğru ilerlediğimde güneş doğudan yeni doğmuştu. Bu sabah herkese yetecek kadar oturma yeri olan uzun bir masa vardı, yiyecek o kadar ağırdı ki ahşabın inlememesine şaşırdım.

Nefir masanın başında, tabağına yemek dolduruyordu. Yumurta, kızarmış et, dumanı tüten taze gözleme, tanımlayamayacağım kadar çok dip sos. Her türden meyve - nar, kocaman kırmızı meyveler, guava ve sepetleri domine eden devasa ejder meyvesi. Yoğurt, kuruyemişler, farklı reel ve kremalarla doldurulmuş krepler. Soğuk içecek sürahileri ve uykusuzluğumu çağıran birkaç dumanı tüten sürahi.

"Gel, gel yemek ye! Sonra sana daha fazla yardımcı olup olamayacağımı tartışırız."

Bana en yakın sandalyenin arkalığını kavradım. "Bekle, dn dedin ki-"

Elindeki atalı bana doğru sallayarak sözümü keşti. "Dn kaldı. Bugün kelimenin tam anlamıyla yeni bir gün ve bunun benim çıkarıma olup olmadığından emin değilim. Hepiniz ne kadar eğlenceli olsanız da, aileme olan bağlılığımı korumam gerektiğini biliyorsunuz. Aksi takdirde... hoş olmayan sonuçlar doğabilir."

Sandalyeyi bırakarak kenara çekildim ve koltuğa oturdum, hayal kırıklığı ve öfke konuşmayı yönlendirmek için savaşıyordu. Hangisi onu tekrar kazanmama daha çok yardımcı olacaktı? İkisini de seçtim.

"Yani bize yardım etmeyecek misin? O zaman yalancı mısın?"

Diğerleri de teker teker bize katıldı ama ben onlara pek dikkat etmedim, sadece Nefir'e odaklandım. Ona ihtiyaımız vardı ve herif bunu biliyordu. Bizim de ona sunacak hiçbir şeyimiz yoktu. Verebileceğimiz hiçbir nimet, takas edebileceğimiz hiçbir hazine. Hiçbir şeyimiz yoktu. Raven şüpheci davranmakta haklıydı.

Kevin yanıma yaklaştı ve başını elimin altına soktu, muhtemelen hayal kırıklığımı ve endişemi hissetmişti. Kulaklarının arkasını kaşıdım, Nefir'i devamızı desteklemeye ikna etmenin bir yolunu bulmaya çalışırken zihnim dönüp duruyordu.

Nicholas karşıma oturdu ve ben de başımı Nefir'e doğru eğdim. Tanrının genç vampire nasıl baktığını görmüştüm. Belki de

Yaklaşmak mı? Elini Nefir'in üzerine koyup bize yardımcı olabilecek bir şey öğrenebilir mi?

Nicholas yüzünü buruşturdu ama konuşmaya devam etti. "Neden? Dünden bu yana ne değişti?"

Nefir genç vampire yavaşça gülümseyerek gözlerini vücudunda gezdirdi. "Gördüğünüz gibi adını çok fazla söyledik ve o da bunu fark etti. Dün gece bana bir mesaj gönderdi. Bu hiçbirimiz için iyi değil."

O.

Lilis.

"Seni *tehdit* mi etti?" Tabağıma yemek koymak için kendimi zorladım. Ağzım kül gibi kuruydu ama burada olduğumuz sürece rezervlerimi olabildiğince doldurmam gerektiğini biliyordum. Çünkü Nefir'in yardımı olsun ya da olmasın Yeşim'i bulacaktım.

Yemeğe yumuldum, hızlıca yedim ve diğerlerine de aynısını yapmalarını işaret ettim. Çünkü büyük olasılıkla bizi neredeyse öldüren çöle doğru tekrar yola çıkacaktık.

Nefir'in gülümsemesi bana bakarken bozulmuş gibiydi. " gibi bir şey."

Raven masaya yaklaştı, bize en son katılan oydu. Önce onun arzusunun kokusu üzerime sinmişti ve ben... kahretsin. Tabağıma baktım, hormonlarımı daha iyi kontrol altına alırken yemeğe odaklandım.

"Dün gece suyun tadını çıkardın mı?" Nefir fazlasıyla masum bir ifadeyle sordu.

Başımı kaldırdım ve ona baktım. Yavaşça göz kırptı, iması açıktı.

Raven ve beni en samimi anlarımızdan birinde izlemişti. Sadece seks yüzünden değil, söylediklerimiz yüzünden de. Aramızda geçenler alay edilecek ya da birbirimizden başka kimseyle paylaşılacak şeyler değildi.

Görünüşe göre, Nefir'in ne söylediğini anlayan tek kişi ben değilmişim.

Kuzgun masanın üzerinden geçip Nefir'i sandalyesinden kaldırarak yere yapıştırırken bir bulanıklık içindeydi.

"Vay anasını!" Theo'nun nefesi kesildi. "Ona ne oldu böyle?"

Mav inledi. "Şimdi hepimiz bir tanrı tarafından kızartılacağız çünkü o maço herif öfkesini kontrol altında tutamıyor."

Myrr kıkırdadı. "Sadece meselesiydi, bunun olacağını biliyordum!"

Diğerleri durumla ilgili düşüncelerini sunarken ben de masanın etrafından dolaşmaya çalıştım. Bildiğim şey Mav'ın haklı olduğuydu. Raven fiziksel olarak

bir tanrıya saldırdılar, görünüşe göre tahrik olmadan. Elbette, bizi öldürmelerini engelleyen doğa kuralları burada geçerli değildi. Nefir hepimizin sonunu getirebilirdi.

Raven'ın işini bitirebilirdi.

"Dur! Raven, bırak onu!"

Kuzgun hırıltılı ve alçak sesle konuşurken onlara ulaştım, bir eli Nefir'in boynuna sarılmıştı, diğeri hançerini tanrının kafasının yanına dayamıştı. "Yıldızlar her zaman seni izliyor, seni bok parçası ve senin *pis kalbini* biliyorlar."

Nefir'in rengi soldu, zaten solgun olan teni bembeyaz oldu. İlk başta bunun öfke olduğunu düşündüm ama sonra başka bir şey olduğunu fark ettim.

Korku. Boğazı düğümlendi ve benim için hiçbir şey ifade etmeyen iki kelime söyleyebildi. "*Bessan fatin.*"

"Kuzgun!" Onu pazusundan yakaladım ve Nefir'in üzerinden çektim. "Buna değmez. Ona hâlâ ihtiyacımız var."

Bana döndü, turkuaz gözleri Nefir'e verdiği sertlikten yumuşamıştı. "Evet, evet buna değer. O lanet olası faul yapmaya çalıştı. Ama değildi."

Sertçe yutkundum; koluna sarıldığımda göğsüm sıkışmıştı. "Olanları hiçbir şey değiştiremez. Bir tanrı bile."

Nefir tozunu aldı ve Kuzgun ona yer açarken ayağa kalktı. "Bu işleri değiştirir."

İki kez yavaşça göz kırptım. "Ne demek istiyorsun?"

"Görünüşe göre sizin kan *emici*... dün gece ailemden biriyle sohbet etmiş. Borcum var... hayır, neden olduğu önemli değil. *Bessan fatin.* . Sana yardım edeceğim." İçini çekti ve ellerini çırttı. Masa ve yiyecekler ortadan kayboldu ve itilmiş gibi geriye doğru sendeledim, sıcak bir rüzgâr bedenimi sararak uzuvlarımı çekiştirdi.

Aşağı baktım. Kılıf elbisem gitmişti. Yerinde bol bir haki pantolon, beyaz uzun kollu bir üst, başımın ve boynumun etrafından uzun bir ilmek şeklinde geçen ince beyaz bir kumaş vardı.

Karşımda duran Theo, başındaki sargının alt kısmını yukarı çekerek burnunu ve gözlerini kolayca kapattı. "Bir kefiye. Bu sıcakta ve savrulan kumlara karşı yardımcı olacaktır."

Ayaklarımda bileklerimin üzerinde yükselen sağlam deri botlar vardı. Görünüşe , grubumuzdaki herkes aynı şekilde donatılmıştı; bir çölde ilerlemek için hazırlanmışlardı.

"Gel. Kıza sihirle ulaşamayız. Kız kardeşim bunu hemen hisseder. Zaten o da sizi arıyor olacak. Ve eğer kızın nerede olduğunu biliyorsa, kız gücünü kullandıysa... bekliyor olabilir." Arkasını döndü ve vaha sanki hiç var olmamış gibi dönen bir kum bulutunun üzerinde kayıp gitti.

Rüya içinde bir rüya. Gerçekte hiç var olmamış bir yer.

Kefiyemi ağzımın ve burnumun üzerinden yukarı doğru çektim ve başımdaki kısmı alnımın üzerinden aşağı doğru çektim. Havalı olduğunu de, çöle ilk girdiğimizde giydiğimizden çok daha iyiydi.

Nefir'e yetişerek, tanrı ile geçirdiğimiz zamanı en iyi şekilde değerlendirmeye kararlı bir şekilde onun yanına geçtim. "Ne kadar uzakta?"

"Belki bir günlük yürüyüş. Daha az da olabilir, daha fazla da. Emin değilim." Dümdüz önüne baktı, tüm çekiciliği ve neşesi gitmişti, sanki Raven o birkaç kelimeyle hepsini yıkamıştı.

Yıldızlar izliyordu. Bozuk parayı attığımda şöyle demiştim: "Yıldızların altında süzülürken bizi dinleyen her kimse, lütfen bize yol göster..." Bu yüzden mi dikkatini çekmişti? Yıldızlarla ne ilgisi olduğunu tam olarak anlamasam da içimde öyle bir his vardı. Belki de yıldızlar tanrıların başka bir adıydı?

"Bana kız kardeşinden bahset lütfen. Düşmanımızı tanımanın, yapabiliyorsan neyi neden yaptıklarını anlamanın daha iyi olduğunu öğrendim. Onu durdurmanın tek yolu bu." Yan gözle ona baktım. Nefir'in ağzı sert bir çizgi halindeydi, görünürde bir gülümseme yoktu. Belki de daha ufaktan başlamam gerekiyordu. "En azından bizi *nasıl* izlediğini söyle. Onun adını kullandığımız için mi dedin?"

Çöl beni yanıltıyor olsa da, Nefir yolu açtı, söyleyebileceğim kadarıyla kuzeydoğuya doğru ilerliyordu.

Arkamızdaki Myrr'ın homurtularını duymazdan geldim.

Raven düzeltti. "Kevin, bırak seni sürsün. Yediklerine rağmen kemik torbasından başka bir şey değil."

"Şımarık çocuk!" diye tersledi ama işlemeyi ve inlemeyi bıraktı. Hızlı bir bakış bana Kevin'in gerçekten de Raven'ın isteği üzerine yaşlı Kahin'i gezdirmesine izin verdiğini gösterdi.

Tüm bunlar olurken Nefir'in bana cevap vermek için nefes aldığını bile hissetmedim. Sonunda cevap verdiğinde, sanki her kelimeyi tartıyormuş gibi yavaş ve metodikti.

"Size söyleyebileceğimi söyleyeceğim. Dün de söylediğim gibi, ben... uzaklardaydım. Yokluğumda olan biten her şeyi bilmiyorum."

Söylediği tam olarak bu değildi, ama onunla çelişmeyecektim. Lilis hakkında konuşacaksa hayır.

"Kibirli biri. Adını söylemek dikkatini çeker. Gördüğünüz gibi. Kendilerini ona bağlayanların içini görebilme yeteneğine sahip. Ruhlarını onun amacına bağlar. Bu bir insan da olabilir, bir iblis de... Onu tanrıça olarak kabul eden herkes olabilir."

Mav bize katıldı. "Onlarda bir iz bırakıyor mu? Kolayca tanımlayabileceğimiz bir şey?"

Elbette, George'u toprağa zorunda kaldığımızda mezarlıkta bizimle birlikte değildi. Vanatörlerin göğsündeki girdaplı, spiralli ve kenarları çivili dövmeleeri görmemişti. Dokunulduğunda buz gibi...

"Kurt Kraliçeniz bu işareti biliyor. Ama her zaman gizlidir. Kendini duyurmaz. Bu yüzden karşılaştığınız herkesi soymak istemiyorsanız, ona tapanları kolayca tespit etmeniz pek olası değil."

En azından bu, Vanatörler konusunda haklı olduğumuzu doğruladı.

Gözleri ufuktan hiç ayrılmıyordu ve öyle bir amaçla yürüyordu ki, bir gün önce tanıştığımız neşeli özgür ruhtan farklı bir tanrı gibi görünüyordu.

Bize daha fazlasını anlatması için onu zorlamak zorundaydım. Çünkü şu ana kadar ne söylemiş olursa olsun, bize hepsini anlatmış mümkün değildi. Bu onun kız kardeşiydi... "Deniz kıyısının hemen açıklarındaki sularda yüzlerce denizkızını yok etti.

İblis bölgeleri. Kadın, erkek... çocuklar. Bebekler, Nefir. Vücutları parçalara ayrılmıştı, bu bir kaza değildi. Önceden her neyse, her kimse, artık o bir canavar. Lütfen... lütfen onu durdurmamıza yardım edin."

"O her zaman böyle değildi," diye fısıldadı. "Nazik ve adil biriydi... her zaman adildi. Daha önce hep adil davranırdı. Ben..." Yürümeye devam etti ama gözlerini kapattı. "Sana sadece onu neyin yönlendirdiğini düşündüğümü söyleyebilirim, çünkü kesin olarak bilmiyorum. Ama onun bu şekilde değiştiğini görmek? Onu geçmişte savaştığı bir canavar olarak görmek? Bunun tek bir anlamı olabilir..."

Bir kumulun tepesindeydik ve altımızda çorak bir uzanıyordu, kum gitmiş, sadece sert kayalar kalmıştı ve üzerinde tek bir canlı bile filizlenmemişti. Karanlığın cepleri, aşağıdaki toprağa düşen mağaralar göz alabildiğine dağılmış, bizi bütünüyle yutmayı bekliyordu. Uzaklarda ateş ve duman püskürten dağlar vardı. Elbette Jade bu ölüm ovasını boydan boya geçecekti.

Myrr, Kevin'in sırtında sallanarak otururken iç çekti. "Bu gittikçe daha az yiyeceğe benziyor."

Diğerleri de kum tepesinin zirvesinde bize katıldı. "Kahretsin," diye homurdandı Maverick. "Bunu geçmeliyiz, değil mi?"

Diğerlerini görmezden gelerek bize yardım edecek olan Tanrı'ya döndüm. Her seferinde bir sorun. "Nefir, *sence* onu harekete geçiren nedir? Onu nasıl durdurabiliriz?"

Bizi içine çekerken gözleri ciddiydi. "İntikam. Onu harekete geçiren şey intikam. Peki ya onu durdurmaya gelince? Durdurabileceğinizi sanmıyorum."

OceanofPDF.com

Kuzgun

D Nefir duygusal darbeyi indirdiğinde iana'nın omuzları sertleşti. Lilis muhtemelen yenilemezdi. Ona karşı çıkmak ve Kurt Kraliçe ölürse diyarların iyileştirilebileceğinden bahsetmek bana düşmez.

Çoktan karar vermiştim... Bu .

"Onu hafife alma." Tanrının yanından geçip gittim. Onu yakaladığımda bana hiç karşı koymamıştı ve kanının durgunluğunu hâlâ hissedebiliyordum. Elimin altında hareket etmemiş ya da nabızı atmamıştı. O bizim gibi canlı değildi.

"Ben de kız kardeşimi hafife almazdım." Nefir yavaşlayarak durdu. "Gidebileceğim en uzak yer burası. Aradığınız kişi dağların eteklerinde."

Diana dışarı çıktı ve onun önüne geçti. "Kız kardeşini nasıl durduracağız? Bir zayıflık mı? Herhangi bir şey yardımcı olacaktır, Nefir."

Cevap vermeyeceğini, duman olup kaybolacağını düşündüm. Hatırlatmasaydım belki de cevap verirdi.

"Yıldızlar izliyor, orospu çocuğu," diye homurdandım nefesimin altında.

Sertleşti ve sanki bana saldırmaktan kendini alıkoyuyormuş gibi enerjisi yükseldi. Yarı yarıya denemesini istedim.

"Size söyleyebileceğim iki şey var. Birincisi, tanrılar olarak birkaç sabit kurala bağlıyız. Birincisi, eğer bir tanrı tarafından ciddi bir yemin edilmişse, bu yemin bozulamaz. Yıldızlar üzerine yemin etmedikçe ona güvenmeyin." İki parmağını kaldırdı. "İkincisi, onu tamamen durduracak gücün olmasa da, geri çekilebilir... geçici olarak uzak tutulabilir. Ama bu hem onunla yüzleşecek bir yürek hem de her şeyi riske atacak güç ve cesaret gerektirir." Nefir dönüp Diana'ya baktı.

Havada bir ürperti dolaştı. "Sienna'nın yaptığı gibi," diye nefes aldı Diana. "Sienna onu uzaklaştırdı."

"Evet. Lilis şimdi daha güçlü, bu yüzden bu sefer o kadar kolay olmayacak, ama yapılabilir." Nefir başını eğdi, görüntüsü solmaya başlarken gözleri kapandı. "Gitmeliyim. Yıldızlar bile benden daha fazlasını istemeyecek."

Etrafımızda sıcak bir rüzgâr esti ve Nefir tamamen kayboldu, vücudu rüzgârın savurduğu kum tanelerine dönüştü.

"Bu bir çıkış değil mi!" Myrr topuklarını sanki bir midilliymiş gibi Kevin'in boğruına sapladı. Kevin homurdanarak onu Diana'ya yaklaştırdı. "Jade'i buluruz ve o da tanrıçayı bir süreliğine uzaklaştırabilir. Bana bir plan gibi geldi."

Maverick sessizdi, gözleri ufku tarıyordu. "İçimde o kadar kolay olmayacağına dair bir his var."

Diğerleri ona döndü. "Neden olmasın?" Ona korkak dememek için kendimi zor tuttum. Çaba sarf ederek.

Belki Diana'yla derinleşen bağlantımdı, belki de öleceğimi ve onun yalnız kalacağını bilmesiydi... tabii hâlâ Maverick'e sahip değilse. Hay sikeyim. Onları bir arada düşününce yükselen mide bulantısı için Kevin'in bokunu yutmuş bile olabilirdim. Ben öldüm ve gittim. Onun teselliye ihtiyacı var ve Maverick'e dönüyor-

Maverick konuşurken topuklarımın üzerinde dönerek uzaktaki dağlara baktım, boğazım gerilmişti ve göğsüm geleceğini bildiğim bir acıyla zonkluyordu. "Nefir dedi ki... bunun için yürek, cesaret ve her şeyi riske atacak güç gerekiyormuş. Tanrıça ancak o zaman uzaklaştırılabilirmiş. Jade'in bunu yapabileceğini sanmıyorum. Kötü biri değil, beni yanlış anlama ama korkmuş. Bir tanrıça ve onun öfkesiyle nasıl yüzleşebilirdi?"

Hepsi güzel sorular. "Gerçekten izini öğrenemeyeceğiz." Ona kin kusmadan nasıl gittiğime bak. Daha çok garip bir yaklaşan kıyamet duygusundan kurtulamıyordum.

Kum ve kaya yamacından aşağı inmeye başladım, yerçekiminin beni ileri doğru çekmesine izin verirken kum tepesinin derinliklerine gömüldüm. O anda ona bakamazdım, Diana'nın geleceğinin ne olabileceğine bakamazdım.

Ama onu, ben gittikten sonra mutluluğu bulmasını isteyecek kadar seviyordum. Eğer bu Maverick anlamına geliyorsa...siktir...

Grubun başında ben vardım, Nicholas da bana katıldı. Diana hemen arkamdaydı, Myrr da onun yanında Kevin'e biniyordu.

Maverick ve Theo arkadan geldiler. Nicholas hızını biraz artırdı ve ben de Diana ile aramızda yirmi metre kalana kadar onun hızına yetiştim.

"Sorun nedir? Bir şeyler hissediyorum..." sorusunu sadece ikimizin duyması için nefes nefese sordu.

Ona söyledim mi? Yoksa görmesine izin mi verdim?

Eğer yakında öleceksem, kafamın içindekileri görmesinin bir önemi var mıydı? Muhtemelen hayır ve onun yeteneğinden duyduğum korku, Diana için hissettiklerimin altında kayboldu.

"İsterseniz bir göz atın."

Nicholas irkildi ama emin olup olmadığını sormadı. Yürürken dikkatle elini sırtıma dokundurdu, o kadar rahattı ki kimsenin fark ettiğinden şüpheliydim.

Elhimna için konuşurken zihnimin Myrr ile olan konuşmaya açık kalmasına izin verdim.

Nicholas başka bir şey göremeden geri çekildi. "Siktir."

"Görüyorum ki durumu kavramışsın," dedim saraylı kişiliğimin arkasına saklanarak. "Onun yerini ben alacağım, Nicholas. Onları Keep'e geri götürmek sana bağlı olacak."

"Ona benim yanımda güvenir misin?" Soru değil.

Diana'ya bir şeylerin ters gittiğini belli etmeden söylenmesi gereken her şeyi nasıl söyledim? Kafalarımızı bir arada görecek ve sonra sorular soracaktı, eğer bizi zaten biberlemeye hazırlanmıyorsa.

"Ona bağlılık yemini ettin, hatırlaman gereken tek şey bu. Ve evet... Sana güveniyorum." Ona baktım, sonra ilk karanlık açıklığın etrafından dolaşım.

Yedi metre boyunca uzanan deliğin ağzında durakladım, dışarıya daha serin bir rüzgâr yayıldı. Serin ama iğrençti, sanki bir dev boruya doğru püskürmüştü.

"İğrenç, üstelik osuruklarını daha fazla itici güç için kullanan bir cehennem köpeğine biniyorum, eminim!" Myrr ve Diana bize katıldı, Diana yanıma yaklaştı. Kevin uzun ve alçak bir inilti çıkararak etrafımızda volta atıyor, koca kafasını Diana'nın kalçasına dayıyordu.

Bir kolunu ona dolama ve sadece onu içine çekme isteği neredeyse çok fazlaydı... ama burada değil. Şimdi değil.

"Sence bu delikleri ne açmıştır?" Theo sordu. "Asteroit kraterleri gibi mi?"

Maverick homurdandı. "Belki dev solucanlar? Buradayken böyle şeylerden bahsedildiğini duymuştum ama pek inanmamıştım."

Yerin altından gelen bir gümbürtü dizlerimi titretti. Diana'yı tuttum ve onu dipsiz gibi görünen mağaradan geri çektim. "Öğrenmeyelim."

Yer sarsıldı ve mağaranın kenarları *bir şey* tarafından çökertildi. içeri taşındı.

"Çok geç," dedi Diana. "Kaçın."

Önce Kevin çıktı, Myrr sırtına yapışmıştı. Elbette cehennem köpeği iblis diyarında doğmuştu, muhtemelen bizim olduğumuz şey her neyse onunla ilgili biraz deneyimi vardı... Diana'nın elini tuttum ve tüm karanlık delikler homurdanmaya başlarken koşmaya başladım.

Ortaya çıkan ilk yaratık uzun ve boru şeklinde görünüyordu, bu benim ilk bakışımdı.

"Tanrım, salak, neden dev solucanlar dedin ki!" Kükredim.

Ama topraktan sürünerek çıkan bir solucan değildi. Dokunaçlar fırladı, uçları bir başparmak ve iki parmak gibi bir araya gelen üç parçaya ayrıldı. Eğer bir başparmak ve iki parmak sivri uçlarla kaplanabilseydi. Uzun dokunaçların sayısı gittikçe artıyordu ve toprağın altında tek bir yaratık mı, yoksa onlardan oluşan bir yuva mı olduğunu bilmiyordum.

Önemli değildi.

"Daha hızlı, daha hızlı gitmeliyiz!"

Maverick, Kevin ve Myrr gibi çırpınan, kavrayan dokunaçlardan kaçıyordu ama...

"Theo!" Myrr bağırdı.

Diana ve ben kayarak durduk. Arkamızda, Theo kelimenin tam anlamıyla topallayarak ilerliyordu.

Frostbite'ım geri dönecekmiş gibi bir adım attı ve ben onu geri çektim. "Git. Ben onu yakalarım."

Onu sorunsuzca paketleyebilir ve neredeyse tam hızda koşabilirdim. Diana ne kadar güçlü olursa olsun, ona hiç yük olmak istemedim.

Hayatı kelimenin tam anlamıyla sona erecekken hiçbir şeyi şansa bırakamazdım.

Theo'ya geri döndüm, onu yakaladım ve omzumun üzerinden fırlattım. Rüzgâr onu savurdu ama o şikâyet etmedi. Tamamen kemikten ve yaşlı bir adamın kaslarından oluşuyordu, bu da şimdi dalgalanan dokunaçlar tarlasında yoluma devam ederken ikimizin de omzumda onun her zıplamasını hissettiğimiz anlamına geliyordu.

Diğerlerine çabucak yetiştim çünkü yavaşlıyorlardı. "Neden hala koşmuyoruz?"

"Bize saldırmıyorlar." Maverick sanki bir dikişi varmış gibi yan tarafını tuttu. Ona kükremesi için bir şey verirdim. "Bence zararsızlar."

"Ödlek, bu ovanın ortasındayız, saldırmaya karar verirlerse hepimizin başı belaya girer." Theo'yu yere bırakmadım. Başını sallayan Diana'ya baktım ama çok uzun süre hareketsiz kalmıştık.

İlk dokunaç Myrr ve Kevin'a doğru fırladı. Cehennem köpeği hiç sorun yaşamadan kaçtı ama üç çatallı kıskaçların takırtısı, sivri uçların birbirine sürtünmesi ve üç kısıkcın birleştiği yerde açılan ağız... bu rahatlık için fazla yakındı.

"Hâlâ zararsız olduklarını mı düşünüyorsun?" Hepimiz tekrar koşmaya başlarken Maverick'e ters ters baktım.

Ancak şimdi sadece dokunaçların kalın tabanlarından kaçmıyorduk. Bize doğru fırlattıkları yıldırım hızındaki her şaklamadan kaçıyorduk.

Elimdeki tek silah güneşi uzak tutan hançerimdi ve onu da çölün ortasında, gün ortasında kaybedecek değildim. Bu da beni savunmada bıraktı.

Diana hemen önümdeydi ve dikkatimi onu güvende tutmakla kendimi ikiye bölünmekten korumak arasında paylaştırdım.

"Eğil!" Arkasından bir dokunaç ileri doğru fırlarken bağırdım. Yere düştü, yuvarlandı ve menzilin hemen dışında ayağa sıçradı.

Maverick, havada uçmasına neden olan bir dokunaçla yan tarafına bir darbe aldı.

Diana ileri fırladı ve yere düşerken onu yakalayıp ayaklarının üzerinde durmasına yardım etti.

Nicholas, Diana ve Maverick'e yakın durdu, ben de arkadan geldim.

Grubumuz saatlerce koştu, ikiye bölünmekten zor da olsa kurtuldu.

Kıskaçlar bizi ıskaladı ama çok fazla değil. Dilimler vücudumuza, kollarımıza ve bacaklarımıza dağıldı, çok sayıda ıskalama oldu. Ama en azından ıskalamışlardı. Başaracaktık.

"Neredeyse vardık!" Myrr, Kevin ile birlikte dokunaçların ve solucan deliklerinin sonuncusunun yanından geçerken seslendi.

Ter ve kan görüşümü bulanıklaştırıyordu ama Diana, Nicholas ve Maverick canavarlardan kurtulmuştu.

Görmekten çok hissettiğim görünmez bir çizgiyi tökezleyerek geçtim ve Theo'yu omzumdan attım.

"Teşekkür ederim," derken sanki koşan kendisiymiş gibi soluk soluğa kalmıştı.

Homurdanarak cevap verdim, dizlerimin üzerine çöktüğümde bundan daha fazlasını yapamadım, kanımda bir uğultu dolaşıyordu. Görüşüm bulanıklaşıyordu ve nefesim kesik kesik geliyordu. Başka hiç kimse benim gibi tepki vermiyordu...

"Venom." .

Nicholas beni tuttu ve vuruş alanından daha uzağa çekti. "Kahretsin, alerjin mi var?"

Alerjim var. Lanet bir solucana mı? Hayır demeye çalıştım ama ağzım ve dilim uyuşmuştu ve kaslarım spazm geçiriyor, kontrolsüzce kasılıyordu.

Diana yanıma düştü, parmakları yüzümde geziniyordu. Kısaçlardan dolayı o da kan içindeydi. "Benden içmen gerek. Başka hiç kimse böyle bir tepki vermiyor, yani antikorlarımız var. Nicholas, bana yardım et."

Nicholas beni kaldırdı ve alt çenemi yakaladı, kendi kendine kapanmaya çalışsa da kasları tutularak açılmasını sağladı. Diana üstüme çıkıp boynunu ağzıma yaklaştıırken hiçbir şey söyleyemiyordum. Nicholas açığı doğru ayarladı ve dişlerimi ona geçirmeme yardım etti. Bana bileğini uzatabilirdi ama bu büyük bir güven işaretiydi. Gözleri

kapandı ve göğsü biraz daha hızlı inip kalktı.

Kahretsin, ondan böyle içmek istemezdim. Bu şekilde değil. Etrafım insanlarla çevrili değilken. Maverick izlerken.

Dişlerim derisini delip geçti ve kanı ağzıma doldu; büyü ve ayazın, ormanların, kurtların ve tamamen Diana'ya ait olan o tatlı özün baş döndürücü bir telaşı. Onun özünde benim eşim vardı ve bu bir tat olarak bile tanımlayamadığım bir şeydi. Sadece öyleydi.

Diana'dan yumuşak bir nefes, sanki içinden yuvarlanmak isteyen iniltiyle, ısıklıkla birlikte gelen zevkle savaşıyormuş gibi. Yerine kilitlenen yeni bir bağ yoktu, bir an öncesinden farklı hissetmiyordum.

Çünkü ona basit bir kan bağının yaratabileceğinden çok daha derin bir bağla bağlıydım.

Üç kez sarsılarak yutkundum, derin derin içtim. Kaslarım gevşedi ve dokunaçlı yaratıkların zehrine verdiğim tepki azaldı. Henüz kollarımı kaldıramıyordum ve Nicholas'ın elleri ben daha fazla içmeden bizi ayırmak için hareket etti. Bu iyiydi.

Nicholas, "Bu kadar yeter, artık iyileşecek," dedi.

İkimize de aynı anda, ten tene dokunması dışında.

Nicholas, Diana ve ben birbirimize kilitlenmişken, zihnimde sahneler canlanırken içimden bir inilti döküldü. Vaha. Elhimna'nın sözleri.

Dünya etrafımızda dağılıyor gibiydi ve yakın geleceğimize bir göz attığımızı şüpheyi yer bırakmayacak şekilde biliyordum.

Diana sırt üstü yatmış, ağzından kan akıyor. Göğsü kıpırdamıyordu.

İkisinden de uzaklaştım, içimde bir acı kükremesi patladı. Hayır, hayır bu kadar erken olamazdı. Çünkü onun için kendimi kılıçtan geçirecek olsam da gerçeği biliyordum.

Kehanet inkar edilemezdi.

Diana elleriyle yüzümü kavradı, sıcaklığı beni merkeze aldı, buz mavisi gözleri yakında öleceğini görmesine rağmen sakindi. "Her şey yoluna girecek, Raven. Güven bana."

"Güvenmediğim sen değilsin, karşılaştığımız canavarlar, kehanetler..." Onu kollarıma çektim ve göğsüme bastırdım. Sanki onu orada tutup her şeyi unutturabilmişim gibi. Çünkü tanrının sözlerini görmüştü. Ölümünün diyarların iyileşmesine yardım edeceğini biliyordu. Elimde olsa sonsuza dek ondan saklayacağım bir şey.

Nicholas titriyordu, hâlâ dizlerinin üzerindeydi. "Ben... Bunun bilmiyordum."

"Hiçbirimiz yapmadık. Büyük ihtimalle sen Myrr'dan içene kadar da olamazdı," dedi Diana, sanki onun ölümünü görmemiş gibi hâlâ sakindi. "Ve sanırım bunun ne anlama geldiğini anlamak için zamanımız var. Kehanetler nadiren göründükleri gibi çıkar."

Bunu nasıl düşünebilir? Tam olarak belirsiz değildi ama tartışamayacak kadar ona inanmak istiyordum.

Ezici tutuşumdan kurtulmaya çalışmadı. Yavaşça onu bıraktım ama bu sanki kendi uzuvlarımdan birini koparmak gibiydi.

"Ne kadar eğlenceli olsa da yemek kokusu alıyorum ve acıktım," diye açıkladı Myrr. "Ve şu tarafta duman görüyorum, hadi gidip bir şeyler yiyelim! Belki büyük bir hoş geldin ziyafeti verirler? Bu güzel olurdu. Zor bir gün oldu."

Zor bir gün.

Theo güldü. "İşte gerçek bu güzelim."

Maverick'in nerede olduğu umurunda değildi. Bir parçam onun yarattığın boğazlarından birine düşmüş olmasını umuyordu.

Diana'nın gözleri benimkilerden ayrılmadı. "Her şey yoluna girecek, Raven. Her şeyi çözeceğiz. Yemin ederim."

Vücudum bana verdiği kanla şarkı söylüyor, bana onun her şeyiyle benim olduğunu hatırlatıyordu. Ve onun ölümü beni hayal bile edemeyeceğim şekilde paramparça edecekti. Bana arkasını dönerek duman kokusuna doğru ilerlemeye başladı. Onu takip ettim, her zaman takip edeceğim gibi.

"Hayır, Frostbite, her şey yoluna girmeyecek. Seni kaybedersem olmaz."

OceanofPDF.com

Diana

H Raven'ın diyarları kurtarmak için ölmem gerekiyorsa, bunun ödenecek küçük bir bedel olduğunu anlamasını nasıl sağlayabilirdim?

Ölmek istediğimden değil ama Myrr'ın Raven'la Elhimna'nın sesiyle konuştuğunu görmek garip bir şekilde sürpriz olmamıştı. Çocukken Edmund'un saldırısından kurtulmuştum ve yaşamak için savaşırken ölümün beni beklediğini hep biliyordum.

En azından bu şekilde ölümümün bir anlamı olacaktı.

Henüz oraya . Kaya yığınlarının arasından yolumu açtım.

-Eski bir toprak kayması ve dumana doğru ilerledim. Orada burada görüş alanımı kaybettim ama koku beni kendine çekti.

Diğerleri sessizdi. Pek sayılmaz.

"Neden hepiniz bu kadar anlamıyorum," diye Myrr. "Biz hayattayız. Ve pişen yemeğin kokusunu alıyorum."

"Öğle yemeği bile değil!" Maverick sıçradı. "Hepsini nereye koyuyorsun, kadın?"

"Bazen sütyenim, bazen de sadece ceplerim."

Dudaklarım kıvrıldı. Myrr asla değişmezdi. Yaşlı Kahin'i hiçbir şey etkilemezdi ve bu dünyada değişmeyen bir şey olması beni biraz olsun rahatlatıyordu.

Sesler havada süzülüyordu, geliyordu. Bir adam. Bir kadın. Çocuklar. Bir köpeğin havlaması.

Kevin alçak sesle havladı ve koşmaya başladı. "Kevin, hayır!" Yanımdan hızla geçip Myrr'ı bir kez daha dörtmala koştururken onu yakalamaya çalıştım.

"Weeee!" Myrr bir elini gökyüzüne kaldırdı, vücudu zıplıyordu. Peşlerinden , kaya yığınlarının arasından onları kovaladım, patika beklemediğim bir manzaraya açılırken kayarak durdum. Raven peşimdeydi, Nicholas ve Maverick de onun çok gerisinde değildi. Theo...şey, Theo eninde sonunda yetişecekti.

Dağın eteklerine iki katlı taş bir ev inşa edilmişti ve bacasından dumanlar yükseliyordu. Bahçe kum değil, yemyeşil ve bereketliydi, sanki başka bir vahaya adım atmış gibiydik. Sadece bu vaha kurnaz bir tanrı tarafından yaratılmamıştı. Öyle umuyordum.

Evin bir tarafındaki bahçe ürün ve meyvelerle dolup taşıyor, iki başlı tavuklar bulabildikleri kurtçukları gagalıyor ve alçak bir möö sesi başımı yana çevirmeme neden oluyordu.

Küçük bir sığır sürüsü -gözlerinde alevler vardı ve bu biraz rahatsız ediciydi- evden uzağa doğru yayılan bir tarlaya kapatılmıştı.

Kevin'in asıl dikkatini çeken oydu. Çünkü oynayacak başka bir cehennem köpeği bulmuştu. Gözleri onunkiler kadar çarpık olan birini.

Myrr sırtının üzerinde yalpaladı ve sonunda bir tarafa doğru kaymayı başardı. İleri atıldım ve düşmeden önce onu yakalayıp iki cehennem köpeğinin birbirleriyle boğuştuğu yerden uzaklaştırdım.

"Görünüşe göre kardeşini bulmuş," diye homurdandı Myrr.

Evin kapısı açılırken ona sıkıca sarıldım. Uzun, şık, siyah saçlı ve orman yeşili gözlü bir kadın elinde uzun bir mızrakla dışarı çıktı. "Kimsin sen?"

Myrr'ı bırakarak ellerimi yavaşça yukarı kaldırdım.

Ancak Maverick öne çıkıp aldı. "Jade. Uzun zaman oldu."

Ellerini iki yana açtığında gözleri ve silahı ona doğru döndü. "Maverick? Nasıl... bu nasıl mümkün olabilir?"

Omuz silkti. "Beni bilirsin, ben hayatta kalmayı başaran biriyim."

Gözleri kısıldı ve kara kaşları çatıldı. "Hamamböceği gibi." Silahı fırlatacakmış gibi geri çekildi ve Maverick ellerini salladı.

"Durun. Jade... Onu kurtarmaya çalıştım. Bunu biliyorsunuz!"

Jade'in yeşil gözleri sertleşti. "Hayır. Gelip beni aldınız ve onu yalnız bıraktınız! Onu eninde sonunda bulacaktım, ama bu artık asla olmayacak, değil mi?"

Öyle mi? Onu terk ettin çünkü sen lanet bir korkaksın ve zor zamanlarda yanında olamadın!"

"Daha fazla katılamazdım," diye mırıldandı Raven nefesinin altında.

Ona dirsek atmak istedim ama bir sonraki adımı atan Nicholas oldu.

"Sana gerçeği gösterebilirim Jade."

Başını salladı ve cevap vermek için ağzını açtığı anda içeriden bir ses bağırdı. "Anne! Ben acıktım!"

Myrr burnunu çekerek, "Tam benim gönlüme göre bir çocuk," dedi.

İçimi çektim. "Hepiniz kayalıklara geri dönün. Hemen şimdi. Jade'le kadın kadına konuşmam gerek."

Raven bana baktı ve ben de ona hızlıca başımı salladım. Bir anda Jade'in peşine düşebilirdi ama onu korkutmak istemedim.

Ona bir müttefik olarak ihtiyacımız vardı, bir düşman olarak değil.

Dediğimi yaptılar. Yeşim mızrağı indirmede, ben de ona yaklaşmadım. "Bu şekilde içeri daldığım için özür dilerim. Ama yardımınıza ihtiyacımız var."

Minik bir çift el Yeşim'in bacaklarının etrafında dolandı. "Anne?"

"İçeri Horace, sana içeride kalmanı söyledim." Duruşunu hiç bozmadı. "Dostum yakında dönecek. Gerçekten gitmelisin, ziyaretçileri sevmez."

"Yapamayız," dedim çaresiz bir omuz silkmeye. "Tüm diyarlar risk altında Jade. Ve sen hepimizi kurtaracak bir anahtara sahipsin. Sanırım neden bahsettiğimi biliyorsun, değil mi?"

Bizimle gelmesi için onu nasıl ikna edecektim? Onun bir çocuğu vardı. Bunu düşünürken bile içinden gelen bir feryat bana onu bekleyen ikinci ve daha küçük bir çocuğu olduğunu söylüyordu. Ondan onları bırakmasını nasıl isteyebilirdim? Hepsini koruyamazdık.

Silahını yavaşça indirdi. "Adın ne senin?" "Diana."

Elleri titremeye başladı. "Kurt adamların kraliçesi mi?"

Başımı ona doğru eğdim. "Aynen öyle."

Silah yere düştü ve kendini kapının kenarında buldu. "Seni rüyamda gördüm. Bana senin geleceğini ve gitmem gerektiğini söylediler. Git ya da..."

Yere çökmeye başladı ve yumuşak bir gümbürtüyle dizlerini kapı çerçevesine çarptı.

Onlar mı?

"Nefir mi, Elhimna mı?"

"Elhimna," diye fısıldadı. "Gidemem... bebeklerim burada. Eşim. Onları bırakamam." Elleriyle yüzünü kapadı ve hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı, ince omuzları titriyordu. Küçük çocuğun feryadı devam etti, tonu ve coşkusu artarak.

Sanki vahşi bir hayvanmış gibi ona dikkatlice yaklaşarak yanına çömeldim. "Belki de küçük çocuğunuzu almalısınız ve bu konuyu konuşabiliriz. Belki başka bir yolu vardır?"

Hâlâ titriyordu, kendini yukarı çekti. Ona elimi uzattım ama beni elinin tersiyle itti. "Avluda bekle. İçecek bir şeyler getireceğim."

"Teşekkür ederim."

Gözleri yaşlarla parlıyordu. "Bana henüz teşekkür etme."

Kapıyı kapattı ve bir an sonra feryatlar kesildi. Diğerlerinin izlediğini görmek için döndüm. "Şimdi bekleyeceğiz."

Kapıyı tekrar açana kadar sadece birkaç dakika geçti, bir kalçasında bir tabak, diğerinde küçük bir çocuk dengede duruyordu.

Ufaklığın yarı insan-yarı iblis olduğu, başının tepesinden çıkan bir çift minik boynuzdan çok belliydi. Süt beyazı saçları, ailesine rağmen bir melekinki gibi kıvrılıyordu. Daha büyük olan çocuk annesinin peşinden sıvıştı, aynı sütlü bukleler, aynı boynuzlar, sadece yüzünde bir çatıklık vardı.

"Burada ne yapıyorsun?" diye hırladı. "Annenle konuşuyorum."

"Burası bizim evimiz," tısladı. "Git buradan." Çok güzel.

Kevin ve yeni bulduğu arkadaşı -ya da Myrr'a inanılacak olursa kardeşi-aramıza daldılar, çocuğa doğru yuvarlandılar ve onu da yanlarına aldılar. Jade'in gözleri onları izledi.

"Sanırım aynı batından geliyorlar."

Myrr'dan ukalaca bir yorum bekledim ama dikkat çekici bir şekilde sessiz kaldı.

Jade bizi bir çeşit çiçek açmış ağacın hemen altında, kenarlarına sandalyeler yerleştirilmiş bir açık hava masasına götürdü. Yapraklar soluk mavi ve mor renkteydi, çok güzeldi.

"Tüm bunlar nasıl mümkün olabilir?" Raven sordu, sesi yumuşaktı. "Burası... sadece cehennem olarak bilinen bir yerdeki cennet."

Herkese içki doldururken Jade'in dudakları yumuşak, aniden utangaç bir gülümsemeyle yukarı kalktı. "Bunu dostum yaptı. Toprağı ve onu nasıl çekeceğini biliyor."

kurak yerlere su götürür."

Nicholas alçak sesle ıslık çaldı. "Suda doğan iblisler nadirdir. Kralın onun burada olmasına izin vermesine ve onu daha yakında tutmamasına şaşırdım."

Yüzü sertleşti, gözlerinde korku açıkça parladı. "Kral bilmiyor. Kimse bilmiyor. Sığınağımızı ilk gören sizsiniz."

Başımı salladım ve avuç içlerim ona bakacak şekilde ellerimi kaldırdım. "Sırların bizimle güvende Jade. Keşke burada sahip olduğun şeyi bozmak zorunda kalmasaydık ve buradan ayrıldığımızda kimseye söylemeyeceğiz."

Rahatladı ve bardakları uzattı. Bardağın kenarından uzun bir nefes aldım ve tehlikeli bir koku almadım. Yine de Jade içene kadar bekledim.

Sadece Raven'ın benim gibi beklediğini fark ettim.

Bir yudum aldıktan sonra fincanımı yere bıraktım. "Taşıdığın güç... tüm dünyayı kurtarmak için bir anahtar. İnsanları ve Bölgeleri. Aileni, eşini getirebilirsin, seni Kurtadam Bölgesi'ne götüreceğiz. Orada güvende olacaksın."

Bunu nasıl yapacağımıza dair hiçbir fikrim olmasa bile.

Titremesi yeniden başladı. "Yardım etmek istesem bile, buraya bağlıyım. Ben bir köleydim ve işaretimi sadece bedenime değil, ruhuma da kazımışlardı. Malach hüküm sürdüğü sürece İblis Bölgesi'nden ayrılamam."

Yalan söylemesi için hiçbir neden yoktu. Gerçek, rahatsız etmek için çok acımasızdı.

Theo elindeki su bardağını yudumlayarak etrafında döndürdü. "Ya başka bir yolu olsaydı?"

Hepimiz ona döndük.

"Ne demek istiyorsun?" Konuşmaya neden katıldığından emin olmadan sordum.

Omuz silkti. "Deniz feneriyle aram iyi olduğu için Akmon'un beni bunca yıl yanında tuttuğunu mu düşünüyorsun? Bunu herkes yapabilir." Elini yuvarladı ve avucunda küçük bir ateş parçası çiçek açtı, sonra parmak uçlarında dans etti. "Ama yakınında olduğum sürece sönmeyecek bir ateş üretebilirdim. Diğer şeylerin yanı sıra. Biraz sihrim var..."

Dört kişilik grubumuz ona bakakaldı.

"Nasıl?"

Başını eğdi, düşüncelere daldı. "Bir geminin kaptanıydım. Marigold, annemin adı. Peçe düşmeden kısa bir süre önce, adamlarım ve ben, Topraklar ile İnsan Diyarı arasında bir yerde denizde kaybolduk. Garip bir olaydı.

Zaman. Sonsuza kadar olmasa da bir süreliğine yakıt ikmali yapmamıza yetecek kadar kaynağa sahip küçük adalar bulur ve insanları aramak için yolumuza devam ederdik. Hayal ile gerçek arasında bir yerde var olan bu adalardan birinde bu mantarlar vardı. Onları yedik ve -o sırada altı kişiydik- hepimiz farklı tepkiler verdik. Bir süre için eğlenceliydi. Craddock bize küçük bir yağmur fırtınası yaratabiliyordu. Yaşlı Phinneas uçabiliyordu... en azından kısa süreliğine. Ama sonra Bathsheba'nın adasına geldik ve o da akşam yemeği için onları aldı ve ben yalnız kaldım."

"Kaybettiğin adamlar için çok üzgünüm Theo," diye mırıldandım usulca.

"Ciddi misin?" Maverick ağzından kaçırdı. "Sihrin var ve bize söylemedin mi?"

"O zamanlar uygun görünmüyordu. Şimdi öyle." Myrr'a bir bakış attı.

Kadın eğildi ve adam da sanki bir öpücük alacakmış gibi eğildi. Onun yerine, boğumlu bir yumrukla suratının ortasına vurdu. "Aptal kurbağa! Çölde neredeyse ölüyorduk ve sen hiçbir şey yapmadın!"

"Ne yapacaktım ki? İlk günden beri ya yaralıyım ya da susuzluktan ölmek üzereyim. Büyü yapmak istiyorsam, dinç ve zinde olmalıyım, yoksa görüldüğüm kadar işe yaramaz olurum. Nefir'in o sihirli suyunu içene kadar istesem de yardım edemezdim."

Aralarına girdim, sırtım Myrr'a, önüm Theo'ya dönüktü. "Bana tam olarak ne yapabileceğini söyle."

Beyaz çene sakalını kaşıdı ve gözlerini kıstı. "Şey, kesin bir şey söylemek zor. Uzun zamandır bunları kullanmak için pek bir nedenim olmadı. Adadan kaçacak kadar güçlü olmadığımı anladıktan sonra pek bir önemi kalmadı. Bununla birlikte, elementlerle çalışma konusunda oldukça iyiydim. Sanırım parçayı derisinin yüzeyine çağırabilirim. Gerçi onu çıkarmak için küçük bir kesik açmamız gerekebilir ama-"

"Yap ," dedi Jade. ". Çıkar onu içimden!" Patlaması beni hazırlıksız yakaladı. "Ne?"

Masanın üzerinde öne doğru eğildi. "Eğer onu benden çıkarabiliyorsan, çıkar. İçimdeki bu şey kız kardeşimi öldürdü. İblislerin beni kaçırıp buraya getirmesinin sebebi de bu. Bu hayatta bana hiçbir iyilik yapmadı. İçimde yabancı bir varlık gibi hissediyorum. Onu her zaman hissediyorum, kıvranıyor, nabızı atıyor. Huzursuz bir canavar gibi. Eğer ona teslim olursam, kendimi sonsuza dek kaybedeceğimi biliyorum. Onu istemiyorum. Hiçbir zaman istemedim." Gözleri kapandı ve sertçe yutkundu. "Bunu al ve dostum av gezisinden dönmeden git." O

Theo'nun yüzüne döndü. "Çıkarken beni öldürmeden bunu yapabileceğinden emin misin?"

Dudaklarını büzdü. "Emin değilim, ama yemin ederim ki onu almanın size onarılamaz bir zarar vereceğini hissedersen duracağım."

"Tamam o zaman." Başını salladı. "Bundan kurtulmak için risk almaya değer."

Raven büyüü bozdu ve masayı süpürerek temizledi. "Nicholas, çarşafı hatta, al onları."

Nicholas kendisine söyleneni yapmak için koştu.

Maverick ayağa kalktı. "Bekle. Jade... Ben-"

"Bu sicilinde söz hakkın yok," diye tersledi.

Oku tam ettiğinde Mav'a acıdığını hissettim ama incinmiş duyguları onarmak için zaman yoktu. Eğer eşi tehlikeliyse, o dönmeden bu işi halletmemiz gerekiyordu.

Nicholas çarşafı masanın üzerine serdi ve Jade bana doğru yürüyüp çocuğunu bana verdi, sonra tırmanıp yere uzandı.

"Tıpkı rüyamdaki gibi. Bu kısmı ben de gördüm."

Theo onun yanına gitti, yanağında Myrr'dan kalma belirgin bir kırmızı iz vardı. Dalgınca ovaladı. "Güzel, o zaman her şeyin nasıl sonuçlandığını biliyorsun?"

"Seviyorum." Bir damla gözyaşı yanaklarından aşağı süzüldü. "Ailem kurtulacak ve ben özgür olacağım."

Bebek başını boynuma yasladı ve başparmağını ağzına soktu. Annesinin yanına gittim. Yeşim uzandı ve ben de elini tuttum. Kendimi yeni tanıştığım bir kadını teselli ederken bulmak çok garip geliyordu.

"Onu aldıktan sonra içine koyabileceğimiz bir şeye ihtiyacımız var," dedi Theo. "Bir kutu ya da benzeri bir şey?"

"Sürahi" -Maverick Jade'in bize servis ettiği gümüş sürahiye işaret etti - "kapağı var."

İdeal olduğunu düşünmesem de tartışacak zamanımız yoktu. Arkadaşı eve geldiğinde kapısının önünde bir grup yabancıyla karşılaştığında, karısı kanlar içinde ve bir masanın üzerinde yatarken burada olmak istemediğimiz açıktı.

İhtiyacımız olan son şey başka bir kavgaydı. Elini sıktım. "Her şey yoluna girecek."

Theo ellerini vücudunun üzerinde gezdirdi, teninin belki bir santim üzerinde gezdirdi. Durakladı ve kaşlarını çatı. "Ters çevir."

Yeşim sorgusuz sualsiz onun dediğini yaptı.

"Ah, işte orada." Theo'nun elleri kadının sırtında gezindi ve sol tarafında, omzunun hemen altında durdu. "Kalbinin arkasında. Zor."

Yeşim hıçkırdı. "Yaklaştığını hissedebiliyorum. Sadece birkaç dakikan var. Çabuk ol."

Dakikalarca. Hay sikeyim. Theo sihrini konuşturmaya başlarken çocuğun ve Jade'in elini tuttum. "Sana söylediğimde" -Kuzgun'u işaret etti- "küçük bir kesik atacaksın. Eşya-"

"Shard," dedi Maverick ve Nicholas birlikte.

"Tamam, parça dışarı kayabilececek. Myrr, sürahiyi hazırlar mısınız?"

Diğerleri yerlerine geçtiler ve Theo nefesinin altından mırıldanmaya başladı, içimde derinlerde bir şeyleri çekiştiren sabit bir uğultuydu bu. Jade tepeden tırnağa titriyordu ve boştaki eliyle masanın kenarlarını kavradı.

"Orada" -Theo işaret etti ve Jade'in gömleğinin arkası sanki bir şey dışarı çıkmaya çalışıyormuş gibi kalktı- "Raven, kes-"

Sadece kesmeye gerek yoktu. Parça Jade'in sırtından fırladı. Bir çılgılığı bastırdı ve gevşedi.

Theo onu tutmaya çalışırken parça havada asılı kaldı. "Gel buraya seni kaygan şey."

Parça havada yavaşça dönerken, Theo'dan hoşlanmıyormuş gibi onu kavramaktan kaçınırken gözümü ondan ayıramıyordum. Rengi daha önce gördüğüm hiçbir şeye benzemiyordu; sedefli ve karanlık, renklerden oluşan bir gökkuşağı ve sonra... hiçbir şey. Kalbimin her atışında değişiyor, beni büyülüyordu.

Çocuk kıpırdandı ve ben de dönen parçanın büyüsüne kapılmış bir halde bedenimden yere doğru kaymasına izin verdim.

Biri bağıırıyordu. Theo. Theo bağıırıyordu. Parçaya hükmetmeye çalışıyordu.

O kadar büyük bile değildi, kısa bir kurşun kalem büyüklüğündeydi, iki ucu da kristal gibi sivriydi.

Myrr masanın üzerine tırmanıp Jade'in yüzükoyun yatan bedeninin üzerine binerek parçayı sürahinin içine atmaya çalışırken dünya yavaşladı.

Ama bu işe yaramayacaktı. Bundan sonra ne olacağını bildiğim gibi bunu da . Cansız bir şeyin içinde olmak istemiyordu.

Beni kabul edecek misiniz? Hayatta kalmak için bir ev sahibine ihtiyacım var.

Nefes verdim. Sevdiklerimin ve tüm âlemlerin güvenliği için elimi uzattım. Beni bekleyen ölüm buydu. Parça istemedi

gerçekten değil. Jade'i istiyordu. Yani, kız kardeşi gibi onu taşıyabilirdim... bir süreliğine. Ama sonunda beni öldürecekti.

Varlığımın her zerresinde bunu biliyordum. Bedeli buydu. Eve bu şekilde dönecektik.

Evet.

Parça bana doğru döndü ve sonra bir ok gibi göğsüme saplandı. Darbe beni geriye doğru savurdu ve nefes almakta zorlanarak sertçe yere düştüm.

Ses ve ışık bir gürültü patlamasıyla ve bana doğru koşan bedenlerle bana geri geldi. Raven beni kucakladı ve koşturaya başladık. Ya da o koşturuyordu ve biz de kayaların arasından yolumuzu bulmaya çalışıyorduk.

"Diğerleri...." Nefes nefese kaldım ve göğsüme dokundum. Yara küçüktü, iğne deliği gibi bir şeydi. Jade'i terk ettiği gibi beni parçalamamıştı.

"Tam geliyorlar. Eşi yakındaydı. Gitmek zorundaydık." "Neden? O kötü biri mi?"

"Bilmiyorum ama öyle olmak zorunda değil. Seni orada Jade gibi yatarken görseydim, önce saldırır sonra soru sorardım."

Nicholas bize yetişirken, "İsteseydi vücudumuzdaki tüm suyu bir düşünceyle çalabilirdi," dedi.

Kayalıklardan çıkmıştık. Arkamı döndüğümde, Theo ve Myrr Kevin'ın üzerindeydi.

Kevin umursamıyor gibiydi. Aksine, şaşı gözlü yavru arkadaşıyla yaptığı ziyaretten enerji almış görünüyordu.

Maverick arkalarından koşturuyordu.

"O iyi mi? Jade iyi olacak mı?"

"O iyi. Aslında rahatlardı. Sanki onu boynundaki örsten kurtarmışsınız gibi."

Tanrılara şükür.

Raven beni yere bırakmadı, ben de ondan bunu istemedim. Vücudum garip hissediyordu. Sanki artık bana ait değilmiş gibi.

Dağın eteklerine doğru ilerlediğimizde kendimizi başka bir çölle karşı karşıya bulduk. Ya da belki aynı çöldü, sadece diğer tarafıydı.

"Sahile gidebiliriz," dedi Nicholas. "Buradan çok uzakta olduğunu sanmıyorum. Teknemize gizlice yanaşırız... Tabii başka bir sorun çıkmazsa."

Maverick yüzündeki teri sildi. "Bunun olma ihtimali nedir, dostum?"

Raven bana biraz daha sıkı sarıldı, tüm vücudu gerildi. "Oh lanet olsun."

Bilmek istemiyordum, . Ama baktım ve onu korkutan şeyin ne olduğunu gördüm.

Siktir, gerçekten.

OceanofPDF.com

Kuzgun

"H "Kevin dizlerimin etrafında daireler çizmeye başladığında Theo'nun nefesi kesildi.

"Ne memesi?" Myrr talep etti.

"Kum Fırtınası." Ve çok korkunçtu. Rüzgar ve kumdan oluşan bir kasırga gibiydi. Korkunç bir fırtınaydı, o kadar büyüktü ki nerede başlayıp nerede bittiğini görmek imkansızdı. Açtığı yoldan devam etseydi, kemiklerimize kadar sıyrılırdık.

"Biliyor," dedi Diana, ben onu bırakana kadar kıvranarak. "Jade'i bulduğumuzu biliyor. Lanet olsun. Biraz zamanım olmasını umuyordum-"

Ayaklarının üzerinde sallanıyordu, onu sabitlemek için bir hamle yaptım ama beni engelledi. Gözleri her geçen saniye daha da hızlanıyormuş gibi görünen yaklaşan fırtınaya dikilmişti.

Myrr, Theo'ya yaklaşarak, "Eğer bu bize isabet ederse, her şey biter," dedi.

"Bunu görmek için kahin olmaya gerek yok," diye cevap verdi Nicholas, bakışlarıyla buluşarak

Kendisi de sorgulayıcı bir cevap verdi.

Ne sorduğunu kelimeler olmadan biliyordum. Diana ve Myrr'ı alıp kaçmalı mıydık? Ama ne kadar cazip gelse de, Maverick ve Theo'yu geride bırakırsak bizi asla affetmeyeceğini biliyordum. Kevin'in binicilerle yükü olmasa bize ayak uydurabileceğinden emindim. Nasıl bölüşürsek bölüşelim, bundan hepimizin kurtulması mümkün değildi.

Rüzgârlar savruluyor ve haboob yaklaştıkça kum çığlık atıyordu. "Ne yapacağız?" Nicholas sesleri duyabilmek için bağırdı büyüyen fırtına.

"Biz değil," diye yanıtladı Diana acımasız bir gülümsemeyle. "Sadece ben. Bu Peçe parçasının gerçekten ne kadar güçlü olduğunu görme zamanı geldi." Omzunun üzerinden bana bir bakış attı, "Çok üzgünüm," diye mırıldandı ve sonra koşmaya başladı.

Fırtınaya doğru.

"Beni mi istiyorsun? Gel de al beni, sürtük!" O ne halt ediyordu?

Sanki fırtınayı kucaklayacakmış gibi kollarımı iki yana açarak ona doğru sıçramadan önce ayaklarım bir an için dehşet içinde yere sabitlendi. Ben ona ulaşmadan, kafamın içinde öyle yüksek sesle çınlayan ilkel bir çığlık attı ki, neredeyse beni düşürecekti. Ses etrafımızda tırmanıyor, azalmak yerine güçleniyordu, yankılanması doğal değildi.

Çığlığının zirvesinde göğsünden bir ışık patladı, fırtına onu yutmadan önce beni bir anlığına kör etti. Ve onu.

"Hayır!"

Tekrar harekete geçtim, kendimi onun peşinden savrulan kumlara attım. Jilet gibi keskin taneler yanaklarımı ve boynumu yırtıyor, gözlerimi kapatmaya zorluyor, onu bulmak için çılgınca çırpınıyordum. Bir bilek. Bir omuz. Bir avuç saç... hiçbir şey.

Ve sonra sessizlik oldu, olmaması gereken sessizlikte sağır edici sessizlik.

Kum zararsızca yere düşerek diğerlerine katıldı. Rüzgâr sanki hiç olmamış gibi bir anıdan başka bir şey değildi. Gözlerimi kırptırdım, kum çıplak tenimin her parçasına yapışmıştı, göz kapaklarım çatırdıyordu... herhangi bir şey görmeye çalışıyordum.

"Diana!"

Adını haykırarak çöl zeminini aradım. "Cevap ver bana, lanet olası!"

Aklıma gelseydi bağımı kullanarak ona ulaşabilirdim ama ilk başta çok paniklemiştim.

"İşte orada!" Nicholas koşarak ilerledi ve birkaç metre kumla kaplı bir kütleyi çılgınca işaret etti. Vücudunun açısına bakılırsa onu asla göremezdim.

Nefesimin altında tutarsız yakarışlar mırıldanarak ona doğru tökezledim.

Ona ulaştığımda eğildim ve gevşek bedenini kollarıma aldım.

"Diana? Beni duyabiliyor musun?" Kumlar akıp giderken gözleri kapalı kaldı ama zarar görmemiş görünüyordu. Kan izi ya da kokusu yoktu, burun delikleri her nefeste hafifçe parlıyordu. "Neden bana cevap vermiyor?"

Myrr, peşinde mızırzımlanan Kevin'le birlikte daha da yaklaştı. İki parmağını Diana'nın alnına bastırdı. "Sienna'nın bedeninin parçayı işlemesi ve güçlerine erişmesi yıllar aldı. Hâlâ neler yapabileceğinin farkında değil. Diana daha ilk günden konuyu zorladı. Belki de vücudu bu tür bir gücü kaldıramadı."

"Diana güçlüdür. Her şeyin üstesinden gelebilir," diye hırlayarak karşılık verdim, Nicholas'ın gözlerindeki acıma hissini görmezden gelerek. "Şimdi konuşmayı bırak ve yürümeye başla, yaşlı kadın. Diana uyanacak."

Myrr yüzünü buruşturdu. "Ya yapmazsa?"

Diana'nın uyanmayacağı düşüncesi... Bunu düşünmezdim. Bana kalırsa böyle bir ihtimal yoktu. "O halde Sienna'nın bunu düzeltebilmesi için onu bir an önce gemiye ve eve götürmeliyiz."

Sienna bir şifacıydı, bu onun yeteneğinin bir parçasıydı. Diana'yı bu durumdan kurtarabilecek biri varsa, o da oydu.

Ama ürkütücü bir sessizlik içinde ilerlerken, kafamın içindeki o küçük sestem kurtulamıyordum...

Ya tamir edilemezse?

Sonraki birkaç saat keder ve pişmanlık içinde geçti ve kıyıya ulaştığımızda hava kararmıştı. Gördüğümüz birkaç iblis sanki biz yokmuşuz gibi bizden uzağa baktı. Bana göre hava hoş.

Gemiye geri döndük ve ben neredeyse uyuşmuştum.

Neredeyse.

Myrr peşimdeyken kaptanın kamarasının kapısını tekmeleyerek açtım.

Etrafa bakındım. Ev temizlenmiş, her şey yerli yerine konmuştu. Diana'yı yatağa yatırdım.

"Bu da ne böyle?" Nicholas koridordan seslendi. "Kokusunu alabildiğim kadarıyla gemi temizlenmiş, onarılmış ve yeniden stoklanmış. Neden?"

Yukarıdaki güverteden gelen bir gümbürtü beni koşturdu, dişlerimi gösterdim.

General Algrin güvertede durmuş, kanatlarını eliyle birlikte arkasına sıkıştırmıştı. "Bu taraftan gelebileceğinizi düşündüm. Teknenizin hazır olması gerektiğini düşündüm."

"Neden bize yardım ediyorsun? Şikayet ettiğimden değil."

Derin bir nefes aldı, göğsü ve kanatları biraz genişledi. "Her şey değişiyor. Bunu havada hissedebiliyorum... Bilin ki... Bilin ki ben sizin tarafınızdayım. Kralım söz konusu olduğunda olabileceğim kadar. Ona değiştiremeyeceğim şekillerde bağlıyım. Bölgemizin kumları benimle konuştu."

Uzun sürmeyecek karanlık..." Başını iki yana salladı. "Çabuk gidin, rıhtımdakilere geçişinizi unutmalarını söyledim."

Başka bir şey söylemeden yukarı, gökyüzüne doğru fırladı ve gitti.

Nicholas'a döndüm. "Bizi buradan çıkar."

Kaptanın kamarasına geri koştum.

Myrr küvete su doldurmaya başlamıştı. "Onu küvete koy, sonra da git biraz kan iç ve temizlen. Güneşin altında uzun bir gün geçirdik ve dönüş yolunda kiminle karşılaşacağımızı bilme ihtimaline karşı gece boyunca nöbet tutmak için gücüne ihtiyacın olacak," diye mırıldandı Kahin, Diana'yı küvete koymam için bana el sallayarak. "Onu yıkayıp rahat ettireceğim."

Suyu kapattı ve beklentiyle geri çekildi.

Ama gitmek istemedim. Uyanana kadar Diana kollarımdayken yerde oturmak istedim. Bütün yürüyüş boyunca onun gelmesini, onu yere bırakmamı, bacakları olduğunu ve onları kullanacağını söylemesini bekledim.

Dışarıda kaldığı süre uzadıkça, geri dönmeyeceği korkusu da artıyordu. Bunun bedeli buydu.

"Kahretsin," diye hırladım, yumuşak, ifadesiz yüzüne doğru inmeye başlarken onu sıkıca kavradım. "Kötü bir rüya gibi geliyor. Bu nasıl oldu?"

"Olması gerektiği için oldu, evlat," diye karşılık verdi. "Programa ne kadar çabuk uyum sağlarsan o kadar iyi olur. Bu seni bir sürü kalp ağrısından kurtaracaktır."

"Peki programın geri kalanı ne, Myrr? Diana'nın hikayesinin sonu bu mu?"

Hikayemizin mi?

Şimdi bilseydim daha iyi olurdu, böylece ona katılmak için bir plan yapabilirdim... nerede olursa olsun.

"Keşke sana söyleyebilseydim ama bu işlerin böyle yürümediğini biliyorsun. Git, Raven. Bırak onunla ben ilgileneyim, sen de tüm duygularını dışarı vur ki geri döndüğünde onun için güçlü olabilesin."

Ses tonu değişmişti ve sesi o kadar nazık geliyordu ki, neredeyse kendisinin de bir şekilde ele geçirilip geçirilmediğini merak edecektim.

İkimiz Diana'nın giysilerini çıkardık ve onu yavaşça ılık banyo suyuna soktum, alnına bir öpücük kondurmak için durakladım.

"Yakında döneceğim, Frostbite. Bana geri dön."

Bununla birlikte, kendimi çıkmaya zorlayamadan önce odadan hızla çıktım. Yine de Myrr haklıydı. Diana'nın haboob'u geri sürdüğü anda Lilis'i yenmiş olmasına rağmen, hiçbir fikrimiz yoktu.

Diana'nın ne kadar süre görevden uzak kalacağını. Kesin olan bir şey vardı ki, zamanımız kısıtlıydı. Nefir de öyle demişti. Onu uzakta tutabilirdik ama sonsuza dek durduramazdık.

Algrin bize hayatta kalma şansı vermişti.

Ayak seslerim beni mutfağa götürmüştü ve Theo'yu ocağın başında görünce şaşırılmışım. Eğer adamı ya da yahniyi hissetmediysem, bütün gece nöbette uyanık kalmak istiyorsam kesinlikle şarj olmam gerekiyordu. Bana baktı. "Güveç tencerede fokurduyor ve Nick gemiyi doğru rotaya soktu. Yarına kadar Kurtadam Bölgesi'nde olmamız gerektiğini düşünüyor."

"Teşekkürler," dedim başımı sallayarak. Daha fazlasını söyleyecekmiş gibi görünüyordu ama ben elimi kaldırdım. "Bak, iyi niyetli olduğunu biliyorum ve eminim paylaşacak harika bir bilgeliğin vardır, ama sadece bir süre yalnız kalmaya ihtiyacım var."

"Anlaşıldı," diye yanıtladı Theo. "Sonsuza kadar yetecek kadar yalnız zaman geçirmiş olsam da, seni yalnız bırakacağım. Fikrinizi değiştirirseniz direksiyonda ben olacağım."

Duraksadım ve yaşlı adamın adaya düştüğünden beri ilk kez bir gemiye kaptanlık edeceğini fark ettim. Şimdiye kadar çok iyiydi, çünkü ben onun komutayı ele aldığını bile fark etmeden bizi yola çıkarmayı başarmıştı.

"Ya Theo?" Geri çekilen sırtına seslenerek onu dönmeye zorladım. "Teşekkürler. Yaptığın her şey için minnettarım." Bir selam verdim, o da acı tatlı bir gülümsemeye karşılık verdi.

"Benim için zevk."

Gece çökmeden önce Diana'yla birkaç dakika geçirebilmek için tedarik ettiğimiz kan kavanozlarından birine elimi attım. Göz attım, kokladım ve sonra dikkatlice tadına baktım.

İnsan. İblis değil. İblis kanı içmek aptallıksa en iyi ihtimalle öngörülemez olabilirdi. Öldürmeye devam etmeme gerek yoktu, çok teşekkür ederim.

Tatmin olmuş bir şekilde kavanozu geriye doğru eğdim ve hepsini hüpletтім.

Yenilenmiş bir enerjiyle duşa girip temizlendim ve iki kase güveç ve iki parça ekmekle Diana'nın odasına doğru yola koyuldum.

Ne olur ne olmaz.

Diana'yı yatağında gecelikte uzanmış, Myrr'ı da yanındaki sandalyede uyuklarken buldum.

"Bu da ne-" Myrr doğrulup burnunu çekti. "Ah. Sadece sen." Gözlerini kısarak bana doğru baktı ve kaseleri görünce canlandı.

"Küvetten nasıl çıktı? O..."

Ama Myrr iki elini uzatmış bana doğru koşarken umutlarım suya düştü. "Hayır, yahniye ihtiyacı olmayacak Kuzgun. Maverick geldi ve onu yatağına yatırmama yardım etti. Ama ikisini de yiyeceğim, lütfen."

Ona kaseleri uzatıp Diana'nın yatağının yanına giderken hayal kırıklığımı gizleme zahmetine girmedim. Daha önce olduğu gibi huzurlu görünüyordu, bu da küçük bir teselliydi.

"Kaptan yarın evde olacağımızı söylüyor Frostbite, yani Lochlin ve Düşes'in dışarıda kafa ütülemesini istemiyorsan bir an önce uyanmayı planlasan iyi edersin."

Alaycılığım karşılık bulmadı ve göğsüm ağrıyarak burnumu onunkine bastırmak için eğildim.

"Seni seviyorum, Diana. Lütfen beni bırakma."

Yüksek sesli bir höpürtü odada yankılandı ve her iki elinde de birer kaşık olan ve keyifle çiğneyen Kahin'e döndüğümde bir nefes verdim.

"Sen etraftayken hassas bir an yaşamak zor, değil mi?"

"Bazıları bu yahniyle kendi hassas anımı yaşadığımı söyleyebilir," dedi bir lokmanın etrafında. "Yemekler beni nadiren hayal kırıklığına uğratar, kan emici. Aynı şeyi insanlar için söyleyemem."

Tartışamazdım. Bunun yerine Diana'nın ipeksi yanağına son bir öpücük kondurdum ve dışarı çıktım.

Tam güneş batarken ana güverteye çıktım. Kötü şans eseri, deniz kızlarını bulduğumuz bölgeye yaklaşıyorduk ve elimde olmadan denizde yaşam belirtisi aradım. Ama dalgaları tararken, olağan dışı hiçbir şey olmamış gibi görünüyordu. O kadar engin ve öngörülemezdi ki, okyanus ve içindeki canlılar katliamı tamamen silmişti. Ama sonsuza dek aklımda kalacaktı. Xefia'nın muzip gülümsemesini hatırlamama izin verdim. Heyecan dolu gözlerini. Çocuksu kıkırdamasını.

Lilis'in dünyadan aldığı intikam için gitmişti. Kalbimdeki nefret yeniden alevlendi ve bu duygudan zevk aldım.

Diana'nın asla uyanamayacağı düşüncesiyle gelen dehşeti her şey yenerdi...

"Seni sevmesinden nefret ediyorum."

Küpeşteden döndüğümde hafif sarhoş bir Maverick'in yanıma sokulduğunu gördüm. Onun aptal kıcıyla tartışacak havada değildim, iç çekerek tekrar denize döndüm. "İyi ki senin ne düşündüğün umurumda değil o zaman."

"Senden nefret etmem çok mantıklı. Anlamadığım şey ise senin beni neden bu kadar hor gördüğün." Sırtını korkuluklara yasladı ve bakışlarımla buluşmak için başını eğdi. "Sen kazandın. Onun istediği sensin."

Diş etlerim baskıdan ağrıyordu ve kendime, o uyurken onu gırtlığından ayırırsam Diana'nın bana çok kızacağını hatırlatmaya çalıştım. "İşte tam da bu yüzden. Tam buradaki konuşma. O uyurken sen burada oturmuş kazanmak ve kaybetmek hakkında gevezelik ediyorsun-"

Nasıl devam edeceğimi şaşırmış bir halde konuşmayı kestim. Çünkü tam olarak ne yapıyordu? Hayatı için savaşıyor muydu? Benim için en değerli olan şeye hiç saygı duymadığını söylüyordu. Alemleri kurtarmak için hayatını gözünü kırpmadan feda edebileceğini söyledi. Uyanmak istiyor muydu, yoksa haboob'u durdurmayı büyük finali olarak mı görüyordu? Onu kırık bozulmadan eve geri götürebileceğimizi ve sonunda diyarlar hayatta kaldığı sürece herkesin onu şeyleri düzeltmek için kullanmakta bir sakınca görmeyeceğini mi düşünüyordu?

Çünkü asla iyi olamayacaktım.

Uyandığında bunu ona söylemek için sabırsızlanıyordum. Ve öyle olabileceğimi düşündüğü için ona ne kadar kızgın olduğumu söylemek için.

"Bak, Maverick. Sadece bir arkadaş bile olsa, prensip olarak senden hoşlanmazdım. Onu kullandın ve sonra da kalbini kırdın."

"Bu uzun zaman önceydi, Raven. O zamanlar olduğum kişi değilim-"

"Onun sempatisini kullanmaya devam ederek sevgisini kazanmaya çalışman bana aksini söylüyor."

"Beni eskiden gibi görmesi için en ufak bir şans olduğunu düşünürsem ne gerekiyorsa yaparım. Peki ya sen, Bay Her Şeyin Üstünde?" Tanıştığımızdan beri ilk kez gözleri öfkeye benzer bir şeyle parladı. "Seni açıkça eş olarak seçtiği anda halkının ayaklanacağını biliyorsun ama yine de ısrar ediyorsun. Onu asla kabul etmeyen kurt grupları var. Sen bu yolculuğa çıkmadan hemen önce babasını öldüren suikast girişiminden bahsetmiyorum bile. Ve evet, bana tüm bunları anlattı. Olmak

sonsuzu kadar onun sırtına bir hedef tahtası çizmiş olursun. Ama bu sorun değil, değil mi? Bu sizin 'ilkelerinize' uyuyor mu?" diye hırladı.

Parmaklarım boynuna dolanmak ve onu boğmak için kaşınıyordu ama bunun bir anlamı yoktu. Gerçeği çoktan ortaya dökmüştü.

"Onu korurdum. Onu her zaman korudum," demeyi başardım, sesim boğuk bir fısıltıdan başka bir şey değildi.

"Bugün yaptığın gibi mi?" Kahkahası alçak ve mizahsızdı. "Bir tanrı gibi egon olabilir Raven ama sen bir tanrı değilsin. Ona, başına geleceklere karşı koruma sözü veremezsin. Hiç kimse veremez. Ve seninle birlikte olmak sadece karşılaşacağı tehlikeleri artırır. Belki de bu duruma pembe gözlükler takmadan gerçekten bakarsan, en büyük sevgi eyleminin onu nasıl iyileştireceğini bulmana yardım etmek ve sonra da çekip gitmek olduğunu görürsün."

İçim çalkalandı ve gözlerimi sıkarak kapattım. "Kendi tavsiyene uymanı ve kendin çekip gitmeni öneririm. Diana'nın sana değer verdiğini unutmadan ve seni ilk gördüğümünden beri yapmak için can attığım şeyi yapmadan önce."

Uzun bir süre hareketsiz kaldı ama sonra başını salladı. "Tamam. Gideceğim. Ama ne dediğimi unutma, Raven. Bu kâbustan hepimizin sağ çıktığını ve her şeyin bittiğini varsayarsak, onun olabileceği en güvenli yer senden uzakta olması. Başka türlü olabileceğini düşünmesine izin vermek, şimdiye kadar yaptığım her şeyden çok daha acımasızca olur."

Bununla birlikte, sözde fincanlarının derinliklerinde biri için ayakları üzerinde dikkat çekici bir şekilde sabit durarak uzaklaştı.

Ne de düzenbazlar kandırdı.

Ama saatler sonra Diana'nın başucunda oturup dua eder gibi başımı öne eğdiğimde bile onun sözlerini aklımdan çıkaramadım.

O piç haklı mıydı? Ben de onun kadar kötü müydüm... Ya da daha kötü? Ve eğer öyleysem, çekip gidecek gücüm var mıydı?

Kuzgun

T Şafak vakti rıhtıma ayak bastığımız anda, nihayet Kurtadam bölgesine geri döndüğümüzde tuhaf bir şeyler olduğunu anlamıştım. Sadece kapalı, sabahın erken saatlerinde gökyüzünden tembelce süzülen kar taneleri ya da Aslında nefesimi görebiliyordum. Hava bir süredir değişkenlik gösteriyordu ve her geçen gün daha da artıyordu. Ama beni alarma geçiren şey limandaki gemi filosuydu. Yarım düzine gemi sandıklarla doluydu ve mancınıklardan toplara kadar bir dizi silahla donatılmıştı.

"Raven?"

İskoçça bir brogue ile bağlanmış çağrıya doğru döndüm ve Diana'yı kollarımda daha yükseğe kaldırdım.

"Lanet olsun!" Lochlin kükredi, ağaç gövdesi gibi bacakları çalkalanarak bana doğru koşmaya başladı ve rıhtımdan aşağı indi. "Ne oldu dostum? O-"

"Hayır," diye araya girdim, adam durmak için yavaşlayıp kollarını uzatırken onu daha sıkı kavradım. Kraliçesi, uzun zamandır arkadaşı ve sürü arkadaşı olabilirdi ama onu taşımak bana düşerdi. "O... iyi. Onu kaleye götürelim ve rahatça dinlendikten sonra size bilgi veririm. Sienna'yı hemen buraya getirmeliyiz."

Bakışlarını Diana'nın hareketsiz halinden ayırdı. "O zaten burada. Dominic de öyle. Vampir Bölgesi'nden yola çıkmak üzere ikinci bir filo hazırlayan Will ve Bee dışında hepimiz buradayız."

"İkinci bir filo mu?" Şaşkınlıkla başımı salladım. "Ne için? Savaş mı başladı?"

Gür, kumral kaşları alnının üzerinde yükseldi. "Raven, senin peşinden gelmeye hazırlanıyorduk. Ya Vanatörlerin hepinizi yakalamış olabileceğini ya da o beceriksiz iblis piçlerinin hızlı bir hamle yaptığını düşündük. Nerelerdeydin lan sen?"

Kaşlarımı çattım. "Sen neden bahsediyorsun? Planladığımız gibi mücevheri arıyorduk." Maverick'in doğru mücevheri nasıl bulamadığını, mücevherin Jade'de olduğunu ayrıntılarıyla anlatmayacaktım. Bunun için daha sonra zamanım olacaktı. "Ve onu bulduk. Tahminime göre oldukça çabuk."

"Çabuk mu? Neredeyse iki aydır ortalıkta yoktun ve tamamen irtibatsızdın."

"Sen neden bahsediyorsun dostum? En fazla birkaç haftadır yokuz." Tam olarak takip ettiğimden değil.

Nicholas, Myrr'la birlikte yanıma yanaşıp Theo da arkamdan gelirken, "Ondan bile az, benim hesabıma göre on iki gün," diye ekledi.

Lochlin başını salladı, yüz ifadesi asıktı. "Ya iskorbüt hastalığına yakalandın ve bu yüzden kafan karıştı ya da o tanrıça kaltak oyun oynuyor, çünkü neredeyse sekiz haftadır yoksun. İblis Gabriel'le konuştuk ve Isla Naranja'dan yedi hafta önce ayrıldığınızı söyledi. Hamish ve diğerleri geri döndüler ve bu mesajı doğruladılar."

Ne olduğunu anlamaya çalışırken zihnim allak bullak oldu. Ludimon Adası bir şekilde bizden zaman çalmayı başarmış mıydı? Ya da belki-

"Nefir," diye homurdandım, zihnimde sinsî tanrının bir görüntüsü dolaşıyordu. '*Zaman bir kurgudur,*' demişti. Ne zamandır onun vahasında idik? Sihirli suyunun bizi iyileştirdiğini varsaymıştık. Bizi kendimizi iyileştirecek kadar uzun süre uykuda tutmuş muydu? Yoksa zamanı çarpıtarak çok daha uzun bir süre olduğu halde bir günmüş gibi mi göstermişti? Onun büyüğü ne kadar güçlüydü ki Diana bile dolunayda değişime uğramamıştı? Yoksa hepimiz uyuyup kalmış mıydık?

Emin olamıyordum ama omzumun üzerinden savaşa hazırlanan gemilere baktığımda bir şey çok açıktı. Topyekûn bir savaş başlatmaktan kıl payı kurtulmuştuk.

Lochlin elini omzuma koydu. "Tam olarak ne olduğunu sonra tartışabiliriz. Hadi kaleye gidelim ve diğerlerine senin iyi olduğunu söyleyelim. Düşes endişeden duvarlara tırmanıyor."

Kalenin büyük salonuna vardığımızda haber çoktan diğerlerine ulaşmıştı. Odaya girdiğimizde Dom, Sienna ve Düşes'in bizi beklediğini gördük.

"Yalan söyleyemem. Bu sefer beni yüz yıl yaşlandırdın, eski dostum," dedi Dominic bize doğru adım atarken, gözleri kollarındaki Diana'ya kaydı. "Ona ne oldu?"

"Sienna'nın bileceğini umuyorum." Dominic'in onu almasına izin vermeden önce Diana'nın tatlı kokusunu son bir kez daha içime çektim. Diana benden çok onun olduğu için değil, içinde kırılmış olan şeyi nasıl düzeltebileceğimizi bulmak için elimizdeki en iyi şans onun karısı olduğu için.

"Onu odasına götürelim," dedi Sienna, güzel yüzüne endişe damgasını vurarak. "Kendi yatağında olmak onu rahatlatacaktır."

O önden gitti, Dom ve ben de onu takip ettik ama Sienna dönüp başını salladı. "Sen burada kal ve diğerlerine tam olarak ne olduğunu anlat. Dom onu yatağa yatırır yatırmaz size katılacak. Yalnızca Diana ve Diana'ya odaklanmam gerekiyor. İkinizin üzerime çullanmasına izin veremem. Açık olduğumda ve iyileştiğimde, başkalarının duygularını o kadar iyi hissedebiliyorum ki bu beni etkisiz hale getirebilir. Myrr," diye seslendi yaşlı Kahin'i bulmak için boynunu bükerek. "Gelip bana işin özetini anlatabilirsin."

Aslında bu onun için iyi bir karardı. Myrr'ın çok fazla duygusu yoktu, bu yüzden oldukça güvenli bir bahisti.

"Yapabilirim." Boğumlu parmağıyla Nicholas'ı işaret ederek, "Sadece kahvaltı göndermelerini sağla. Neredeyse açlıktan ölüyorum."

Merdivenlerden yukarı doğru gözden kaybolurlarken, o da onların peşinden yürüdü.

"Onu düzeltebilecek biri varsa o da Sienna'dır." Konuşan Düşes'ti ama yüzümü ona döndüğümde irkildim. Çocukluğumdan beri hep aynı olan, hatırladığım o güçlü, canlı kadın gitmişti. Lycan'ın ölümünden sonra düşüşünün ipuçlarını görmüştüm. Sevgilisini kaybetmesi şok edici bir darbe olmuştu. Ama son birkaç ay hiç de nazik değildi. Yüzü zayıflamış, cildi ve saçları donuklaşmıştı, sanki biri yaşam gücünü tüketmiş gibiydi. En son ne zaman kan aldığını merak etmekten kendimi alamadım.

"Evet," diye onayladım elini tutmak için odayı geçerken. "Sienna'nın güçleri eşsizdir. Diana iyi olacak."

Parmaklarımı sıktı, gözleri yalvarır gibiydi. "Öyle olmalı. Lycan onu kurtarmak için hayatını verdi. Bunun boşa gitmesine izin vermeyi reddediyorum. Onu bize geri getirdiğin için teşekkür ederim, Raven."

Boğazımı temizledim, konuşamadım ve başımı sallamakla yetindim.

Lochlin, Theo'ya meraklı bir bakış atarak, "Haydi hepimiz oturalım da yorgun yolcularımız bizi yeni arkadaşlarıyla tanıştırsın," dedi,

Maverick ve Kevin hâlâ girişte duruyordu. Yüzlerinde belirsizlik okunuyordu.

Dominic odaya tekrar girdi ve hepimiz otururken bize katıldı.

Sonraki yarım saat boyunca sırayla seyahatlerimizin hikâyesini anlattık. Tanrıça Lilis'ten güç alan yeni ve gelişmiş büyülerıyla Vanator'lardan Vahşi Kraliçe'de Gabriel'le buluşmaya kadar. Aziz George'un ölümsüz ordusuyla savaştan, Maverick'i su ejderhası Sal'dan kurtarmaya kadar. Deniz kızları ve dev örümcek insanlara geldiğimizde, hepsi ağzı açık bir şekilde bakıyordu.

"Nicholas'ın şerefsiz ya da esprili biri olmadığını bilmesem, bizimle dalga geçtiğini düşünürdüm," dedi Dominic, başını inanamayarak sallayarak. "Ve tüm bunlar İnsan Âleminde mi oldu diyorsun?"

"Bir kısmı," dedim, artık sabırsızlanmaya başlamıştım. Sienna hangi cehennemdeydi de Diana'nın durumu hakkında bilgi veriyordu? "Bazıları da sadece aradaki boşluk olarak tanımlayabileceğim şeyde. Peçe ne kadar uzun süre kapalı kalırsa, işler o kadar garipleşiyor. Eğer eklersek..." Duraksadım, hâlâ adını yüksek sesle söylemekten çekiniyorum, "kötü tanrıçaların çarpık oyunlarını da denkleme eklersek, işler daha da öngörülemez bir hal alıyor. Ve ben sadece anahtarların geri kalanını bulana kadar daha da çılgınlaşmasını bekliyorum."

"Raven?"

Sienna'nın yumuşak sesi başımı kapıya doğru çevirmeme neden oldu. "Evet?"

"Seninle yalnız konuşabilir miyim?"

Ayağa fırladım ve ona katılmak için acele ettim. Eğer ölmüş olsaydı bunu bilirdim. Bu dünyada onun ışığının kayboluşunu kesinlikle hissederdim-

Beni odadan uzaklaştırdı ve sesini alçaltmaya devam etti. "Yolculuğunuz sırasında ikinizin arasında bir şeylerin değiştiği çok açık. Myrr bunu benim için doğruladı, umarım Diana'nın sağlığı konusunda danışılacak kişinin sen olduğunu varsayarak haddimi aşmıyorumdur?"

"Haddini aşmıyorsun."

İçini çekti ve bir elini sırtının alt kısmına koydu. Hamile olduğunu ancak o zaman hatırladım. Bencil piç kurusu olduğum için sadece Diana'yı düşünmüştüm.

"Raven... Ona ulaşmak için bildiğim her şeyi denedim ama sanki şokta gibi. Herhangi bir iç travma hissetmiyorum. Onun ve parçanın yaşam gücünü hissedebiliyorum. Sadece onunla alıştığım şekilde bağlantı kuramıyorum." Koridorda ilerlerken alt dudağını kemirdi. "Ben hâlâ

Güçlerimde ustalaşmak konusunda yapmam gereken işler var. Eğer bu konuda daha iyi olsaydım, belki-"

"Bu senin suçun değil Sienna." Her ne kadar bu adaletsizlik yüzünden dünyaya ve içindeki herkese bağırıp çağırmak istesem de Sienna'nın acısını arttırmak Diana'ya yardımcı olmayacaktı. "Elinden gelenin en iyisini yapmaya çalıştığını biliyorum."

Odaya girdiğimizde Myrr gitmişti ve sadece Frostbite'ım çarşafların üzerine uzanmıştı. Çok küçük görünüyordu... çok kırılğan... onu tanıdığım kadına hiç benzemiyordu.

Sienna, "Ben sağlık ekibiyle konuşmaya gidiyorum," dedi. Kendi duygularıma o kadar odaklanmışım ki, şu ana kadar onun ne kadar bitkin görüldüğünü de fark etmemiştim. Partimiz için duydukları endişe arttıkça son haftalarda muhtemelen kendine dikkat etmiyordu. Hâlâ hamileliğinin erken ve en önemli dönemindeydi ve burada kalan tüm enerjisini Diana'ya harcıyordu. Daha iyi bir adam ona dinlenmesini söyleyebilirdi. Sabah gücünü topladığında bu konuyu tekrar gözden geçirmesini.

Daha iyi bir adam değildim.

"Harika bir grup," diye devam etti yorgun gözlerini ovuşturarak. "Onlara birkaç şey danışmak istiyorum. Kısa süre içinde döneceğim."

Odadan çıktı ve ben de Diana'nın yanına gittim. Sonraki bir saat boyunca yatağın yanında diz çöktüm, kalbinin düzenli atışını dinlerken başımı göğsüne yasladım.

Lütfen bana geri dön, Frostbite.

"Çok... normal görünüyor."

Elimi yüzüme sürdüm ve Dominic'i kapı aralığında dikilmiş, bakışları kız kardeşine kilitlenmiş halde bulmak için döndüm.

"Uyuyormuş gibi."

"Öyle," diye homurdandım, aksi halde ima ettiği için kafasını koparmamaya çalışarak. "Sienna herhangi bir iç yaralanma hissetmediğini söyledi. Belki de sadece dinlenmeye ihtiyacı vardır... içindeki parçaya alışmaya."

Dom'un hakkını yemeyelim, itiraz etmedi. "Bunu yapabilir ve uyandığında hepimiz burada bekliyor olacağız. Neden bir süreliğine dışarı çıkmıyorsun? Beslen. Konuşabiliriz. Yatağının başında öylece diz çöküp-"

"Sanki Sienna olsaydı sen de aynısını yapmayacak mıydın?"

"Ah, demek şimdi böyle oldu? Merak ettim," dedi alaycı bir gülümsemeyle. "Bu kriz geçtikten sonra kız kardeşime karşı saygısızlık ettiğin için sana isyan yarasını okuyacağım. Ama Sienna konusunda haklısın. Senin yerinde olsaydım onun yanından ayrılmazdım. Onu kurtarmak için feda edemeyeceğim hiçbir şey yok. Ki bu da

Bu yüzden biraz rahat bırakmanı istiyorum. Sienna endişelerini hissedebiliyor... hepimizin endişelerini. İyileştirme yetenekleriyle birlikte empati duygusu da artıyor. Bunu ne kadar çok özümserse, kendine o kadar çok baskı yapıyor. Birlikte büyümemiş olsak da kız kardeşimi çok seviyorum. Ama burada bir denge bulmalıyız. Sienna'yı ve doğmamış bebeğimizi riske atamam..."

Diana'yı kurtarmak için.

Lanet olsun, mantıklı konuştuğunu biliyordum. Ama bu, suratını dağıtma isteğime karşı koyarken yumruklarımın yanlarımda kenetlenmesini engellemedi.

Ben daha fazla bir şey söyleyemeden Sienna odaya daldı, çenesi sabit, gözleri yeni bir kararlılıkla çelik gibiydi, laboratuvar önlükleri giymiş bir erkek ve kadın arkasından yaklaşıyordu. "Aklımıza bir fikir geldi. Başarı şansının yüksek olduğunu düşünüyoruz. Ama Diana bundan hiç hoşlanmayacak..."

Diana'nın hoşuna gitmeyen bin bir şeyi onu güvende ve hayatta tutmak için yapmıştım. İzin almak için ona danışamazdım, bu yüzden affetmesi için yalvarma fırsatım olmasını ummak zorundaydım.

"Duyalım bakalım."

"Bu soruna neden olan şeyin Diana'nın kanı -yarısı vampir, yarısı kurt-olabileceği fikri üzerinde duruyoruz. Parça büyük bir şok yarattı ve bu üçüncü element büyük ihtimalle vücudunun kaldıramayacağı kadar fazla."

Önce Sienna'ya, sonra da omuz silkmış olan Dominic'e baktım. "Peki tam olarak ne öneriyorsun?"

Sienna önce Dom'a sonra da bana baktı. "Eşinin kanının iyileştirici özelliğinin onu geri getirmeye yardımcı olabileceğini düşünüyoruz. Dengenin artık içinde eşit olarak bölünmemesi için kurdunu yeterince aşağı itmek."

"Ne kadar eminsin?" diye sordum.

Sienna gözlerini kapadı ve sonra yavaşça başını salladı. "eminim. Tıbbi ekip kurt adama dönüştürülmesinin vampir olan her parçasını tamamen silmediğini düşünüyor. Eğer onu diğerinden daha çok biri olarak seçmemiz gerekiyorsa, o zaman kurdunu geri itebiliriz. Vampir tarafının tekrar yükselmesine izin verelim. Bu onun sahip olduğu tek şans olabilir."

Diana benden sonsuza dek nefret edebilirdi, bunu birlikte olabilmemiz için yaptığımı düşünürdü... ama Sienna haklıysa, en azından benden sonsuza dek nefret etmek için hayatta olurdu.

Cevap netti. "Hadi yapalım."

Diana

T Etrafımda kara söğütler sallanıyordu, koyu renkli yaprakların yumuşak hışırtısı, uzun dalları bana doğru uzanıyor, beni daha da içlerine çekiyordu. Bir elimi kaldırdım ve ince dallardan birinin üzerinde gezdirdim. "Gerçekten burada mıyım?"

Ağaçlardan bir cevap gelmedi, zaten gelmesini de beklemiyordum. Elim yavaşça göğsüme götürdüm, parçayı hatırladım.

Bunu kabul etme kararı, göğsümde patlayan keskin acı.

Kum fırtınasını durdurmuştum ve sonra... burası. Haboob ile bu yer arasında hiçbir şey yoktu ve ölmediğim sürece burada olmam mümkün değildi.

Ölmüş müydüm? Çok fazla soru vardı ve cevaplamama yardım edecek kimse yoktu.

Parmaklarımı parçanın beni delip geçtiği yere bastırdım. Ancak şimdi sanki tüm kemiklerime yayılmış gibi hissediyordum.

Artık senin bir parçanım, gücüm senindir. Dünya senin iradene boyun eğecek, Diana.

Parçanın sesi etrafımdaki ağaçlardan geliyor gibi görüldüğünde ürperdim. "Sen... sen Peçe'nin yeryüzüne bağlı bir parçası mısın?"

"Ölüyor muyum?"

Evet.

Orada, ölülerimiz için ağladığımız söğüt korusunda dizlerimin üzerine çöktüm. Zihnimin bir kurgusuydu belki ama orası yas tutma yeri ve gözyaşlarımın düşmesine izin verdim.

Burada, korkumu ve endişemi görecek kimsenin olmadığı bir yerde, olabilecek ve asla olamayacak her şey için ağladım. Sevdiklerime asla veda için, Kuzgun'u bir daha asla göremeyeceğim için...

"Ne kadar...uzun?" Soruyu fısıldadım, bir cevap alacağımdan bile emin değildim.

"Duruma göre değişir, kızım."

Sesini duyunca ayağa fırladım, kendimi ona doğru attım ve daha onu tam olarak görmeden beni yakalamasına izin verdim. "Baba."

Lycan'ın kolları güçlü ve sağlam bir şekilde etrafımı sarmış, sanki yeniden bir çocukmuşum gibi beni tutuyordu. Uzun dakikalar boyunca beni tuttu, sonra nihayet tekrar konuştu.

"Diana, seni bir göreyim."

Beni bir kol boyu uzakta tuttu ve gözlerimin içine baktı. "Evet, şimdi farkı görüyorum. İçindeki güç şimdiye kadar bildiğinden çok daha fazla. Bir vampirin hızından ve gücünden daha fazlası. Bir kurt adamın cesaretinden ve ateşinden daha fazlası." Gülümsedi. "Benimle yürü."

Elimi kolunun kıvrımına sıkıştırdı ve beni kara söğütlerden, kaybettiklerimizin mezarlarının yanından uzaklaştırdı. Ve sonra, göz açıp kapayıncaya kadar, bölgenin farklı bir yerindeydik.

Kabuslarımda gördüğüm bir kumsal. Edmund'un beni boğmaya çalıştığı kumsal. Uzakta yarı vampir, yarı insan olarak doğduğum kaleyi görebiliyordum.

"Beni neden buraya getirdin?"

"Bu senin geçmişin Diana. Ve tüm bunlarda bir rolü var, tıpkı Kurt Adam Kraliçesi olarak şimdiki zamanının bir rolü olduğu gibi."

"Peki ya benim geleceğim?"

Kayalıklara çarpan dalgalara baktı. "Parça senin geleceğin."

Orada öylece durduk ve neredeyse ona bu soruyu sormak istemiyordum çünkü onunla geçireceğim zamanı kısaltacakmış gibi hissediyordum. Hiçbir şey için vazgeçemeyeceğim bir zaman.

Onu yüzüme doğru çevirdim. "Neler olduğunu anlıyor musun, Lycan? Ne yapmamız gerektiğini biliyor musun? Peçe'nin parçalarını taşıyan başkaları da var mı, bu kadar basit mi?"

Yavaşça başını salladı. "Bence parçayla konuşmalısın, o... yaşayan... hissedebilen bir şey, bizim anladığımız şekilde var olmasa bile."

Ona daha sıkı sarıldım. "Benimle kalacak mısın?" Sesimin karanlıktan korkan bir çocuk gibi çıkması umurumda değildi. Sahip olabildiğim sürece babamın yanımda olmasını istiyordum.

Yanaklarımdan birini okşarken gülümsemesi nazikti. "Evet, seninle kalacağım."

Bir kez daha yolu göstermesine izin verdim ve kayalıkların üzerinde yürümeye başladık. Neredeyse ölmek üzere olduğum sahile baktım.

Sahilde bir figür duruyordu, siyah saçlı küçük bir çocuk. Omzunun üzerinden bana baktı.

"Kim o?"

"Bilmiyor musun?"

Gözlerimi diktim. Çocuk, siyah saçları ve ufak tefek yapısı dışında bir şey seçilemeyecek kadar uzaktaydı. Gençti. Sıska, pek çok küçük çocuk gibi.

"Hayır."

"Bu senin eşin, Diana. Seni gördüğü andan itibaren sevdi. O zaman sizin için savaştı, yakalanırsa öleceğini biliyordu."

Kalbim küt küt atıyordu. Raven bana bir çocuğun öldürüldüğünü söylemişti, o çocuk beni Edmund'dan kurtarmıştı ama bu onun hayatına mal olmuştu.

"Neden bana bunu gösteriyorsun?"

"Ben değilim. Bu... bu parça size görmeniz gerektiğine inandığı şeyleri gösteriyor."

Asla olamayacak bir geleceği görmenin nasıl bir faydası olduğunu anlamıyordum. Belki de öleceksem, en azından gerçek eşimin kimliğini bilebilirdim?

Peki ya Raven? Acı göğsümde kükredi sanki ikinci kez parçayla delinmişim gibi. Ben gittiğimde hayatına devam edecekti; bunu biliyordum. Bana ne kadar güzel sözler söylerse söylesin, bir kadının rahatlığı olmadan bir hayat yaşayacak bir adam değildi. Ama sonra onun bir başkasıyla birlikte olması fikri içimi burktı.

Ama o sizin için bir kurttu, birini sevdiklerine bir kez karar verdiler mi, o kadar.

Sanki olduğum yerde donmuşum gibi ayaklarım hareketsiz kaldı.

Çok sevdim. Bu o ? Onu sevmiş miydim? Hayır,

bu... bu olamaz. Olabilir mi?

"Diana?"

"Geliyorum," diye fısıldadım ve Raven'ı zihnimden uzaklaştırmak için elimden geleni yaptım.

Lycan bir adım attı ve ben de onunla birlikte hareket ettim, dünya tekrar etrafımızda değişirken göz kırptım.

Artık Alfa Bölgeleri'nde değildik.

Siyah bir gecenin karanlığında etrafımızda devasa dikili taşlar yükseliyordu ve yıldızların uzak titreşimleri dışında yolumuzu aydınlatacak hiçbir şey yoktu.

"Stonehenge," diye fısıldadım. Alfa Bölgeleri'nde yaşayan bizler, kendi bölgemizden dışarı adım atmamış olanlar bile bu yeri biliyorduk. İçindeki doğuştan gelen gücü. Yine de kimse oynadığı rolü, insan diyarları ile bizim aramızdaki Perdeyi tam anlamıyla sağlam tuttuğunu anlamamıştı.

Lycan beni yapıların ortasına doğru hafifçe itti.

Etrafımdaki taşlar kaymaya ve hareket etmeye başladığında bir adım attım, sonra bir adım daha ve bir adım daha. Çemberin kayıp taşları yeniden ortaya çıktı, ta ki kırık yapı bir kez daha tamamen sağlam olana kadar.

Ve ben tam ortasında duruyordum. Yavaşça dönerek kutsal alanın girişine baktım. Ayak sesi yoktu ama yine de bir varlığın yaklaştığını hissettim.

Enerji güçlüydü, sıcaktı ve beni kendine doğru çekti. Bir adım attım ve zemin yumuşayarak beni dizlerimin üzerine çekti.

Parlayan bir ışık yavaşça var oldu, altın ve bakırla işlenmiş koyu bir yeşil. Titredi ve göz hizamda sabit kaldı.

Sen geldin.

"Ben...yaptım. Sen Shard mısın?"

Kendimi sana gösterebildiğim kadarıyla, evet. Artık parça sensin. Biz parçayız.

Bu, soruları sormak ve Lilis'i durdurmak için ihtiyacımız olan bilgiyi edinmek için bir fırsattı.

"Dünyayı, tüm diyarları kurtarabilir miyiz?"

Muhtemelen. Tanrıça'ya karşı zaferimizle aramızda duran çok şey var. Ölüm. Yaşam. Neşe. Acı.

"Onu nasıl durduracağımı söyleyebilir misiniz? Eğer yaşarsam, sevdiklerimi kurtarmak için her şeyle yüzleşeceğim."

Yüzen küreden taşan sıcaklık, devasa sıcak bir battaniye gibi etrafımda toplandı.

Akıllıca bir seçim yaptığımı biliyordum. Senin gelmeni uzun süre bekledim, üç dünyanın Diana'sı. İnsan. Vampir. Kurt.

Konuşmamız uzadıkça kalbim daha hızlı atıyordu. Kollarımı göbeğimin etrafında kavradım. "Lütfen, anlat bana."

Zaten biliyorsun. Diğer parçalarını bulmalısın. Diyarları Lilis'ten korumaya yardım etmek için seçtiğim kişilere gittiler.

"Sienna gibi."

Evet, ilk tutan kişi gibi. Sen ikincisini taşıyorsun.

Sertçe yutkundum. "Peki ya üç parça olduğunu söylersem, hepsi bu kadar mı?"

Üçten fazla.

"Dört parça mı?"

Bir duraksama oldu, kürenin içindeki altın parladı ve parçanın soruyu derinlemesine düşündüğünü -nasıl olduğunu bilmiyorum ama biliyordum-anlayabildim.

Dörtten fazla.

Sertçe yutkundum ve zihnim bana sayıyı zaten bildiğimi söylediğinde bir sıçrama yaptım. "Altıdan az mı?"

Küre bir kez daha parladı ve dans etti. Yine içimdeki anlayışı hissettim. Parçanın ruhunu temsil eden küre bana doğru bir cevap veremiyordu.

Altıdan az.

Beş. Hepsi birlikte beş parça vardı. Yani bulmamız gereken üç anahtar daha vardı. Hepsi Sienna ile aynı noktada olan kızlar mı? Hepsi Stonehenge'de miydi?

Ve diğerleri ilk yerleştirildikleri yerde miydi, yoksa Opal ve Jade gibi parçanın hayatta kalmak için yer değiştirmek zorunda kaldığı başka durumlar da olmuş muydu?

"Beni öldürüyorsun, değil mi?" Soru ben daha yakalayamadan ağızımdan çıkıverdi.

Niyetim bu değil. Seninle bağ kurmaya çalışıyorum.

Aslında bir cevap değildi ama kötü niyetli de değildi. İçimi çektim, çenem göğsüme düştü. "Peki ben dayanamazsam seni alacak başka birini bulacak mısın?"

Beni taşıyabilecek başka kimse yok, ben çok güçlüyüm. Sen osun, Diana. Bunca yıl Jade'i korumak için kendimi zapt ettim. Yaşamak için bir yol bulmalısın. Benimle bağlantı kurmalı ve gücümü kullanmanın bir yolunu bulmalısın, yoksa tüm diyarlar düşecek.

"Hiç baskı yok," diye fısıldadım. "Belki bana nereden başlayacağımı söyleyebilirsin?"

Bilincim yerinde değilken kendimi nasıl kurtarabilirdim?

Küre döndü ve renkler solmaya başladı. Hayır, solmaya değil. Teker teker bana doğru fırlıyor, tenime batıyorlardı. Tekrar, parçanın gücünü hissettim. En büyük parça, bu Peçe'nin en büyük parçasıydı. Bunu kendimi tanıdığım kadar kesin olarak biliyordum. Ve bu yüzden bu kadar çok mücadele ediyordu, Opal bu yüzden ölmüştü. İçinde çok fazla güç uğulduyordu, şimdi bile beni tamamen ele geçirmekle tehdit ettiğini hissedebiliyordum. Böyle bir şeyi benim kullanmam mümkün değildi... kimsenin kullanması mümkün değildi...

Stonehenge'in içi yavaş yavaş karanlığa gömüldü.

Lycan kapı aralığından içeri girdi. "İhtiyacınız olan cevapları aldınız mı?"

"Hepsini değil. Ben... Ben henüz ölmeye hazır değilim, baba. Bunun anlamı seninle olmak, benim zamanım değil. Yapmadığım çok şey var. Ama eğer parçayla bağlantı kurmanın bir yolunu bulamazsam..."

Nefesinin altından alçak sesle mırıldandı. "Benimle yürü Diana. Belki cevabı birlikte buluruz."

Adım attım ve elini tutmak için uzandım ama orada değildi. Bir uçurumun kenarına doğru yuvarlandım. Çığlık atarak kayalık kenarlara tırmandım ve serbest düşüşümü durdurmayı başardım. "Baba!"

"Diana!" diye seslendi uzaklardan, altımda bir yerden. Dönüp bakmaya çalıştım ama dibe mesafe göremediğim bir sis tabakasının altında gizliydi.

Kayalara tutunarak kendimi yukarı çekmeye başladım, zirveye ulaşmak için mücadele ediyordum.

Ama ne zaman yukarı uzansam, zemin kaybediyordum.

Daha da aşağı kaymış.

Yeni bir ses usulca konuştu. "Gelecekte bir seçim olacak Diana. Tüm sorularının cevabı bu. Sadece senin yapabileceğin bir seçim."

Nefir'in yüzüne baktım, sarı saçları kendisine hiç yakışmayan garip bir arı kovanı saç modeliyle toplanmıştı. "Ne yapıyorsun burada?"

"Sana bir seçim yapman gerektiğini söylemek için gönderildim." Omuz silkti. "Tek bildiğim bu."

Gözümü kırptım ve o gitmişti. Bu nasıl bir cevapsızlıktı böyle?

Ama şu anda kayaya tutunmuşken, babam aşağıda çılgınca seslenirken bunu dert edemezdim.

"Bekle!"

Kolumun üst kısmına doğru hıçkırdım. "Baba!"

"Diana!" Raven adımı haykırdı ve bu ses panik ve korkuyu yarıp geçti.

Nefes nefese kaldım. "Raven! Ben buradayım. Uçurumun aşağısında."

"Diana! Bana uzanmanı istiyorum. Hadi, Frostbite, bana uzan!"

Eğer uçurumu bırakırsam, düşecektim. Burada ölüp ölmeyeceğimi bilmiyordum, buranın nerede olduğunu bilmiyordum ve bu bir rüya *olabilir* diye dünyayı riske atmak istemiyordum.

Her kasım protesto ederek bir kez daha tepeye tırmanmaya çalıştım. Ama kayalar kaymaya devam etti ve beni başladığım yere geri itti. Hayal kırıklığı içinde hıçkırarak başımı uçurumun yüzüne yasladım. "Raven, lütfen... Yapamam... Korkuyorum...."

"Frostbite, bana güvenmene ihtiyacım var. O sıçrayışı yapmana ihtiyacım var. Seni yakalayacağım, söz veriyorum."

Gözyaşlarım yanaklarımdan süzülüyor, sırt kaslarım kasılmaya başlıyordu ve seçim hakkımın elimden alınmasına çok az kaldığını biliyordum. Düşecektim, çünkü hareket edemiyordum.

Ama onu göremediğim halde tepeye atlamak? Bu delilikti.

"Raven..." Ona körü körüne uzanacak, bir kez daha zirveyi zorlayacak ve göremediğim bir ele atlayacak kadar güveniyor muydum?

Birlikte geçirdiğimiz onca zaman boyunca bana hiç yalan söylemedi. Ayaklarımıza serilen görev ne olursa olsun beni hayal kırıklığına uğratmamıştı. İçimi yakıcı bir kesinlik kapladı. Ona güvenebilirdim, hayatımdaki tüm insanlar arasında en çok güvenebileceğim kişi Raven'dı.

"Tamam, atlayacağım. Ve beni yakalasan iyi edersin!" Kaymaya başladığımı hissetsem de tepeye tırmanmak için çabılıyor ve tutunmak için savaşıyordum. Ayak parmaklarımla kazdım ve ittim, uçurumun tepesine sıçradım, iki elimi de uzattım. Kendimi tamamen bıraktım.

Bir an için düşeceğimi sandım. Adını haykırdım, son bir umutsuz yalvarış. "Raven!"

Görünmeyen eller bileklerimi sardı ve beni yukarı çekip tehlikeden uzaklaştırdı. Lycan'dan uzağa.

Gözlerim fal taşı gibi açıldı ve soluk soluğa doğruldum. Battaniyeler belime dolandı, yatak tanıdık bir şekilde altıma çöktü, Keep'imın kokusu bir anda etrafımı sardı. Bu gerçek miydi yoksa başka bir rüya mı?

Kevin'in alçak sesle mızızlanmasını duyana ve yüzüme sokulduğunda burnunun nemini hissedene kadar gerçeği anlamamıştım. Evimdeydim. Ve hayattaydım.

Şimdilik.

Titriyordum, ter hala yüzümün kenarlarından ve boynumdan aşağı akıyordu, döndüğümde bir doktorun ağzı açık bana baktığını gördüm. "Ekselansları!"

"Herkes nerede?"

Başını iki yana salladı. "Onlara gidemezsiniz, günlerdir baygınsınız kraliçem..."

Ayağa kalktım ve onu işaret ettim. "Şimdi söyle bana. Raven nerede?" Başını bana doğru eğdi. "Diğerleriyle birlikte."

"Oyaladığımı biliyorum." Dolaptan bir pantolon kaptım ve çekiştirerek giymeye başladım. "Neler oluyor?"

"Kıyı şeridindeler kraliçem."

Bu o kadar da kötü görünmüyordu, ama içimden bir ses, eğer bu neşeli bir olay olsaydı kendini tutmayacağını söylüyordu. "Tükür onu."

"Yapamam... Yapmayacağıma söz verdim ve o vampir... o... ona karşı gelmeyeceğim."

Lanet olası Raven.

Dudaklarım kıvrıldı. "Peki. Pencereden kendim bakabilirim."

Zayıf olmalıydım, günlerce soğukta kaldığım için bitkin düşmeliydim ama yine de sanki bir enerji patlaması yaşamışım, sanki dünyayı ele geçirmeye hazırılmışım gibi hissediyordum.

Pencereyi açtım ve kıyı şeridine baktım. Halkımı gördüm, vampir ordusundan bir birlik gördüm, başlarında kardeşim Dominic, yanında Raven vardı.

Ve limanımızda, suyun üstündeki gökyüzünde.

Zar zor kabullenebildim. İblislerin kralı ve tüm ordusu buradaydı ve bunun siyasi bir ziyaret olduğundan şüpheliydim. Malach'ın Lilis tarafından kontrol edildiğine dair herhangi bir soru varsa, böğürmesi onları sildi.

"Ya kraliçenizi bana verirsiniz ya da hepinizi yok ederim!"

Kuzgun

T Altımdaki at kıpırdandı, ön ayağını yere vurdu ve nefes nefese bir buhar bulutu oluşturarak gecenin sert havasında dağıldı. Gözlerimi kıyı şeridinde biriken ordudan ayırmadım.

Kurtadam Bölgesi. Burası Diana'nın eviydi ve burayı onun için savunacaktım.

Kiminle karşı karşıya olduğumuza inanamıyordum.

İblislerin kralı Malach bir savaş gemisinin pruvasında duruyordu. Ayaklarının hemen altındaki ön figür bir gorgona aitti, yılanlardan yapılmış saçları dışarı doğru akıyor, başı sessiz bir çığlıkla geriye atılıyordu.

Kral parmağıyla işaret ederek kolunu kendisine karşı çıkmak için toplanan herkesi kapsayacak şekilde salladı. "Ya bana kraliçenizi verirsiniz ya da hepinizi yok ederim!"

Dominic'in kolumdaki eli beni tutan tek şeydi. Ona hırladım. "Bırak beni de kafasını kesip yedireyim! Belki o psikopat cadı onun yerine onlardan biriyle konuşabilir."

"dostum. Onları yenemeyiz. Sayıları çok fazla."

Değerlendirmesi çok uzak değildi. Yüzlerce iblis vardı ve saflarında Malach'ın generali Algrin'i gördüm.

Gözlerime takıldı ve başını salladı. Malach'ın Lilis tarafından kontrol edildiğini o da benim kadar iyi biliyordu ama bu konuda yapabileceği hiçbir şey yoktu. Vampirlerin Edmund'a bağlı olduğu gibi o da liderine bağlıydı.

Malach birkaç adım öne çıktı. "Hazır başlamışken ejderhalarla konuşan kızı da bana ver. Onu da istiyorum."

Dominic'in üzerine çöken sükûnet bir anda yok oldu. "Eşimi tehdit etmeye nasıl cüret edersin?"

Malach güldü. "İkisi de bana ait. Hayatları *benim!*" Yanlış kelimeler.

Lochlin Dominic'in önüne geçti. "Kraliçemiz rahatsız, yoksa sizinle kendisi konuşurdu. Ne olursa olsun, sana aynı şeyi söyleyecektir. Defol git, Malach."

Tam olarak diplomasinin zirvesi sayılmaz, ama amacına .

Malach güldü, derisi sanki altında bir şey sürünüyormuş gibi bedeninden bağımsız hareket ediyordu.

"Her şeye ben hükmedeceğim. Ve o sürtükler BENİM!" Sözcükler uluyordu, son kelimedeki iliklerime kadar hissettiğim kadınsı bir çığlık vardı.

Lilis sinirlenmeye başlamıştı.

"General Algrin," diye seslendi Dominic meslektaşına. "Bu çılgınlık. Eminim kralınızla mantıklı bir şekilde konuşabilirsiniz. Belli ki aklı başında değil-"

"Ben burada değilmişim gibi konuşma!" Malach kendini zor tutuyormuş gibi öne doğru gerindi, yüzü gecenin karanlığında bembeyazdı. Bir kanadı açılı bir şekilde sarkıyordu ve taht odasında gördüğümüzden daha da kötü görünüyordu. Sanki yavaş yavaş parçalara ayrılıyormuş gibiydi.

General Algrin yine başını salladı. "Teslim olmazsanız hepiniz öleceksiniz. Güç ve hız taşısanız da büyüünüz yok. Bizim gibi değilsiniz."

Piç kurusu şimdi de onu ovuyordu.

Ama kavgayı başlatan bu değildi. Hayır, Weasley, lanet olası korkak Maverick bunu kendi başına yapmayı başardı.

"Onu alamazsın! Sana izin vermeyeceğim!" Sesi herkesin dikkatini çekerken, atını dört nala sürerek kumsalı sert bir şekilde geçti. Malach'ın hizasına geldiğinde, kraldan sakladığı arbaleti savurdu, geri çekti ve tek bir yumuşak hareketle serbest bıraktı.

Cıvata tam isabetle Malach'ın boğazına saplandı.

Karıştırdı, çırpındı, oku çıkardı ve böğürdü. "ÖLDÜRÜN ONLARI!"

İblisler yarım bir nefes için durakladılar, sonra ileri atıldılar.

Maverick'in tek yaptığı, geri kalanımızı düşmanlarımızın yaklaşmakta olan yoluna atmaktı. Tam bir moron.

Kuma sıçradım ve atımı sağrısına bir tokat atarak uzaklaştırdım. Ben süvari . İki kılıcımı çekerek ilk iblisle karşılaştım.

Başla.

İblisler önüme düşerken okyanusun kenarındaki su birkaç dakika içinde kırmızıya döndü. Tekrar tekrar, dalgalar halinde geldiler.

"Ben buradayım. Bunu halledeceğiz."

Dom'un yanıma gelirken verdiği güvence, düşmanlarımızı yararken bana bir enerji daha verdi. Bunlar bizi yavaşlatmak, eğitilmiş savaşçılar göklerden inmeden önce bizi yormak için gönderilen piyadelerdi. Yüzüme kan sıçradı ama kendimi bir ya da iki boynu ısırmaktan alıkoydum.

Şimdilik. O zaman geldiğinde her şeyi bitirmeye hazır olmalıydım.

Algrin ve adamlarının suyun üzerinde beklediği yere bir göz atmaya cesaret ettim. Çoğu gemilerin yüksek armalarında, uçan okların menzili dışında duruyordu.

Yavaş ama emin adımlarla Algrin'in durduğu gemiye doğru ilerledim. Yaklaşmamı izledi ama beni durdurmak için hiçbir şey yapmadı.

Belime kadar suya girdiğimde bir iblis bana doğru fırladı, beni ortamdan yakaladı ve kalçamı ısırdı. Geriye doğru bir hamleyle vücudunu ikiye böldüm ama bırakmadı.

"Şerefsiz!" İkinci kılıcımı boynuna sapladım ve sonunda beni tutmayı bıraktı.

İki kanlı kılıcı da kınlarına soktum ve teknenin sert bir kenarına tutundum. Sonra tırmanmaya başladım. Merdiven yoktu. Tepeye kadar el ele çıktım. Gemileri karaya oturttukları gerçeği her şeyi anlatıyordu.

Malach ve arkadaşı Lilis'in ayrılmaya hiç niyetleri yoktu.

Kendimi parmaklığın üzerinden güverteye attım. Beni gördüklerinde dağılan birkaç küçük iblis vardı ve ben de onlara izin verdim.

Gözlerim tepemdeki General'e dikilmişti.

Onunla konuşmak için oraya tırmanmamı mı bekliyordu? "Algrin, bu çılgınlığı durdur! Kralını kimin kontrol ettiğini biliyorsun!"

"Biliyor musun?"

Arkamda kralın kendisini görmek için döndüm. Diğer gemiden karşıya atlamıştı.

Sık beni. Ondan korktuğumdan değil ama... İçinde bir tanrıça taşıyordu. Onu kontrol ediyordu.

En iyi yaptığım şeyi yaptım. Onu çalıştım. Alaycı bir selamla kollarımı iki yana . "Zevk duyduğumu söyledim Lilis, ama annem bana

yalan söylememek."

Malach'ın yüzü buruştu ve nefesi kesildi. "Annen mi? Neden bana ondan bahsediyorsun?"

Soru beni hazırlıksız yakaladı. Beklediğim yanıt bu değildi, ama tepkiyi görünce... Sorunun içine daldım. "Annemden bahsetmemin ne önemi var? O onurlu bir kadındı. Senin aksine. Sen tanrıça falan değilsin, sadece ahlaksız bir pisliksin."

Hırladı, vücudu kırık bir kurmalı bebek gibi bana doğru yalpaladı. Savaşabilmesinin, kafasını kesersem beni durdurabilmesinin hiçbir yolu yoktu. Kılıcımı çektim ve Malach sanki bir sineğe vurur gibi elini bana doğru salladı.

Bir enerji patlaması beni havaya savurdu ve ana direğe sertçe çarparak onu ikiye böldü. Yelkenler ve parçalanmış ahşaplar etrafıma düşerken güverteye çarpıp yuvarlandım. Nefes alamıyordum, kaburgalarım mı kırılmıştı yoksa sadece rüzgâr mı kesilmişti emin değildim.

Yana doğru tökezleyerek yelkeni üzerimden attım ve kılıçlarımı çekerek güverteye baktım. "Bizi yenemezsin Lilis."

"Hiçbir şey bilmiyorsun!" Bağırarak söylediği sözler, içindeki öfke... Kırılma noktasına çok yakındı.

Başka bir aç denedim. "Nefir bize senden bahsetti. Ve yıldızlar... onlar izliyor, Lilis. *Her şeyi* görüyorlar."

Malach bana baktı ama Lilis'in beni izlediğini biliyordum. "Ne cüretle..."

Başka bir figür güverteye tırmanırken gözlerini üzerimden ayırmadım, elinde bir arbalet vardı. Maverick'in vermeliydim; yaralı numarası yapmadığı ve yaralı bir fil gibi topallamadığı zamanlarda sessiz bir herifti.

"Planını bilmediğimizi mi sanıyorsun?" Güldüm, kendimi başımı arkaya atmaya zorladım. "Doğruca tuzağımıza düştünüz."

Maverick arbaletin sürgüsünü gevşetti, tetik hafifçe tıkladı. Lilis'in ihtiyacı olan tek uyarı buydu.

Malach yana doğru adım attı, bu da cıvatanın doğrudan karşıya ve bana doğru yelken açmasını serbest bıraktı.

Kalbimi ıskalayacak kadar sola kaçmayı başardım ve onun yerine göğüs kafesime saplanıp kemiğe saplandı. Girişin acısını hissetmeden önce cıvatayı tuttum ve çektim.

"*Bunun* bir tuzak *olduğunu mu* düşünüyorsun?" Malach yan tarafa uzanıp Maverick'i boğazından tutarak yukarı çekerken güldü. "Bu... bu bir tuzak. İki adamım var

ve ikiniz de bana geldiniz. İkinizi de kurtarmak için burada olacak. Ya da belki sadece birini? Bu onu zorlamak için lezzetli bir seçim olmaz mıydı? Birinizin yaşamasına izin verin, ama o seçmeli!"

O an göğsüm zonklamaya başladı. Lilis'in Diana'nın hâlâ baygın olduğundan, ölmekte olduğundan haberi yoktu. Onu takip edeceğimi de. Ama o zamana kadar onun halkını ve topraklarını kendi topraklarımmış gibi savunacaktım.

"Kaybedecek bir şey yok Mav," dedim.

Maverick'in gözleri kapandı ve Malach'ın elinden tuttuğu halde bana ihtiyacım olan baş işaretini verdi.

Onlara doğru koştum, Malach'ı göğsünden vurdum ve üçümüzü de teknenin kenarından aşağı attım.

Biz düşerken Malach böğürdü, yüzünü tutmaya çalıştım. Gözlerini buldum, sıg sudan geçerken parmaklarımı gözlerinden birine soktum.

Onu yakalamaya devam ettim, zayıf noktalarını bulmaya çalıştım. Onu zayıflatmak için ne kadar parçasını koparabilirsem kopardım.

Lilis'i zayıflatmak için.

Bir şey bileğimi yakaladı ve beni suyun derinliklerine çekti. Göğüs derinliğindeki suyun yüzeyine çıktığımda tutunma çabalarım karşı koydu.

Gözlerimi birkaç kez kırptım, çoktan ölmüş müydüm yoksa sadece bir şeyler mi görüyordum emin değildim. "Xefia?"

Uzun yeşil saçları, deniz kabukları ve altından yapılmış bir tacın etrafına örülerek başının tepesine yığılmıştı. Gözleri, onu yaşının çok ötesinde yaşlandıran bir acı ve öfke karışımıyla parlıyordu.

"Kraliçe Xefia artık ölüm soyumun geri kalanını aldı. Yönetmek için geriye bir tek ben kaldım."

Diana, genç denizkızının hâlâ hayatta olduğunu bilseydi çok mutlu olurdu...

Şimdi o şekilde kalmasını sağlamak.

"Gitmen gerek. Şimdi! Bu çok tehlikeli." Onu itmeye çalıştım ve Malach'ın olduğu yere doğru döndüm. Ama o orada değildi. Maverick de yoktu. "Xefia, git. Güvenli değil..."

Arkasındaki sudan büyük bir kafa yükseldi ve ben sadece bıçağıma uzandım.

"Sal?" Su ejderhasına ağzım açık bakarak mırıldandım.

"O beni kurtardı. Kalan insanlarımı topladım, Raven. Yardım etmek için buradayız. Pek çok kişiyi öldüren kötülüğe karşı savaşınızda size katılmak için." Gözler

Daralmış, keskin küçük dişleri parlıyordu, tam olarak gerçek bir yırtıcı gibi görünüyordu.

Başımı salladım ve savaş gemilerini işaret ettim. "Tekneleri dışarı çekin," dedim, "kıyıdan olabildiğince uzağa götürün."

"Bundan daha iyisini yapabiliriz." Xefia geriye doğru attı ve neredeyse hiç sıçramadan gözden kayboldu.

Kıyıya doğru ilerledim. İblisler tepedeki karıncalar gibiydi, kaç tanesi öldürülürse öldürülsün daha fazlası ortaya çıkıyor gibiydi.

Kuma ulaştığımda kanat sesleri beni uyaran tek şey oldu. Döndüm, kılıcımı çektim ve gökyüzünden gelen bir darbeyi savuşturdum, kılıçlarımız birbirlerinden sekerken çınlıyordu.

Algrin benden bir metre yukarıda kaldı. "Onu durdurmaya çalıştım."

"Yeterince sert değil," diye homurdandım ileri geri giderken. Gerçek anlamda yüksekte olma avantajına sahipti. Ama havada süzülürken benim yerde olduğum kadar hızlı değildi.

Etrafından dolandım ve sırtının ortasına keskin bir darbe indirdim. "Kanatlarını kaybetmek istemiyorsan-"

"Ona yeminliyim. Başka seçeneğim yok." Kanatlarını geriye katlarken yüzünü buruşturarak yere düştü.

"Geri çekil o zaman."

"Yapamam." Algrin başını salladı. Kendini bana doğru fırlattı ve kendimi keşke havada kalmasına izin verseydim diye düşünürken buldum. Çünkü yerdeyken... kolayca benim kadar hızlıydı ve kendini tutup tutmadığından emin değildim.

Sahilde bir ileri bir geri gidiyorduk, zaman akıp gidiyordu, ikimiz de çeyrek vermiyorduk.

Ama onun sesi... onun sesi her şeyi kesiyordu.

"Lilis! Topraklarımı terk edecek ve İblis Kralı'nı hemen serbest bırakacaksın!"

Diana.

Yaşıyordu. Hayattaydı ve bir tanrıçayla konuşabilecek kadar güçlüydü. Kalbimin üzerindeki buz kütlesi kalktı ve onun adını haykırmamak için kendimi zor tuttum.

"Onu serbest bırakacaksın, yoksa ben seni yaparım!" Sözleri savaş boyunca taşındı. Birkaç iblis savaşmayı bıraktı.

Kalan askerler arasında dalgalanırken soruyu tekrar tekrar duydum. Kral ele geçirilmiş miydi? Bu savaş onun isteği miydi?

Algrin kılıcını indirdi. "Yapabilir mi? Onu... onu kurtarabilir mi?"

Bir adım geri çekildim, beni kesmeye kalkarsa ulaşamayacağım bir yerde duruyordum. "Bunu yapabilecek biri varsa, o da odur."

İblis general kılıcını kınına soktu. "Geri çekilin! Eğer Kurt Kraliçe dediğini yapar ve kralımızı serbest bırakırsa, o zaman biz de geri çekiliriz!"

Malach kumsalın yüz metre aşağısında duruyordu, eli hâlâ dizlerinin üzerinde olan Maverick'i inanılmaz bir şekilde kavıyordu.

"Bunu sevdin, değil mi?" Lilis kelimeleri Malach'ın şekilsiz ağzından tıslayarak söyledi. "O zaman onu yanımda götüreceğim."

Diana onlara doğru yaklaşırken dövüşçü kalabalığı dağıldı. Koyu renk derisini giymişti ama üstündeki beyaz tişört açılmış ve sadece tenini gösteriyordu... Bu yüzden giydiğini sanmıyordum. Göğsünün ortasında bir iz vardı. Daha önce orada olmayan bir dövme gibi. Bu mesafeden bile net bir şekilde görebiliyordum, sanki parlıyor ve sadece benim gözümü değil, yakınındaki herkesin gözünü çekiyordu.

Lilis de dahil.

Uzun dallarıyla bir söğüt ağacı göğüslerinin arasında duruyordu, siyah yaprakları kurtadam klanlarının ölülerine giden yolu tutan ağaçlara aitti.

Diana Malach'ın önünde durdu. "Bırak onu Lilis." "Sadece sana sahip olabilirsem."

Diana etrafındaki onca kurt adam ve vampirin arasında beni inanılmaz bir şekilde buldu. Gözlerinde ne yapacağını gördüm ve çok geç kalacağımı bile bile ona doğru ilerlemeye başladım.

"Hayır!"

"Katılıyorum."

Diana

I her şeyi engellemek . Dominic'in uyarı ığlığı. Raven'ın öfke ve inançsızlık dolu ulumasını. Aramızdaki bağlantı benim için duyduğu korkuyla çatırdıyordu. Sadece önümdeki varlığa odaklanabiliyordum. verilmişti.

Bir seçim yapılmalıdır.

Kurt Kraliçe ölmeli.

İşte burasıydı. Yol ayrımı burasıydı, şimdi ve burada. Sadece o anla karşılaşacak kadar cesur olmam gerekiyordu ve bu Lilis'i uzaklaştıracaktı... bir süreliğine.

Şimdi, onun yeminini almak için.

"Ve eğer sana gelirim, diğerlerini yalnız bırakıp İblis Diyarı'na geri dönecek ve yıldızlar üzerine yemin edecek misin?"

Malach'ın gözlerine, hayır *Lilis'in* gözlerine derin derin baktım. Figür artık bir zamanların mağrur İblis Kralı'nı tam olarak yansıtmıyordu. Yaşam gücü azalıyor, vücudu çarpık bir karmaşaya dönüşüyordu.

Canavar yaklaşmam için sabırsızca eliyle işaret etti, "Evet, evet. Zaten kabul ettim."

"Yemin et."

"Birinin işlerime burnunu soktuğunu görüyorum." İblis'in yüzü öfkeyle buruştu ama bu onu uzun süre oyalamadı. "Pekâlâ, o zaman yıldızlar üzerine yemin ederim."

Bir nefes verdim ve ellerim havada ona doğru yürürken içime soğuk bir huzur yerleşti. Seçim yapılmış, kehanet gerçekleşmişti. Tüm bunların tam olarak ne anlama geldiğinden emin olamıyordum. Ama eğer Lilis'i

Malach'a elimi sürdüğümde, en azından yakında Lycan'la birlikte olacaktım ve arkadaşlarım başka bir günü görmek için yaşayacaklardı. Bu yeterli olmalıydı.

Raven'ın öfkeli çılgılığı havayı yararken irkildim ama ona bakmaya cesaret edemedim.

Feragat edemezdim.

Malach Mav'ı bir kenara fırlatıp ileri atıldı ve Mav daha yere düşmeden aramızda kalan mesafeyi kapattı. Ürkütücü derecede soğuk parmakları boğazımı bulduğunda kıkırdadı, yüzü iğrenç bir alaycı sırıtışla kıvrıldı.

"Biri gitti, dördü kaldı."

"Diana!"

Mav'ın yüzünde öfke parladı, kılıcını kaldırdı ve beş asker önüne çıkmadan önce ileriye doğru tek bir adım attı. Bir süre daha bana bakarken öfke yerini acıya bıraktı ve sonra kılıcını yere bıraktı, mücadele geldiği gibi hızla ondan uzaklaştı. Her zaman yaptığı şeyi yapıyordu; bir numarayı kolluyordu ama lanet olsun, acıyıyordu.

Beyaz bir bulanıklık görüş alanıma girerek iblise doğru ilerledi ve içimi bir korku dalgası kapladı.

"Kevin, hayır!" Ama artık çok geçti. Malach'ın ayağı fırladı ve doğrudan Kevin'in çenesine çarptı. Cehennem köpeği araba çarpmış gibi geriye uçu ve acı dolu bir çılgılık atarak bir ağaca çarptı. Ve sonra hiçbir şey olmadı.

"Benim köpeğim değil, seni orospu!" Elim saf bir içgüdüyle havaya kalktı ve soğuk parmakları boynumdan çekerken kalbim gümbür gümbür attı. Bugün ölebilirdim ama kendi etimden payımı almadan önce değil. Geri sıçradım, iblisin kavrayan ellerinden kıl payı kurtuldum. Önce ellerimi yere vurdum, bacağımı geriye doğru çarparak doğrudan göğüs kafesine tam gaz bir at tekmesi attım. Kemik ayağımın altında kırıldı ve bir sonraki hamleye hazırlanmak için döndüm.

Malach sendeleyerek yere yığıldı ve kılıcın kılıca vuruşunun çınlaması etrafımda yankılandı. Savaş yeniden alevlenirken iblisler küfürlü, korkunç ilahilerine devam etti ve dağılmış birliklerimize büyü alev dalgaları gönderdi. Dikkatim Raven'a kayınca irkildim. Bana ulaşmak için bir yol açmıştı ve şimdi sadece birkaç metre ötemde duruyordu. Arkasından sayısız ceset yere saçılmıştı ama türlerinin en güçlüsü olan bir düzine kanatlı iblis etrafını sarmış, mızraklarını ona saplarken bir o yana bir bu yana gidip geliyorlardı.

Malach ayağa kalktı, bana o hınzır sırıtışını gösterdi ve ben de kendimi elimdeki göreve yeniden odakladım. Göz açıp kapayınca kadar üzerimdeydi, bıçağı

Tam zamanında geriye doğru tökezlediğimde burnumun ucuna geldi. Vuruşunun şiddetiyle kemikleri çatırdadı ve kılıç kolu doğal olmayan bir şekilde dirseğinden sarkarak düştü. Vücudu Lilis'in varlığından dolayı zayıf ve kırık, ama buna aldırış etmedi ve kolu tekrar yerine otururken şiddetli bir saldırı kasırgası başlattı. Savaştığı kadar dans da ediyordu, her uzvu kendi aklıyla hareket ediyor gibiydi. Onu kendimden uzak tutmak için çılgınca mücadele ederek geriye doğru sendeledim.

Sadece bir açıklık, ve onu dışarı çıkarmak için kurdumu kullanmaya çalışabilirdim.

Bir kılıç darbesinin altından geçerken bacağı dışarı fırladı ve kaval kemiğini doğrudan benimkine çarptı. Acıdan çılgınca uluyarak çırpındım ama o bir tür şeytan kuklası gibi saldırmaya devam etti. Kevin'in acı dolu iniltisi zihnimde tekrarlandı ve hırladım, başka bir saldırıdan kaçmak için tam zamanında yana doğru yuvarlandım.

Ama artık topuklarımda savaşmayı bırakmıştım. Saldırma zamanı gelmişti.

Bıçağımı kemerimden çıkarıp boynuna doğru hamle yaptım. Ellerinden ikiz siyah alev fişkirirken kılıcı yere çarptı ve ısı beni tüketirken beni geriye doğru savurdu. Vahşi bir çığlık attım, üzerime atlayıp yumruğunu kafatasımın yan tarafına indirirken ayağa kalkmaya çalıştım. Görüşüm bulanıklaştı ve kollarımı kaldırarak yuvarlandım.

"Senin işin bitti, dişi kurt."

Artık Lilis'in sesiydi, onun değil. Onun alamet-i farikası olan mavi ateş büyüsunü çarpıttığı gibi Lilis de onu çarpıtmıştı.

İblisin parmakları bir kez daha boynumu kavradı, şimdi ateşle yanıyordu. Kendimi kurtarmak için çılgınca çırpındım ama tüm dikkati üzerimde olduğu için çok güçlüydü. Yanan eli daha da öfkelenirken boynum acı içinde çığlık attı, yanık et kokusu havayı doldurdu.

Ama ateş gelmedi. Malach'ın yüzü değişti ve bir anlığına bir zamanlar olduğu iblise benzeyen bir şeye dönüştü. Yalvarırcasına bir şeyler mırıldanırken gözleri yalvarıyordu. "Buna bir son ver Diana. Beni öldürmelisin. Ne pahasına olursa olsun." Kontrol için delicesine savaşırken kolu titriyor ve sarsılıyordu ama boynumdaki kavrama sağlam kaldı. Tanrıça çok güçlüydü.

Kurduma uzandım ve gururlu iblisin bana açmayı başardığı kısa pencerede sahip olduğum her şeye ona seslendim. Eğer yapabilseydim-

Farkına vardığımda paniğe kapıldım. Kurdum ulaşamayacağım bir yerdeydi, çöldeki o günden çok da farklı değildi. Ama bu sefer sanki benden aktif bir şekilde geri çekiliyordu... Benden uzaklaşıyordu.

Üzerime başka bir şey yıkandığında kükredim, vücudumu daha önce hiç hissetmediğim bir güçle doldurdum. Kalbimi saf, katıksız bir *öfkeyle* doldurdu. Kevin için, Malach için, babam için. Bu kaltağın yaptığı her şey için. İntikam benim olacaktı.

Kıpkırmızı bir sis görüşümü bulanıklaştırdı ve bileğine yapıştım.

Malach'ın yüzü acıyla buruştu ve geldiği gibi hızla gitti. "Aptal kadın," diye tükürdü Lilis, ısı ve büyü gücü her kelimeyle daha da alevleniyordu.

Kaslarım gerilirken ve içimdeki parça zonklarken çığlık attım, yeni keşfedilen sihrim Lilis'inkiyle eşleşmek için yüzeye çıkmaya zorladı. Bu yeni gücün her damlasını çağırarak ittim. Ve tanrıça da aynısını yaptı. Malach'ın kabuğunda elektrik dalgalanırken yüzüme yağmur damlaları çarptı ve ağzını sessiz bir çığlıkla bükte.

Gök gürültüsü tepemde çatırdadı ve vücudum acıyla aydınlanırken kükredim. Ama acının bir önemi yoktu. Artık önemi yoktu. "Hiç şansın yok!" Lilis çığlık attı.

Malach'ın arkasında tanıdık bir figür belirdi ve ben de onu iterken dudaklarımdan çılgin bir kahkaha döküldü. "Haklısın, bilmiyorum. En azından yalnız değilim."

İhtiyatı ve kendimi savunma düşüncesini *bir* kenara bıraktım, öfke ve gücümü Malach'a, doğrudan kaynağa yönelttim. Ona çarparken kulaklarım çınladı, tanrıçayı sahip olduğum her şeyle ittim ve parçaladım. Ve kısa bir süreliğine de olsa bocaladı.

Sienna'nın ihtiyacı olan tek şey buydu.

"İkimiz birlikte!" diye bağırdı, fırsatı değerlendirerek. Ve o anda, sihrimizin eşit ama zıt ikiz ışıkları tek, kör edici bir yıldızda birleşmiş gibiydi. Peki ya birlikte?

Yenilmezdik.

Lilis'e yönelik kaotik saldırımı sürdürürken öfkem daha da arttı ama Sienna'dan yayılan huzur ve kontrol aurasıyla bir şekilde yatıştı. Aramızda hiçbir söze gerek yoktu. Malach'a uzandı, sanki doğrudan onun ruhunu yakalamış gibiydi.

İblis beni yere düşürdü ve dalga dalga gelen elektrik dalgaları beni sararken dişlerimi sıktım. Yine de ileriye doğru adım attım, acı çekerek saldırıma devam ettim; bu olaydaki rolüm belirlenmişti.

"Bu hiçbir şeyi değiştirmeyecek!" Tanrıçanın sesi şimdi Malach'ın ağzından değil, yukarıdan geliyordu. Gök , sesini bastırdı

acı dolu çığlıklar. "Sizi aptal inekler. Ne yaparsanız yapın bu iş aynı şekilde bitecek. Her birinizi öldüreceğim-"

Tepemdeki fırtına bulutları göz açıp kapayıncaya kadar sönüp bir ışık huzmesi içinde yok olurken tökezleyerek geri çekildim. Malach'ın bedeni kurumuş yaprak ve sopalardan oluşan kırık bir torba gibi yere düştü. Boynunun etrafında siyah bir çürüğe benzeyen bir şey oluşmuş ve dışarı doğru spiral çizerek sivri uçlar oluşturmuştu. Lilis'in işaretiydi, tıpkı kontrolü altındaki Vanatörlerin gösterdiği gibi.

Ama bu kez Malach konuştuğunda sesi kendisine aitti.

"Teşekkür... ederim."

Her şeyi tüketen öfke azalıp yerini vücudumdaki her sinir ucunun ılık ılığa yanmasına bıraktığında dizlerimin üzerine çöktüm. Sienna'ya bakarken görüşüm dönmeye başladı. Büyü azalmıştı ama o tuhaf teklik hâlâ oradaydı. Ve daha da tuhafı?

Hala hayattaydım.

Koluna uzandım, ayağa kalkmaya çabalarken çılgınca Raveni arıyordum.

Bizi ayıran son iblisin boynundan kılıcını çekerken vahşi gözleri benimkilerle buluştu. Sayısız yaradan kan akıyordu; tüm bunlar yüzünden yüzü neredeyse tanınmaz haldeydi.

"Bana bunu yaşattığın için bedelini ödeyeceksin, Frostbite," demeyi başardı, sonra da dönüp kararsız bir düello duruşuna geçti. İblisler kükreyip tepinmeye ve hırlamaya başlarken, Krallarının ölümüne dair çığlıklar yayıldı.

Dom Sienna'nın yanında belirdi. Onun zarar görmediğinden emin olduktan sonra, önümüzde bir duvar oluşturmak için hızla Raven'a katıldı.

"Nicholas ite ulaşmayı başardı. Kevin yaralı ama hayatta," dedi Raven omzunun üzerinden.

Rahat bir nefes aldım ama bu his, iblislerin başlattığı ritüelistik savaş dansını gördüğümde geldiği gibi hızla gitti.

"Whoot. Whoot. Whoot! Whoot!" Onlar da göğüslerini yumruklamaya ve etrafımızda bir çember oluşturmaya başladıkça sloganların sesi daha da yükseldi.

Her biri ölmeye hazır görünüyordu.

"Savunma düzeni," Dom'un sesi savaş alanını bir bıçak gibi keserek düşmanlarımızın diğer yarısıyla yüzleşmek için Raven'dan uzaklaştı. "Ben bunları uzak tutacağım. Sen onları hallet. Onlardan daha uzun süre dayanabiliriz."

Ama saldırılar hiç gelmedi, çünkü ikinci bir ses aynı şiddetle araya girdi. Başımı kaldırıp baktığımda kocaman kanatlarını açmış yalnız bir iblis gördüm,

üzerimizde geziniyor.

Algrin.

"Geri çekilin!"

Protesto kükremeleri saflarını böldü ve avuçlarından çıkan ateş onları susturdu.

"Kendi gözlerinizle gördünüz; kralımız kendinde değildi."

Cesur bir ses diğerlerinin üzerine yükseldi. "O ikisinin onu öldürdüğünü *gördük*, Algrin.

Birileri bunun bedelini ödemeli."

Algrin gözden kayboldu ve bir anda genç iblisin hemen yanında yeniden belirdi. Birini diğerinin boğazına bastırırken avuçlarındaki ateş daha da harlandı. Devam ederken diğerlerinin duyabileceği kadar yüksek sesle konuştuğundan emin oldu.

"Aynı fikirde olup olmamanız umurumda değil. Kralımız öldü ve bunun sorumlusu da karanlık tanrıça. Malach'ın inanmadığı bir savaşı sürdürmeyeceğim." Kolunu yana atarak okyanusa doğru bir alev fişkırttı.

Ateşi takip ettim, enkaz görüldüğünde kalbim küt küt atmaya başladı. Sal son gemilerinin yanında ayağa kalktı ve Xefia onun yanından seslendi. "Ayrılmanız için size bir gemi bıraktık. Şimdi biz onun da icabına bakmadan defolun gidin."

Kalan iblislerin enerjisi bir anda emildi. Artık ne protesto çılgınlıkları, ne ateş, ne de öfke vardı. Algrin'e karşı çıkan kişi sözsüz bir şekilde tek dizinin üzerine çöktü ve general elini geri çekti.

Algrin kemerini çözdü, kınılı kılıcını aşağıdaki toprağa bıraktı ve doğrudan bana doğru yürümeye başladı. Bir grup genç kurt ona doğru hırlamaya başladı ve ben de elimi kaldırdım.

"Bırakın yaklaşsın."

Raven yerinden kıpırdamadı ama iblis birkaç adım kala durdu ve bir dizinin üzerine . "Senden bunu isteyecek durumda değilim ama yine de yapacağım: Malach'ın cesedini anavatanımıza götürmeme izin ver ki ona uygun bir cenaze töreni yapabilelim. Bunu yaparsanız sonsuza dek size borçlu kalacağım."

Bocaladım, şaşırıdım. İblisler genel olarak bencil bir gruptu ve her şeyden önce kendilerini düşünürlerdi. Peki bu neydi?

"Evet. Onu yanınızda götürebilirsiniz."

Başını eğerek teşekkür ettikten sonra nefes verdi ve Kral Muhafızları'nın diğer birkaç üyesini çağırdı. Ve geldiklerinde, her birinin yüzünde aynı ciddi ifade vardı. Kollarını kavuşturdular ve

onu havaya kaldırdı. Kanatları açıldığında, Algrin dönüp son bir kez bana baktı.

"Buna bir son verdiğiniz için teşekkür ederim."

"Onun kontrolüne karşı savaşıarak bir savaşçının ölümüyle öldü. O ölmeseydi ben ölecektim."

Anlayışla homurdandı ve ardından Kral Muhafızları'nın diğer üyeleriyle birlikte kaçmaya başladı. "Görünürdeki Varis bunu duyduğuna sevinmeyecek ama hemen haber göndermeliyiz. Mümkün olan en kısa sürede kralın yerini alması için ona ihtiyacımız olacak."

Algrin ve adamları geri çekilirken Raven'ın eli omzuma düştü. "Sen ," diye mırıldandı, bakışları benimkileri delip geçiyordu. "Sen yaptın ve hâlâ hayattasın. Kehaneti bozdun."

Zayıfça başımı salladım ve ona yaslandım. Bir bakıma haklıydı; yeni yeteneklerim Sienna ve benim bir *tanrıçayı* göndermemizi sağlamıştı...

Yine de, onun rahatlatıcı kucaklamasının sıcaklığını içime çekerken bile, midemin çukurundaki korkunç hissi atamıyordum. Çünkü bir şeyler hâlâ çok ama çok yanılttı. Bir kez daha kurduma uzandım ve o da sinerek içime bir acı dalgası gönderdi.

Parçanın bugün benim *için* yaptıklarına ne kadar minnettar olsam da, merak etmekten kendimi alamıyordum...

Peki bana ne *yapmıştı*?

Kuzgun

I Dişlerimdeki son kan parçasını yaladım ve boş kadehi masanın ortasına ittim. Bu geceki üçüncü kadehimdi ve her ne kadar hırpalanmış bedenimi güzelce onarmış olsa da

önceki iki. Bağırsaklarımın derinliklerindeki huzursuzluk yiyeceklerin düzeltebileceği bir şey değildi.

Nicholas sağımda kendi bardağını boşalttı, yudumları sessiz odada duyulabiliyordu. Theo'nun bakışları ben ona doğru bakarken kan kadehinden uzaklaştı ve dikkati tekrar bir sığır kemiğinin iliğini höpürdeterek yiyen Myrr'a kaydı.

Diana'yı neredeyse kaybetmemin üzerinden sadece birkaç saat geçmişti. Sahne zihnimde sayısız kez tekrarlandı. İblis üstüne iblis aramıza girip ona yeterince hızlı ulaşmamızı imkânsız hale getirirken dehşet içinde izlemek zorunda kalmak. Malach onu boynundan yakaladığında ölmeye kararlı olduğunu hissetmek.

O piç kurusu Maverick'in bir korkak gibi fedakârlığını kabul ettiğini görmek.

Ona bakarken elim titredi ve masanın üzerinden atlayıp onu boğmamak için kendimi kontrol etmem gerekti. Diana'nın boş koltuğuna doğru dönerek nefes verdim.

Savaştan beri benden ve diğer herkesten kaçıyordu. İblislerin çıkışından sonra gözlerindeki perili bakış, bir şeylerin çok yanlış olduğuna dair hiçbir şüphe bırakmadı. Üstelediğimde endişesini bir kenara itmiş, bunun yerine ilk fırsatta yıkanmak için odasına gitmiş ve kapıyı arkasından kilitlemişti.

Saatler sonra bir haberci beni ve diğerlerini onun adına büyük odaya çağırdı. Sienna hariç geri kalanımız neredeyse otuz dakika önce gelmiş olmamıza rağmen o hâlâ burada değildi. Peki onu rahatsız eden şey neydi? Parçayla ilgili bir şey mi? Ya da belki de düşmanımızın tüm gücünü ilk elden görmek onu etkilemişti.

Yumruğumu sıktım ve sandalyemde öne doğru eğilirken Dom'a baktım.

"Sienna nasıl?" Geldiğimizden beri odayı kaplayan sessizliği bozarak sordum. Savaştan sonra düzinelerce kurtadamı iyileştirmişti. Savaşın sonunda o kadar yorulmuştu ki Dom'un onu kaleye geri taşımasına ihtiyaç duymuştu.

"Odamızdan çıktığımda uyuyordu ama rengi çoktan düzeldi. Çok uzun süre görevden uzak kalacağını sanmıyorum. Güçleri konusunda çok daha rahat olmaya başladı."

Ben cevap veremeden kapı gıcırdayarak açıldı ve Diana'nın odaya girdiğini görmek için döndüm, topallayan Kevin hemen arkasındaydı. Sandalyesine yerleşirken gözleri bir anlığına benimkilere kaydı ama fazla oyalanmadı.

Konuşurken sesi monotondur. "Lilis'i şimdilik geri püskürttük, ama bu gelecek savaşta sadece küçük bir çatışmaydı. Geri dönecek, bundan emin olabiliriz ve onunla yüzleşmeye hazır olmalıyız. Nefir'le tekrar iletişime geçmenin bir yolunu bulmalıyım. Söylediğinden daha fazlasını biliyor ve yardım etmeye karar vermesine ihtiyacımız var. Ayrıca krallıktaki her fraksiyonun hükümdarları arasında bir toplantı ayarlamamız gerekiyor."

"Malach öldüğüne göre iblisler ne olacak?" Nick araya girdi. "Neyse ki Gabriel onların görünürdeki varisi ve Kral olarak hizmet edecek.

İleri. Kendisine olası bir toplantı için haber gönderdim ve Lilis'in Malach'ı yozlaştırmasını araştırmasını istedim. Müttefiklerimizden bile şüphelenmemiz gerekirse işler çok daha zorlaşacak, bu yüzden insanları nasıl kontrol edebildiği hakkında daha fazla şey öğrenmeyi umuyorum. İlk etapta Malach'a nasıl girdiğini."

"Böyle bir toplantı yapmayalı uzun zaman oldu," dedi Evangeline, sözlerini endişeyle süsleyerek. "İşin içinde iblisler olduğu için melekler cinayetle şüphelenecektir ve fae'ler en iyi zamanlarda bile uçar ve ketumdurlar."

Diana elini kaldırdı. "Sizi buraya getirmemin bir nedeni de bu; tarafsız bir yer seçmeli ve bunun bir oyun olmadığına dair onları nasıl ikna edeceğimizi bulmalıyız."

Myrr'ın eli havaya kalktı, tuttuğu tavuk butu tabağına çarptı. "Eski kulübemin yakınındaki harabeleri kullanabiliriz."

Harabeler Büyü İmparatorluğu'nun orta kesiminde, Kurt Bölgesi'nin hemen kuzeyinde yer alıyordu.

"Bu işe yarayabilir. O zaman çok uzağa gitmemiz gerekmez, kimse de gitmez," dedi Diana başını sallayarak.

Düşes, "Burası her yer kadar iyi bir yer," dedi. "Eğer görüşmeyi kabul ederlerse tabii."

Lochlin, "Durum daha önce karşılaştıklarımızdan çok daha vahim," dedi. "Onlara bunun birbirimizle olan şikayetlerimizden daha büyük bir mesele olduğunu göstermeliyiz."

Diana küçük bir kâğıt yığınına ona doğru itti. "Aslında bu işe senin öncülük etmeni umuyordum."

Başını eğerek onayladı. "Elbette, Majesteleri. Ayrıntıları belirler belirlemez size ulaşmaya başlayacağım."

"Görevlileri minimumda tutmak isteyeceğiz," diye ekledim. "Melekler ve oluşan koca bir ordunun uzun süre yakınımda durarak sivil kalmasını bekleyemeyiz."

"Her diyar için en fazla on katılımcıyla sınırlı tutacağız," diye cevap verdi Diana bana bakmadan, sonra Myrr'a döndü. "Eğer kabul edersen, Kahin olarak senin konumunu kullanarak herkesin silahsız gelme konusunda kendini güvende hissetmesini sağlamak isterim."

Myrr yemeğinden başını kaldırıp omuz silkti. "Elbette, sadece ne zaman yapacağımızı haber ver."

"Kahin'in tarafsızlığına artık güveniyorlar mı merak ediyorum," dedi Evangeline. "Onunla birlikte seyahat ettiğinizi kesinlikle duymuşlardır."

"Yine de en azından Fae'ler için bir anlamı olacaktır," diye yanıtladı Loch. "Ona her zaman diğer büyülü ırklardan bile daha fazla saygı duymuşlardır. Melekleri ikna etmek zor olacak."

Düşes'in elleri şakaklarına gitti. "O halde Malach'ı öldürenin Kurt Kraliçe Diana olduğunu bilmelerini sağlamalıyız. Ona karşı duydukları nefret, iblislerin genelinden bile daha büyük. Olanlar hakkında söylentiler yaymak için çalışmaya başlayacağım. Hikâyeyi süsleyip onları ikna etmeye çalışabiliriz."

"Mükemmel," dedi Diana. "Myrr'ın diğer anahtarlarla ilgili kehaneti paylaşmasını da istiyorum. Ya birlikte çalışacağımızı bilmeleri gerek ya da

hepimiz için ölüm demektir."

Maverick konuşmaya başladığında dişlerimin uzamasını engellemeye çalışarak nefesimi içime çektim.

"İblislerin katılımını hafife alıyor gibi görünüyoruz. Şahsen ben o kadar emin olmazdım. Buradan pek de mutlu olmayan pek çok kişi ayrıldı. Malach bir lider olarak gücüyle onları hizada tuttu, Gabriel de aynısını yapmak için gerekenlere sahip mi?"

Ayağa kalktım, ihanetinden bu yana her saat artan öfkemi artık zapt edemiyordum.

"Şu anda neden konuştuğunu bile bilmiyorum. Hem *de güç* hakkında? Orada ne yaptığını hepimiz gördük, seni lanet olası korkak." Saf öfke dalgalar halinde üzerime çöktü ve gözlerimi ona diktim.

Bana bir sebep daha ver. Herhangi bir şey.

Bakışlarını kaçırarak döndü. "Kehanet bir seçim yapması gerektiğini söylüyordu. Kadere müdahale etmeyerek yardımcı olmaya çalışıyordum-"

Daha bilinçli olarak hareket etmeye karar vermeden masayı yarılamıştım. Ben ona çarparken sandalyesi yere çarptı, elim boynuna dolandı.

"Yardım etmeye mi çalışıyorsun?" Kafasını yere bastırdım ve korkak suratını dağıtmak için kolumu geri çektim. Sadece bir yumruk ve her şey bitebilirdi. Mücevheri zaten bulmuştuk, ona neden ihtiyacımız olsun ki?

Dişlerim diş etlerimin arasından fırladı, onu bir kabuğa dönüştürmek için hazırды. Ta ki Diana'nın eli omzuma düşüp beni nazıkçe geri çekene kadar.

"Ödleğ herif," diye mırıldandım, sanki ona yakın olmak bile gömleğimi kirletmiş gibi tişörtümü fırçaladım.

Diana bana alamet-i farikası olan buz gibi bakışını fırlattı ve ben de kendimden uzaklaşmama izin verdim.

"Şu anda nasıl hissettiğini anlıyorum ama bunun zamanı değil," diye mırıldandı. "Bu tıpkı klanlarla yaptığımız toplantı gibi; farklılıklarımızı bir kenara bırakmalı ve Lilis'i birlikte yenmek için çalışmalıyız."

Loch, Nick ve Dom kavgayı ayırmak için ayağa kalkmışlardı ve ben de yerime dönerken onları ittim.

"Bir daha . Özellikle de o lanet çenesini kapalı tutarsa."

O ve diğerleri yerlerine otururken Maverick bana zehirli bir bakış fırlattı.

"Bu konuyu hallettiğimize göre, şimdi ikinci işimize geçelim..." Diana masanın etrafına bir göz attı, sorgulayan bakışları her birine değiyordu

sırayla. "Neden hâlâ hayattayım? Haboob'u durdurduğumu hatırlıyorum ama ondan sonra yaşamla ölüm arasında garip bir arafta kaldım. Peki buraya nasıl geri döndüm?"

Maverick'e olan kızgınlığım geri planda kaldı ve Dom'un acımasız bakışlarıyla karşılaştım. İtiraf etmenin ve müzikle yüzleşmenin zamanı gelmişti. Kendimi toparlayarak Diana'ya doğru döndüm.

"Sen-"

Sözlerimi bitiremeden gürültülü bir gıcırta sözümü kesti ve Sienna kapı aralığından içeri adım attı. Dom'un tahmin ettiği gibi, o kadar da yorgun görünmüyordu. Çok ilginç. Diana'nın güçleri de bu ölçüde gelişecek miydi?

Dom onu bir öpücükle karşılamak ve boş koltuğa götürmek için ayağa kalktı ama ilk konuşan Diana oldu.

"Nasılsın?"

"Tamam, sanırım." Başını eğdi. "Açıklaması zor ama sihrimizi birlikte kullanmamızla ilgili bir şey farklıydı. Daha güçlüydü. Bir ton enerji harcamış olmama rağmen kendimi bir şekilde enerjik hissediyorum. İlk defa böyle hissediyorum."

"Ben de hissettim... bağlandığımızda. Ama artık hissetmiyorum."

"'Bağlanmak' derken ne demek istiyorsun?" Evangeline araya girdi.

Sienna bir an tavana bakıp düşündü, sonra geri döndü. "Sanki bir şeyin iki parçasıymışız gibi davranıyorduk. Farklı ama aynı. Onun ne yaptığını ve hatta hiçbir kelime kullanmadan ne düşündüğünü anlayabiliyordum. Onun duyguları benimkiler gibiydi."

"Benim için de aynıydı," diye onayladı Diana.

"Sanırım bunun Ruh ile bir ilgisi var. Onu içimde hissedebiliyorum, sanki bazen bana seslenen ya da bana yardım teklif eden ikinci bir varlık gibi. Sanırım seninki bir şekilde benimkine karıştı. Bir hayvanla iletişim kurduğumda hissettiğim gibi bir şeydi."

"Bunu deneyimlediğimi söyleyemem ama Kevin'in duygularını eskisinden daha güçlü hissediyorum. Sanki" - omuz silkti ve garip bir kahkaha attı - "Bilmiyorum... hayatta kalmama rağmen bir şekilde benim için yas tutuyor."

Odaya bir sessizlik çökerken içimi bir bulantı dalgası kapladı. Onu nelerden mahrum bırakmış olabileceğime odaklanmama izin vermemiştim. Kurdunu aşağı ittiğimizi ona nasıl söyleyecektik?

Diana sözlerine şöyle devam etti: "Emin olamıyorum ama Sienna gibi birilerini iyileştirebileceğimi ya da hayvanlarla sanmıyorum. Bu daha çok parçanın

diğer canlılarla daha uyumlu olmamı sağlıyor."

Sienna, "Elhimna her anahtarın kendine özgü bir yeteneği olacağını söyledi," dedi. "Zaman geçtikçe daha da netleşecek. İlk başta o kadar bunaltıcı ve tuhaf ki bir şey bilmek zor."

Diana başını salladı. "Çabucak alışmam gerekecek. Korkarım Lilis dönmeden önce fazla zamanımız yok."

"Bağlandığımız sırada gücünüzün çok farklı olduğunu hissettiğimi söyleyebilirim. Benimki beni Malach'ı rahatlatmaya itiyordu... kalbini ve zihnini iyileştirmek ve onu durdurma gücümün ötesinde bir ölüme hazırlamak için. Ve seninki..." Sienna, Diana'nın bakışlarını tutarken boğazı düğümlendi, "Kendiminkinde hissetmediğim bir şey vardı. Lilis'i tüm yaptıkları için cezalandırmaya yönelik derin bir arzu. Ben sakinsem, sen fırtınaydın."

Diana ellerini önünde kavuşturdu, şimdi sakinliğin resmiydi. "Bu doğru. Öfke gücümü yönlendiriyordu. Güç açısından şimdiye kadar hissettiğim her şeyin ötesine geçti. Sanki her şeyi yapabilirmişim gibi. Korkutucuydu ama Lilis'e karşı bile hayatta kalabileceğimi hissettiriyordu."

"Bu geceyi kendimize gelmek için değerlendirmeliyiz, ama bahse girerim birlikte biraz pratik yaparsak çok şey öğrenebiliriz."

"Ben de aynı şeyi düşünüyordum. Bu bağlantıyı yeniden kurup kuramayacağımıza bakmalıyız. Lilis tekrar saldırırsa, onu yenmek için tek şansımız bu olacak." Ürperdi. "Tabii herhangi bir şansımız varsa. Ne kadar güçlü olduğunu hissettin mi?"

"Şanslıydık. Sanırım başka birinin bedeninde olması onu engelledi," diye onayladı Sienna. "Özellikle de Malach ona direnmeye çalıştığı için. Onun varlığını memnuniyetle karşılayan, büyük güce sahip birini kontrol etseydi neler yapabileceğini hayal bile edemiyorum."

"Ya da daha kötüsü, bizimle kendisi yüzleşebilseydi. Nefir'e bu konuda baskı yapmalıydık. Onu bizimle yüzleşmekten alıkoyan nedir?"

Bu benim de aklımı kurcalayan bir soruydu. O sürtük neden tüm gücüyle bize saldırmamıştı?

"Şu anda yapabileceğimiz en proaktif şey kalan anahtarları bulmak." Diana Lochlin'e döndü. "Diğer bu konuda yardımcı olabilirler. Onları kazanmanıza yardımcı olmak için yapabileceğim bir şey olursa bana haber verin. Onların desteğini almak çok önemli."

"Bu toplantı biter bitmez işe koyulacağım."

"Hepsi toplandıktan sonra, Maverick izin verirse Stonehengede neler olduğunu herkese gösterebilirim. Belki içlerinden birini tanırlar."

hafızanın içinden mi?" Nicholas Maverick'e bakarak teklif etti.

Chickenshit başını salladı. "Yardımcı olmak için her şeyi yaparım." Kaşlarını çatmış ama dilini tutmuştu.

"En azından ileriye dönük bir yolumuz var. Şimdi günün sorusuna geri dönelim." Diana, unuttuğunu umduğu soruya geri dönerken daha çok dişlerini göstermeye benzeyen sıkı bir gülümsemeyle masaya vurdu.

"Ben nasıl hala hayattayım?"

OceanofPDF.com

Diana

I Daha önce bir şeylerin fena halde ters gittiğinden emin olmasam da, o anda odayı terk eden hava anlaşmayı mühürledi. Beklerken duygularımı gizlemeye çalıştım, bağırsaklarım çalkalanıyordu. Kevin mızımızlandı ve Dizlerimin üzerine çöktüm ve sıcak kürkünü okşamak için uzandım.

Sadece nefes al. Her ne , onunla yüzleşebilirsiniz.

"Diana..." Sienna gözleri endişeyle dolu bir şekilde söze başladı. "Seni kendi başıma iyileştirmeye çalıştım. Ama yapabileceğim hiçbir şey yoktu-"

Raven başını sallayarak, "Sorun yok Sienna," diye araya girdi. "Bu senin suçun değil. Ona söyleyen kişi ben olmalıyım... gerçi bunu yalnızken yapabileceğimi umuyordum ama?"

Sorusu sesinden anlaşılıyordu, ama bir yanımda gelecek olan şeyin en iyi özel olarak duyulacağını bilse de, bir saniye daha bekleyemezdim.

"Anlat bana," masanın altında yumruklarımı sıkarken bile sesimi sakın tutmayı başardım.

Sanki ona bağırışım gibi irkildi ve Lochlin'in bakışlarını uzun bir süre tutarak masanın etrafına bir bakış attı.

"Buradaki herkes tam olarak ne olduğunu bilmiyor ve eminim ki bunu söylemek zorunda değilim, ancak burada ve şimdi paylaşılanlar bu odada kalır. Eğer bu halka yayılırsa..."

Lochlin kaşlarını çattı ve sonra başını salladı. "Elbette. Kraliçemin güvenine asla ihanet etmem."

"O benim güvenilir sırdaşım, sürü arkadaşım ve dostum. Lanet olsun, Raven. Çıkar ağzındaki baklayı!" Sakin olma çabam buraya kadarmış.

Başını eğerken yüzü düştü. "Uyanmıyordun. Sienna seni iyileştirmek için ruhuna erişmek üzere bağlantı kuramadı. Seçeneklerimiz tükenmişti. Ya ölmene izin verecektik ya da..."

"Yoksa?"

Raven başını kaldırdı ve bakışlarımla buluştu, yeşil gözlerindeki keder hissediliyordu.

"Ya da benden beslenmeni."

Sözlerini fiziksel bir darbe gibi algılayarak geri çekildim.

"Yem mi?" Zar zor bir fısıltıyla başardım. "Senden kan mı aldım?" "Sen almadın... Ben verdim. Ama evet."

Bir baş dönmesi dalgası beni ele geçirdi ve gözlerimin kapanmasına izin verdim. Vampir kanı içmiş olmam ne anlama geliyordu? Bu yüzden mi kurdum artık erişilebilir değildi? Hay sikeyim...

"Kehanetin bahsettiği seçimin *bu* olduğunu mu düşünüyorsun? Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?" Tüm bunların adaletsizliği neredeyse nefesimi kesiyordu. "Öyle olsa bile, *benim* seçimim olmalıydı." Başparmağımı göğüs kafesime bastırdım. "*Benim* kararım. Gerçek bir kurt olmaya ve vampir hayatımı geride bırakmaya neden bu kadar hevesliydim sanıyorsun? Bu yüzden. İşte bu yüzden. Çünkü *senin* türün bunu yapıyor! Kendi çıkarları için başkalarından faydalanıyorlar!" Çırpındım, çarpılmış yüzüne bakmak zorunda kalmamak için etrafımda döndüm.

İçimdeki öfke inkâr edilemezdi. Nişan alacak bir yere ihtiyacım vardı ve Raven benim hedefimdi.

"*Sizin* gibiler insanların akıllarıyla ve hayatlarıyla oynuyor. İstedığınızı alırsınız, sonuçları ne olursa olsun. Besin zincirinin en tepesinde olduğunuzu sanıyorsunuz. En iyinin de en iyisi. Ama aslında sadece bir avuç bencil, asalak narsistsiniz. Ve kaderimizde birlikte olmak olduğunu *düşündüğünüz* için, beni de öyle yapmak için bunu kullandınız!"

Kelimeler dudaklarımdan zehirli oklar gibi fırladı ve ağzımda acı bir tat bıraktı. Haksızlık ediyordum, zalimlikten bahsetmiyorum bile. Ama hiçbirini geri almak için kendimi zorlayamadım. Sırtımı ona dönmüş bir şekilde öylece durdum ve paniğe kapılmamaya çalışırken tepeden tırnağa titredim.

Şu anda bile beni ele geçiriyor muydu? Raven'ın kan hücreleri, benimkileri tüketiyor. Yavaş yavaş onun bir kopyasına mı dönüşecektim? Katil kardeşim Edmund'un mu? Eskiden ben olan şeyin?

Peki ya benim kurdum? Bir zamanlar çok görkemli ve güçlüydü. Çok kibirli ve cesurdu. Şimdi bile, ona ulaşmaya çalıştım ve o benden korktu.

Raven nihayet konuştuğunda sesi ancak fısıltı halindeydi.

"Kızgınsın. Bunu kabul edebilirim. Ama benim yerimde olsaydın ne yapardın diye kendine sorman gerek. Bunu yapmazsam, neredeyse kesinlikle ölürsün. Ben yapıyorum ve yaşama şansın var. Seni seçtiğim için özür dilemeyeceğim Diana. Her zaman seni seçeceğim."

Geri çekilen ayak sesleri, çok sessiz olan odada silah seslerinden daha gürültülü duyuluyordu.

"Ne zaman hazır olursan gel beni bul. Orada olacağım. Ne kadar zaman alırsa alsın."

Kapı bir anda açılıp kapandı ve ben de kendimi en iyi yaptığım şeyi yapmaya zorladım. Halkıma liderlik etmek. "Loch... hükümdarlarla temasa geçmeye başla. Yarın ilk iş yeniden toplanacağız." Kapıya doğru yürürken gözlerimi yerden ayırmadım. Dominic'in sesi arkamdan seslendi.

"Diana..."

Ama içimdeki baraj yıkılmadan önce odama ulaşma umudum varsa hareket etmeye devam etmeliydim.

Birkaç dakika sonra yatak odamın kapısını kapattığımda korku ve panik öfkeye dönüşmüştü. Yan masanın içindekileri taş zemine süpürürken bir ulumayı serbest bıraktım. Büyük bir vazo paramparça oldu ve tatmin edici *çarpışma* beni sadece daha fazla yıkım için arzulandırdı. Odayı bir kasırga gibi yırtarak yoluma çıkan her şeyi yok ettim. Perdeler ve yatak takımları paramparça oldu; dekoratif camların her parçası yok oldu.

Kıracak başka bir şey aramak için dönüp dururken duvardaki boy aynasında kendimi gördüm. Deli bir kadın gibi görünüyordum. Bir zamanlar kabarık olan saçlarım omzumun etrafında dağılmıştı. Göğsüm kabarmıştı. Babamın ölümünün ardından buz mavisine dönen gözlerim şimdi yine zümrüt yeşiliydi, solgun tenimde değerli taşlar gibi parlıyordu... kontrolsüz bir öfkeyle ışıldıyordu.

Ve iki inci gibi dişin uçları üst tarafımın altından çıkıyordu. dudak.

"Hayır!" Yumruğumu sıktım ve aynaya vurdum. Cam Aynanın arkasındaki taş parçalanırken bile kristal bir yağmurla patladı.

Kan kokusu neredeyse anında burnuma ulaştı ve o yeni dişler acıdı. Kurdum alçak, hırıltılı bir hırıltı çıkardı ve daha önce hiç hissetmediğim bir acı içimi kavradı.

"Lütfen, hayır... Kurdumu kaybedemem," diye inledim ve öksürmeye başlarken dizlerimin üzerine çöktüm. Jilet gibi keskin camlar derime çarpıyordu ama zar zor

kan ağzıma dolduğunda hissettim.

Korku göğsümü sıkarken, tıkırdayan bir nefes çektim ve sonunda kesilmeden önce avucuma kan sıçratan bir öksürük nöbetini yeniden başlattı.

Ne haltlar oluyordu? Parça mıydı, yoksa kendi bedenim mi bana sırt çeviriyordu... bir yarısı diğerini tüketiyor muydu?

Kapının alçak sesle çalınması, ağzımı ve ellerimi yanımdaki yırtık pırtık çarşaflarla silmeme neden oldu.

Raven.

Beni bu şekilde görmesine izin vermeyi reddettim. Hem öfkeli hem de dehşete düşmüştüm. Onunla tekrar konuşursam, onu zaten incitmiş olduğumdan daha fazla incitecek kötü bir şey söyleyeceğime hiç şüphe yoktu.

Bir canavar ama davranmak zorunda değildim. "Lütfen git. Yalnız kalmak istiyorum," diye seslendim.

"Ben Sienna. Yanımda Myrr var." Uzun bir duraklama. "İçeri girebilir miyiz? Fazla kalmayacağız. Önemli bir konu."

Sienna'ya bu olaydaki rolü için kızgın değildim. Bir şifacı olarak, hayatımı kurtarmak için yapması gerektiğini düşündüğü şeyi yaptı. Ondan daha azını ya da fazlasını beklemezdim. Yengem olabilir ama beni tanımıyordu. Raven gibi değil.

Düzelteyim. Düşündüğüm gibi değil.

Ama Sienna'ya kızgın olmamam, onunla ya da durumun ciddiyetini hiçbir zaman tam olarak kavrayamamış gibi görünen Kahin'le kalp kalbe konuşma havasında olduğum anlamına gelmiyordu.

"Hadi ama Diana. Aç kapıyı," diye homurdandı Myrr. "Gutlu ayak parmağım bu cereyanlı koridorda durmaktan beni öldürüyor."

Orada bir süre daha oturdum, kendim için üzüliyordum ama sonra hatırladım; şu anda kurttan çok vampir olabilirdim ama şimdilik hâlâ kraliçeydim. Kendime acımak için zaman yoktu. Lilis hala serbestken ve diyarlar risk altındayken olmaz. Kendimi toparlamam gerekiyordu.

"Gel."

Kapı gıcırtyla açıldı ve kendimi ayağa kaldırdım.

"Kutsal kasırğa... Sen ve o kaltak tanrıça burada yine kavga mı ettiniz yoksa?" Myrr odaya girerken kısık bir ısıklık çaldı.

Odanın ortasını kaplayan fiskiye ve havuza doğru yavaşça ilerledim ve kanlı ellerimi yıkadım.

"Şuraya oturabiliriz. Yerdeki camlara dikkat edin," dedim ve köşedeki oturma alanını işaret ettim.

Üçümüz de rahat ettiğimizde ve dizlerimden birinden aynanın bir parçasını çıkardığımda Sienna konuştu.

"Raven'ın hatası değildi. Ya da tümüyle onun hatası değildi," diye düzeltti çabucak. "Doktorların da aynı fikirdeydi ve seni kurtaracak gücüm olmadığını biliyordum. Raven'ın kanı olmasaydı şu anda ölmüş olacağına gerçekten inanıyorum."

Yüz ifadesi o kadar ciddi ve üzgündü ki ona gerçeği söyleyecek cesareti kendimde bulamadım. Zaten öleceğimden oldukça emindim.

Ciğerlerim tekrar sıkıştığında ve vücudum öksürüklerle sarsıldığında cevap vermek zorunda kalmaktan kurtuldum. İşim bittiğinde kan her iki elimi de kaplamış ve her iki kolumdan aşağı damlıyordu.

"Kızgın olduğumu biliyorum ama Raven senin için seçim yapmadı," diye mırıldandı Myrr, pörsümüş yüzündeki ifade o kadar yabancıydı ki tanımak bir saniye sürdü.

Merhamet. İyilik.

"Seçim *bu*, çocuğum. Ve bu sadece ve sadece senin seçimin."

Ona bakakaldım, içimde bir yer tam olarak ne demek istediğini biliyordu ama zihnim bunu kabul etmeyi reddediyordu.

"*Kurt* Kraliçe ölmeli. Asıl soru, onunla birlikte gitmeyi seçecek misin?"

İçimdeki hayvan uzun, kederli bir uluma çıkardı ve midem bulandı.

"Bunun dışında her şeyi seçerim," diye mırıldandım, durduramadan bir hıçkırık koptu. "Anlamıyorsun. Mümkün değil-"

"Ama ben biliyorum." Myrr yarım bir gülümsemeyle geçiştirdi. "Her zaman buruşuk, yaşlı bir münzevi olduğumu mu düşünüyorsun?" Başını iki yana salladı. "Bir zamanlar genç ve güzeldim. Belki kadar güzel değildim ama çok yakındım. Ve kendime ait bir aşkım vardı. Evlenecektik ve çocuklarımız olacaktı. İkiz. Bir erkek ve bir kız. Biri esmer, biri sarışın, ikisi de tıbbi, ciyak ciyak ve mükemmel doğmuştu. Biliyorum çünkü onları yeteneğimle gördüm. Tüm hayatımızdan kesitler gördüm ve bu..."

Myrr zorlukla yutkundu ve Sienna onun boğumlu elini tuttu. Neredeyse Kahin'e devam etmesi için güç verdiğini görebiliyordum.

"Çok güzel bir hayattı. Ama yeteneğim bana aynı zamanda bu hayatı seçersem neler olacağını da gösterdi. Ve ben ailemle birlikte ormanın içine sıkışmış küçük bir kulübede mutlu olurken, diyarın geri kalanının çoğu

tarif edemeyeceğim şekilde acı çekti. On binlerce insanımızın öldüğü savaş üstüne savaş. Yüzlerce yıl süren anlaşmazlıklar ve çekişmeler. Her ırkın en kötü yanı ortaya çıktı."

Myrr Sienna'dan uzaklaştı ve kanlı elimi kendi eline aldı.

"Bu üzücü hikayenin kıssadan hissesi nedir? Bazen Diana, her iki kapı da acıya çıkar.

Ve hala bir tane açmamız gerekiyor. Bu yükü taşıdığınız için çok üzgünüm."

Konuşamadım. Sienna ağlarken orada öylece oturup sözlerinin gerçekliğinin üzerimden akıp gitmesine izin verdim. Myrr her konuda haklıydı. Bir kısmı hariç.

Yapılacak bir seçim yoktu.

Pek sayılmaz. Kurt Kraliçe ölmeli. Ama diyarları kurtarma umudumuz varsa ben, Diana, yaşamalıydım çünkü içimdeki parçayı kullanabilecek kadar güçlü olan tek kişi bendim.

Ya da , en zamanda...

"Bir koşu daha." Ayağa kalktım ve kanlı ellerimi kalçalarımaya sürttüm. "Ben ve yaşlı kız bir koşuya daha çıkacağız. Sonra onu bırakacağım."

Kapıya doğru ilerledim, aniden kaçmak için umutsuzluğa kapıldım. Başka kimsenin bunu görmesine gerek yoktu. İçimdeki bu yeni şeyden hâlâ korkan ama aynı zamanda çağrımaya kulak veren kurdum sinsice dolaşmaya başladığında çaresizlik. Belki de bunun birlikte geçireceğimiz son zaman olduğunu zaten biliyordu.

Yatak odamın kapısından çıktım ve kalbim küt küt atarak koridorda koşmaya başladım. Belki de bir kez koşmaya başladık mı, bir daha durmazdık. Gittikçe giderdik, tüylerimizde sert bir rüzgâr, eşsiz bir özgürlük...

Büyük Oda'yı geçerken Dominic'in uzaktan adımı seslendiğini duydum ama hızımı kesmedim. Kalenin girişine ulaştığımda kapıyı çekerek açtım. Kendimi merdivenlerden aşağı atamadan, bir nefesle durdum.

Karşımda, çökmüş ve yorgun olduğu her halinden belli olan Nefir duruyordu, parmak uçları kapıyı çalmak için kalkmıştı.

"Nefir? Ne yapıyorsun burada?" "Seni uyarmaya geldim."

Kafam karışmış bir şekilde ona el salladım. "Bizi uyarmak mı? Artık çok geç. Malach'ın ordusuyla çoktan saldırdı. Neyse ki onu uzak tutmayı başardık."

Yüzündeki acımasız ifade şansın artık bizden yana olmadığını gösteriyordu ve kendimi hazırladım.

"Bana ne yaptığını söylediğinde... deniz kızları ve bebekler hakkında... Onu bulmaya gittim. Onunla konuşup konuşamayacağımı görmek için. Yine de haklıydım. O çok ileri gitti."

"Ama bir sonraki hamlesini sizinle paylaşmasını sağlayabildiniz mi?" "Tam olarak değil..."

"Lanet olsun Nefir, hayatımın en kötü günlerinden birini yaşıyorum ve sabrım tükendi! Sadece söyle bana."

"Peki! Tamam!" dedi ve teslim olmak için iki elini havaya kaldırdı. "Peçe'yi yok ettikten sonra ailem onu hapsedti ve ben de... yanlışlıkla onu serbest bıraktım. Şimdi mutlu musun?"

"Mutlu muyum?" Birkaç dakika sonra, nefesimi topladıktan sonra başardım. "Kurdum ölüyor, müttefikimin kralını öldürmeye yardım etmek zorunda kaldım ve sen bana psikopat kız kardeşini, onu yavaşlatan bir et kuklası olmadan kendi başına hareket edebileceği bir dünyaya saldığını söylüyorsun. Mutlu muyum?" Sert bir kahkaha attım. "Kendimden geçtim aına koyayım. Bu mükemmel bir şey. Daha iyisi olamazdı."

"Özür dilerim, tamam mı? Bunu yapmak istememiştim. O çok kurnaz biri. Ve-"

Birden başı yana düştü ve gözleri kocaman oldu.

"Bir madalyonun iki yüzü, her çift olmalı,
Anahtar bir ve iki, sonra dört ve üç
Beşincisi hepsini bir olarak bağlamak
için
Ancak o zaman Peçe'nin isteği yerine getirilebilir

Hard of Head, Vengeance dealing
Yüreği yumuşak, elleri şifalı Ateşli
tutku, Haklı Öfke, Kurtarıcı'nın
şefkatli merhamet dokunuşu

Sırada dört ve üç numaralı anahtarlar
var, İkisi ne kadar farklı olabilirse,
Biri sadece acı ve ölümle ilgilenir
Diğeri, daha çok baharın ilk nefesi gibi
Ruhların alıcısı, gecenin getiricisi Şafağın
ilk ışığı gibi zıttı

Ve sonra beşinci anahtar, Peçenin Ruh

Onları bir yapmak için, kim galip
gelebilir Onların başarısında,
kurtuluşumuz yatıyor
Ya da yeni bir dünya başlar... bu dünya ölürken."

Nefir daha da çöktü ama ben onu yakalayamadan Raven oradaydı ve tanrıyı ayağa kaldırdı.

"Bu kadar kan nereden geliyor?" Kuzgun kıpkırmızı elbiselerime bakarken Nefir'e zar zor bir bakış atarak sordu.

"Ben. Sorun değil," dedim, benim için duyduğu endişeyi elinin tersiyle iterek. Kızartacak daha büyük balıklarımız vardı. "Buraya yeni mi geldin, yoksa kehaneti mi duydun?"

"Duydum ve ondan önce açıkladığı şeyi de. Lilis özgür mü?" "Görünüşe göre." Başımı salladım, yeni bir amaç duygusu içimi doldururken İçimdeki parça nabız gibi atıyordu.

Ateşli bir tutku, haklı bir öfke.

Bunu her zaman mutsuzluğa ve kalp ağrısına tercih ederim.

"Ancak talihsiz haberlere rağmen, bu yeni kehanet potansiyel zaferimizi müjdeliyor. Raven... eğer tüm anahtarları bir araya getirir ve onunla birlikte savaşırsak bu savaşı hala kazanabiliriz."

Ve sonunda onunla yüze tanışacaktım.

Nefir, "On yılı aşkın süredir hapiste olduğu için artık zayıflamış durumda," diye fısıldadı. "Gücünü toplaması zaman alacaktır."

İhtiyacımız olan tek şey zamandı.

Kurdum ve bildiğim hayatım için daha sonra yas tutacaktım. Şimdilik en önemli şeye odaklanmalıydım.

Peçe'yi eski haline getirebilmek için anahtarların geri kalanını bulmak.

Sonra da o sürtüğe bana ve benimkine yaptıklarının bedelini ödetecektim.

Never Miss A Release!

* * *

[HABER BÜLTENİME KATILIN](#)

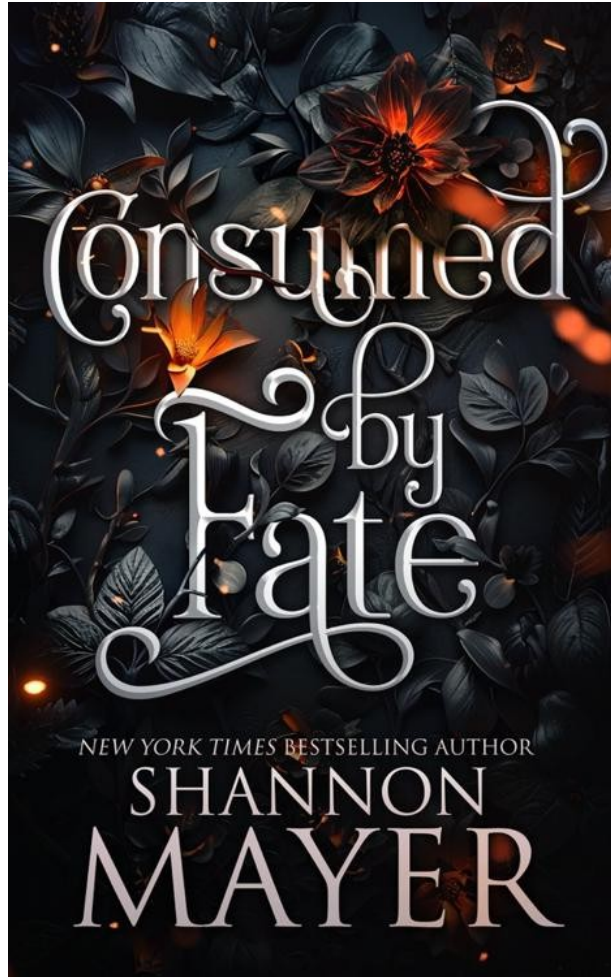
her zaman bültenlerimden haberdar

olmak için. (Kendi kişisel Oracle'ınıza sahip
olmak gibi.)

[OceanofPDF.com](#)

Consumed by Fate

Diana'nın hikayesinin devamını kaçırmayın

Connect With Me

BanaShannon@shannonmayer.com adresinden e-posta gönderin veya beni sosyal medyada bulun.

[FACEBOOK OKUYUCU GRUBU](#)

[INSTAGRAM](#)

[TIKTOK](#)

Gelecek kitaplarla ilgili güncellemeler, sahne arkası bilgileri ve özel içerikler için haber [bültenime](#) katılın.

OceanofPDF.com

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

